

அம்ருதா

Amrudha Tamil Monthly

Volume 20 Issue 2
ஆண்டு 20 இதழ் 2

September 2025 Rs.30
செப்டம்பர் 2025 ரூ.30

- பாவண்ணன்
- கயல்
- ஜெ.தீபலட்சுமி
- சுப்ரபாரதிமணியன்
- அரவிந்தன்
- அ.ராமசாமி

தேர்தல் ஆணையரும்
இந்திய ஜனநாயகமும்

பிரபு திலக்

அதிசய கோயில்கள்
ஆன்மிக தகவல்கள்
பரவசமூட்டும் கதைகள்
வார, மாத ராசீபலன்
வாரந்தோறும்
பரிசு

தினமலர்
ஆன்மிக மலர்
32 பக்க புத்தகம்

வெள்ளதோறும் நாள்தாழடன்

அம்ருதா

நவீன கலை இலக்கிய சமூக மாத இதழ்

செப்டம்பர் - 2025

விலை ரூ. 30

கௌரவ ஆசிரியர்
திலகவதி

ஆசிரியர்
பிரபு திலக்

ஆலோசனைக் குழு
ஓவியம்: சந்திர

மனநலம்: டாக்டர் மா. திருநாவுக்கரசு
வரலாறு: பொ. வேல்சாமி
மொழிபெயர்ப்பு: நாகரத்தினம் கிருஷ்ணா
திரைப்படம்: விட்டல்ராவ்
கல்வி: பேரா. தியாகராஜன்
அறிவியல்: பத்ரி சேஷாத்ரி
இலக்கியம்: தேவேந்திரபூபதி
நாடகம்: அ. ராமசாமி
ஊடகம்: இளைய அப்துல்லாஹ்
குழுவியல்: மோகன்ராம்
இசை: ரவிசுப்பிரமணியன்
விளையாட்டு: ஆர். அமிலாஷ்
தற்கால நிகழ்வுகள்: செ. சண்முகசுந்தரம்
அரசியல்: மருதன்

வடிவமைப்பு: இரா.செந்தில்குமார்
+91 89394 38815

அம்ருதா

#5, 5வது தெரு, சோமசுந்தரம் அவென்யு
சக்திநகர், போரூர், சென்னை-600116
தொலைபேசி: -044-2435 3555, 94440 70000
மின்னஞ்சல்: info.amrudha@gmail.com
இணையம்: www.amrudhamagazine.com

Published by Prabhu Thilaak
No. 5, 5th Street
Somasundaram Avenue
Shakthi Nagar, Porur
Chennai - 600 116

And Printed by A. Chandran on behalf
of AMRUDHA
Ayyanar Offset, No. 10 Subbarao Nagar
Choolaimedu, Chennai - 600 094

Owner and Editor: Prabhu Thilaak

* அம்ருதா, ஒமிட் லோட்டஸ் தனியார் குழுமத்தின் ஓர் அங்கம்

தேர்தல் ஆணையமும்
இந்திய ஜனநாயகமும்
பிரபு திலக்

04

அதிசய மனிதரும் அற்புத ஓவியங்களும்
பாவண்ணன்

06

முயங்கொலிக் குறிப்புகள்
கயல்

13

கே டிவி முதல் கேட் வின்ஸ்லெட் வரை
ஜெ. தீபலட்சுமி

14

சிறுகதை
சுப்ரபாரதிமணியன்

16

சோபியாவில் தூக்கமில்லாத இரவுகள்
டிம் பார்க்ஸ், தமிழில்: வானதி

18

நானுன்னை முத்தமிடும்போது...
அரசி விக்னேஸ்வரன்

24

மோ யான் நோபல் உரை
தமிழில்: ஸ்ரீநுஜா

26

சிறுகதை
அரவிந்தன்

36

ஒரு நாடகவிழாவும்...
அ. ராமசாமி

59

கவிதை
தர்மினி

66

தேர்தல் ஆணையமும் இந்திய ஜனநாயகமும்

• பிரபு திலக்

‘தேர்தல்களுக்கான மக்கள் ஆணையம்’, என்ற தன்னார்வ அமைப்பு. இந்த அமைப்பில், தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த முன்னாள் இஆப அதிகாரி தேவசகாயம், கான்பூர் ஐஐடியின் முன்னாள் இயக்குநர் ஹரிஷ் கார்ணிக் உள்பட பல முக்கியமான முன்னாள் அரசு அதிகாரிகள், தொழில்நுட்ப அறிஞர்கள் உள்ளனர். 2020இல் இந்த அமைப்பினர் வெளியிட்ட அறிக்கையில், 2019 நாடாளுமன்ற தேர்தலில் பெருமளவு முறைகேடுகள் நடைபெற்று உள்ளதாக தெரிவித்திருந்தனர். ஊடகங்கள், நீதிமன்றங்கள் மட்டுமல்ல, முறைகேடுகளால் பாதிக்கப்பட்டிருக்க வாய்ப்புள்ள எதிர்கட்சிகளும்கூட அந்த அறிக்கையை கண்டுகொள்ளவில்லை. கண்டுகொண்டிருந்தால், ‘2024 நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் பெரும் முறைகேடுகள் நடந்துள்ளது; அதன் வழியாகவே மத்தியில் ஆட்சியதிகாரம் கைப்பற்றப்பட்டுள்ளது’ என்று இப்போது எதிர்கட்சி தலைவர் ராகுல்காந்தி எழுப்பும் சந்தேகத்துக்கு வழியில்லாமல் போயிருக்கலாம்!

‘தேர்தல்களுக்கான மக்கள் ஆணையம்’ அமைப்பினர், 2024 தேர்தல் முடிவுகளையும் அலசி ஆராய்ந்து, இம்முறை இன்னும் விரிவாக, ‘வாக்காளர் பட்டியல் உருவாக்கத்திலும் வாக்குப் பதிவிலும் வாக்கு எண்ணிக்கையிலும் மின்னணு வாக்குப் பதிவு இயந்திரங்களிலும் பெருமளவு முறைகேடுகள் நடந்துள்ளது’ என்று மீண்டும் ஒரு அறிக்கை வெளியிட்டது. ‘ஏழு தவணைகளில் நடத்தப்பட்ட 2024 தேர்தல்களில், இறுதியாக அறிவிக்கப்பட்ட வாக்கு எண்ணிக்கை, வாக்களிப்பு முடிந்தவுடன் அறிவிக்கப்பட்ட வாக்கு பதிவு எண்ணிக்கையை விட, 4.65 கோடி அதிகமாக உள்ளது. முக்கியமாக ஆந்திரம், ஒரிஸ்ஸா மாநிலங்களில், முறையே 12.54%, 12.48% வாக்கு எண்ணிக்கை அதிகரித்துள்ளது. இப்படி, கேரளாவில் ஒரு தொகுதி உள்பட பல்வேறு மாநிலங்களில் சேர்த்து 80 தொகுதிகளில் முறைகேடு நடந்துள்ளது. இந்த 80 தொகுதிகளிலும் ஆளுங்கட்சி வெற்றிபெற்றுள்ளது’ என்று அந்த அறிக்கை கூறுகிறது.

அறிக்கையுடன் நிற்காமல் உச்ச நீதிமன்றம் வரை சென்று போராடியது, ‘தேர்தல்களுக்கான மக்கள் ஆணையம்.’ தேர்தல் ஆணையத்திடமும் முறையிட்டது. ஆனால், எந்த நடவடிக்கையையும் எடுக்கப்பட வில்லை. ஆனால், இவர்களது தொடர் போராட்டமே ராகுல் காந்தியின் ‘வாக்குத் திருட்டு’ என்னும் இன்றைய போராட்டத்துக்கான உந்துசக்தி. ‘தேர்தல்களுக்கான மக்கள் ஆணையம்’ அறிக்கையைத் தொடர்ந்து நாடாளுமன்றத் தேர்தல் 2024இல், முறைகேடு நடந்துள்ளதா என ஆராய காங்கிரஸ் கட்சி முடிவு செய்தது.

“2024 தேர்தலில் பெங்களூரு மத்தியில் உள்ள 7 சட்டமன்றத் தொகுதிகளில் 6இல் காங்கிரஸ், பாஜகவை விட அதிக வாக்குகள் பெற்றிருந்தது. ஆனால், 7ஆவது சட்ட மன்றத் தொகுதியான மகாதேவ்புராவில், பாஜக, காங்கிரஸை விட 1.14 லட்சம் ஓட்டுகள் (98%) அதிகமாக வாங்கியிருந்தது. இதன் விளைவாக, பெங்களூரு மத்தியில், 32707 வாக்குகள் வித்தியாசத்தில் பாஜக வெற்றி பெற்றதாக அறிவிக்கப்பட்டது. இது பெரும் சந்தேகத்தை எழுப்பியதால், மகாதேவ்புரா சட்டமன்ற தொகுதி வாக்காளர் பட்டியலின் மின் நகலைத் தருமாறு தேர்தல் ஆணையத்திடம் வேண்டுகோள் விடுத்தது காங்கிரஸ். தேர்தல் ஆணையம் தர முடியாது என மறுத்து விட்டது. அதற்குப் பதிலாக மகாதேவ்புரா தொகுதியின் மொத்த வாக்காளர் பட்டியலை காகிதமாக, அதுவும் ஸ்கேன் செய்ய இயலாத வண்ணம் கொடுத்தது. மின் நகலைக் கொடுக்க மறுத்தது, ஸ்கேன் செய்ய இயலாத காகிதத் தரவுகளைக் கொடுத்தது போன்ற செயல்கள் தற்செயலானவையல்ல. எவரும் எளிதில், இந்தத் தரவுகளைச் சரி பார்த்துவிடக் கூடாது என்னும் நோக்கத்தோடு தேர்தல் ஆணையம் செயல்பட்டிருப்பது இதன் மூலம் வெட்ட வெளிச்சமாகியுள்ளது.

தேர்தல் ஆணையம் கொடுத்த மகாதேவ்புரா சட்டமன்றத் தொகுதி வாக்காளர் பட்டியல் அலசப்பட்ட

போது, அதில் 1 லட்சத்துக்கும் மேற்பட்ட வாக்காளர்கள் போலி என்பது கண்டறியப்பட்டது. ஒரே விலாசத்தில் பல வாக்காளர்கள். ஒரு அறை கொண்ட வீட்டில் மட்டும் 80 பேர்கள். ஆனால், நிஜத்தில் அந்த 80 பேருமே அந்த வீட்டில் வசிக்க வில்லை. இதுபோல் விலாசங்களே இல்லாத வாக்காளர்கள் பல ஆயிரம் பேர். அதே போல ஒரே வாக்காளர் பல பூத்துகளில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தார். அவர்களில் சிலர், மஹராஷ்ட்ராவிலும் உத்திரப் பிரதேசத்திலும் இருப்பதாக தேர்தல் ஆணையத்தின் தகவல் பலகையே சொல்கிறது.

முதன் முறை வாக்காளர்கள், தங்கள் பெயர் விடுபட்டிருந்தால், தேர்தல் நாளன்று சென்று Form-6 என்னும் படிவத்தை உபயோகித்து வாக்களிக்க முடியும் என்றொரு வழி இருக்கிறது. ஆனால், மகாதேவபுரா தொகுதியில் 2024 தேர்தலில் இந்த படிவத்தை உபயோகித்து வாக்களித்தவர்கள் பெரும்பாலும் 65, 75 வயது முதியவர்கள். மிக முக்கியமாக ஒருவர் கூட, 18-23 வயதுக்குள் இல்லை.

இப்படி பல்வேறு வகைகளில், ஏறத்தாழ 6 லட்சம் வாக்காளர்கள் இருக்கும் மகாதேவபுரா தொகுதியில், 1 லட்சத்துக்கும் மேல் போலி வாக்காளர்கள். கிட்டத்தட்ட 15% என்று சொல்கிறார் ராகுல் காந்தி. இது தொடர்பான ஆதாரங்களையும் வெளியிட்டுள்ளார். ‘இந்தியா டூடே’ உட்பட முன்னணி ஊடகங்கள் அந்த ஆதாரங்கள் அடிப்படையில் குறிப்பிட்ட நபர்கள் வீடுகளுக்கு நேரில் சென்று சரிபார்த்து உறுதிப்படுத்தியுள்ளது.

அண்மையில், பீகாரில் வாக்காளர் பட்டியல் சீர்திருத்தம் தொடர்பாக தேர்தல் ஆணையம் எடுத்த நடவடிக்கையில், மொத்தம் 65 லட்சம் வாக்காளர்கள் நீக்கப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இதன் மூலம், பீகார் வாக்காளர் எண்ணிக்கை 8% குறைந்திருக்கிறது. ‘இந்த நீக்கம் பெரும்பாலும் முஸ்லீம்கள் அதிகம் வசிக்கும் மாவட்டங்களில் நிகழ்ந்திருக்கிறது. இந்தியத் தேர்தல்களில், 4-5% வாக்குகள் மாறுவதே பெரும்

மாற்றங்களை உருவாக்கும் சூழலில், 8% வாக்காளர்கள் அகற்றப்பட்டிருப்பது பெரும் சந்தேகங்களை ஏற்படுத்துகிறது’ என ‘தி இந்து’ ஆங்கில நாளேடு குறிப்பிட்டுள்ளது. இதற்கான தரவுகளைக் கேட்ட போது தேர்தல் ஆணையம் அவற்றைத் தர முடியாது என்றதுடன் உச்ச நீதிமன்றத்திலும் அப்படியே சொன்னது குறிப்பிடத்தக்கது.

தேவசகாயம் இ-ஆப, “இந்தியா முழுக்க நடந்ததைப் போல தமிழ்நாட்டிலும் கணிசமான போலி வாக்கு பதிவுகள் நடந்துள்ளது” என்கிறார்.

இந்தியத் தேர்தல் ஆணையம் என்பது தன்னாட்சி பெற்ற நிறுவனம் என்றாலும், அதன் முக்கியக் கடமை, தனது பணிகளை வெளிப்படையாக வைத்திருப்பதாகும். உலகம் முழுவதும் ஆட்சியிலும் நிர்வாகத்திலும் வெளிப்படாததன்மை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருக்கும் நிலையில், இன்றைய தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியும் அதற்கு சாதகமாக இருக்கும் சூழ்நிலையில், எல்லாவற்றையும் மூடி மறைக்கும் தேர்தல் ஆணையத்தின் நடவடிக்கை, சந்தேகத்தை வலுப்படுத்தவே செய்யும்.

இவ்வகையில், தேர்தல் ஆணையத்தின் நடவடிக்கைகள், மக்களாட்சியின் முன் மிகப்பெரும் அபாயமாக எழுந்துள்ளன. ராகுல்காந்தி சொல்வதுபோல், “வாக்கு திருட்டு மூலம் ஆட்சியதிகாரத்தை கைப்பற்ற முடியும் என்னும் நிலையில், ஆட்சியாளர்கள் மக்கள் பிரச்சினைகளைப் பற்றி கவலைப்பட போவதில்லை. மக்கள் வாழ்ந்தாலும் இறந்தாலும் கஷ்டப்பட்டாலும் - அவர்களுக்கு அது ஒரு பொருட்டல்ல. ஏனெனில், ஆட்சியாளர்களுக்கு மக்கள் வாக்கு தேவையில்லை. மக்கள் வாக்களித்தாலும் வாக்களிக்காவிட்டாலும், மக்கள் வாக்குகளை திருடி அவர்கள் மீண்டும் ஆட்சிக்கு வந்துவிடுவார்கள்.”

‘தனி மனிதர்கள் சிலர் ‘கள்ள ஓட்டு’ போடுவது என்பது போய், தேர்தல் ஆணையமே பெரும் பங்கில் கள்ள ஓட்டுக்கு வாய்ப்பு அளித்து இருக்கிறது’ என்கிற எண்ணம், ஒரு கட்சிப் பிரச்சினை அல்ல; அரசியல் சாசனத்தையே கேள்விக்குள்ளாக்கும் விவகாரம். ●

அதிசய மனிதரும் அற்புத ஓவியங்களும்

வள்ளுவர் கோட்டத்துல சிலப்பதிகாரக் கதையை சுலபமா புரிஞ்சிக்கிற மாதிரி செவ்வக வடிவக் கற்கள்ல செதுக்கப்பட்ட சிற்பங்களை வரிசையா பதிச்சி வச்சிருப்பாங்களே, பார்த்திருக்கீங்களா? அது மாதிரி, அந்தக் கூடத்துக்குள்ள வரிசையா ராமாயணக் காட்சிப் படங்கள் இருந்தது. எல்லாமே அழகான பீங்கான் ஓடுகள்.

● பாவண்ணன்

சுந்தியா பதிப்பகம் நடராஜன் மகனுடைய திருமண நிகச்சியில் கலந்துகொள்வதற்காக பெங்களூரிலிருந்து விட்டல்ராவ், மகாலிங்கம், அவர் மனைவி, நான், அமுதா, திருஞானசம்பந்தம் என ஆறு பேர் சென்னைக்குச் சென்றிருந்தோம். வழிநெடுக விட்டல்ராவுடன் உரையாடிக்கொண்டே சென்றோம். எந்தப் பேச்சைத் தொடங்கினாலும் அதையொட்டிப் பகிர்ந்துகொள்வதற்கு அவரிடம் சில கதைகளும் பழைய நினைவுகளும் இருந்தன. அவற்றைக் காதாரக் கேட்டு சுவைத்தபடி சென்றதால், ஏழுமணி நேரப் பயணம் ஏதோ அரைமணி நேரத்துப் பயணத்தைப்போல அமைந்துவிட்டது. புறப்பட்டதும் தெரியவில்லை, இறங்கியதும் தெரியவில்லை, சென்னையை அடைந்துவிட்டோம்.

சென்னையில் தங்குவதற்கு அஃப்சன் விடுதியில் எங்களுக்கு அறைகளைப் பதிவு செய்திருந்தார், நடராஜன். அறைகளில் எங்களுடைய உடைமைகளை வைத்துவிட்டு, வேகமாக குளித்து உடைமாற்றிக்கொண்டு வெங்கடநாராயணன் சாலையில் உள்ள பத்மம் விடுதிக்குச் சென்று காப்பி அருந்தினோம். பிறகு ஏதேதோ கதை பேசியபடி அங்கிருந்து விடுதிக்கு நடந்து வந்தோம். அந்தத் தெரு மிகவும் குறுகலாக இருந்தது. இருபுறங்களிலும் நெரிசலான வீடுகள். வேகவேகமாகப் பாய்ந்துசெல்லும் வாகனங்கள். சேர்ந்து நடக்க முடியவில்லை. ஒருவர் பின்னால் ஒருவரென நடந்தோம்.

அடுத்தடுத்து நெருங்கிநின்ற வீடுகளின் வரிசைக்கு நடுவில் வித்தியாசமான வடிவத்தில் நீண்ட சுற்றுச் சுவருடைய ஒரு பெரிய வீடு இருந்தது. மதிலுக்குள் ஒரு பெரிய வேப்பமரம் நின்றிருந்தது. அகலமான அதன் தோற்றமே ஆச்சரியத்தை அளித்தது. எல்லாத் திசைகளிலும் அதன் கிளைகள் விரிந்து பரந்திருந்தன. பெயர் தெரியாத ஒரு கொடி பச்சைப்பசேலென அடர்த்தியாக அந்த மதில்சுவர் மீது ஒட்டிப் படர்ந்திருந்தது. பசுமை படர்ந்திருந்த அண்டச் சூழலால்

ஈர்க்கப்பட்டு அந்த வீட்டின் முன்னால் ஒருகணம் நின்று அண்ணாந்து பார்த்தேன்.

சுற்றுச்சுவர் தொடங்கும் வாசல் முகப்பில் இரு சிமெண்ட் தூண்கள் நின்றிருந்தன. அவற்றின் உச்சியில் குமிழ்விளக்குகள். இரு தூண்களுக்கு இடையில் உயரமான தடுப்புக்கதவு. ஒரு தூணுக்கு நடுவில் 'அருணா காமாட்சிநிலையம்' என வீட்டின் பெயர் பொறிக்கப்பட்ட கற்பலகை பதிக்கப்பட்டிருந்தது. மற்றொரு தூணின் நடுப்பகுதியில் இரண்டாக மடித்த தினத்தந்தியின் அளவில் அழகான ஒரு பீங்கான் ஓடு பதிக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் சிறிய அளவில் வச்சிரமான வண்ணத்தில் பின்னையாரின் சித்திரம் தீட்டப்பட்டிருந்தது. நான் அந்தச் சித்திரத்தையே சில கணங்கள் பார்த்தபடி நின்றேன். மதில்நெடுக சீரான இடைவெளியில் அதே அளவில் வெவ்வேறு கடவுளரின் சித்திரங்களைக் கொண்ட ஓடுகள் பதிக்கப்பட்டிருந்தன. வெள்ளைவெளேரென்ற பின்னணியில் அச்சித்திரங்கள் கண்ணைக் கவர்ந்தன.

பிறகுடன் உரையாடியபடி சில அடிகள் தொலைவு முன்னால் சென்றுவிட்ட விட்டல்ராவை அழைத்து அந்தப் பீங்கான் ஓட்டுச் சித்திரத்தைக் காட்டினேன். பார்த்த கணத்திலேயே அவருக்கும் அச்சித்திரம் பிடித்துவிட்டது. "நல்ல அழகான வேலைப்பாடு" என்று பாராட்டினார். சுவரை நெருங்கி ஒரு விரலால் அந்த ஓட்டுச் சித்திரத்தைத் தொட்டுப் பார்த்து தலையசைத்துக்கொண்டார்.

"என்ன சார் பார்க்கறீங்க?"

"பீங்கான் ஓட்டு மேல அச்சிடப்பட்ட ஓவியமா அல்லது தீட்டிய ஓவியமானது பார்த்தேன்" என்று சொன்னார் விட்டல்ராவ்.

"அப்படி கண்டுபிடிக்கமுடியுமா சார்?"

"முடியும். ஃபினிஷிங் ஓர்க்கை வச்சி கண்டுபிடிச்சிடலாம்."

“ரெண்டுக்கும் என்ன சார் வித்தியாசம்?”

“விலைதான் வித்தியாசம். வேலைப்பாடுக்குத் தகுந்த விலை.”

பிங்கான் ஓடுகளில் அத்தகு வேறுபாடுகள் உள்ளன என்னும் விஷயத்தையே அப்போதுதான் நான் தெரிந்துகொண்டேன். எனவே, அது சார்ந்து அவர் சொன்ன ஒவ்வொரு விஷயமும் எனக்குப் புதுசாகவே தோன்றியது.

“இது எந்த மாதிரியான ஓடு சார்?”

“இது அச்சிடப்பட்ட ஓடு. சந்தேகமே இல்லை. கொஞ்சம் கூடுதலான விலை கொடுத்துத்தான் வாங்கியிருப்பாரு. முகப்புக்கு அழகா இருக்கலாம்ன்னு செலவைப் பார்க்காம வாங்கியிருக்கலாம்.”

உரையாடிக் கொண்டிருந்தபோதும் விட்டல்ராவின் பார்வை அந்தச் சித்திரத்தின் மீதே இருந்தது.

“பிங்கான் ஓட்ட இங்க்லீஷ்ல செராமிக் ஓடுன்னு சொல்றோம் இல்லையா? அது கெராமோஸ்ங்கற கிரேக்கச் சொல்லிலிருந்து உருவான சொல். அதுக்கு அர்த்தம் மண்ணால் செய்யப்பட்ட பாண்டம். அந்த வார்த்தைதான் கால மாற்றத்தால செராமோஸ்னு

மாறி, படிப்படியா செராமிக்ஸ்னு மாறிட்டுது. அடிப்படையில் அது பக்குவம் செய்யப்பட்ட களிமண்தான். அதுதான் ஒரு ஓட்டினுடைய முக்கால் பங்கு மூலப்பொருள். உறுதியா இருக்கறதுக்காக, அதோடு சில களிமங்களையும் தேவையான அளவுக்கு சேர்த்துக்கறாங்க. எல்லாத்தையும் கலந்து குழப்பி சாந்தாக்கி செங்கல் அறுக்கற மாதிரி தேவையான அளவுல இந்த ஓடுகளை அறுத்து உலர வச்சிடுவாங்க. சக்கையா உலர்ந்த பிறகு நம்ம நாட்டுல செங்கற்களை குளையில் வச்சி சுடறமாதிரி சுடுவாங்க. சுட்டு எடுக்கப்பட்ட ஓடுகளுக்கு ஆயுள் அதிகம். அதுதான் பிங்கான் ஓடு. பிறகு தேவையான பூவேலைப்பாடுகளையும் கோடுகளையும் அந்த ஓடுகள் மேல பதிவு செய்ய வசதியா விதவிதமான அச்சுகள் இருக்குது. எந்த அச்சை அதன் மீது பொருத்தி எடுக்கறமோ, அந்த அச்சின் வடிவம் அந்த ஓட்டு மேல விழுந்தும், இந்தச் சித்திரம் அந்த வகையில் ஓட்டின் மீது பதிவு செய்யப்பட்ட ஒரு சித்திரம்.”

அந்த வீட்டு வாசலில் நின்றபடி உரையாடிக் கொண்டிருந்த எங்களை போகிறவர்களும் வருகிறவர்களும் ஒரு மாதிரி பார்த்தபடி செல்வதை நான் சற்றே தாமதமாகவே உணர்ந்தேன். “சரி வாங்க

சார். இங்க நிக்க வேணாம். நாம நடந்துகிட்டே பேசலாம்” என்று அவரை அழைத்துக்கொண்டு நடக்கத் தொடங்கினேன். வாசலை அடைந்ததும் அனைவரும் திருமண வரவேற்பு நிகழ்ச்சிக்குப் புறப்படுவதற்குத் தயாராவதற்காக அறைகளுக்குத் திரும்பினர். நானும் விட்டல்ராவும் மட்டும் வாசலிலேயே நின்றனார்கொண்டு எங்கள் உரையாடலைத் தொடர்ந்தோம்.

“இந்த மாதிரியான பீங்கான் ஓட்டுச் சித்திரங்களை முப்பது முப்பத்தஞ்சு வருஷங்களுக்கு முன்னால நான் முதன்முதலா பார்த்தேன் பாவண்ணன். அதுக்கும் முற்பட்ட காலத்துல இங்க இருந்திருக்குமோ என்னமோ, எனக்குச் சரியா தெரியலை” என்று தொடங்கினார் விட்டல்ராவ்.

“எங்க சார் பார்த்திங்க? சென்னையிலயா?”

“சென்னையில் கிடையாது. சென்னையில் சில வீடுகள்ல தரையில் அழகான வண்ணவண்ண சலவைக்கல் பதிச்சிருப்பாங்க. அதை நான் பார்த்திருக்கேன். ஆனா பீங்கான் ஓடு பார்த்ததில்லை. முதன்முதலா காஞ்சிபுரத்துல ஒரு வீட்டுல பார்த்தேன்.”

“காஞ்சிபுரமா? அங்க ஏன் போனீங்க?”

“ஹரின்னு ஒரு போட்டோகிராபரப் பத்தி நான் ஏற்கனவே உங்ககிட சொல்லியிருக்கேன், இல்லையா?. ஒருநாள் நானும் அவரும் காஞ்சிபுரத்துக்குப் போய் ரெண்டு நாள் தங்கி எல்லாக் கோயில்களையும் சுத்தி பார்த்துட்டு படம் புடிச்சிட்டு வரலாம்னு திட்டம் போட்டு புறப்பட்டோம். ஒரு லாட்ஜ்ல ரும் போட்டுட்டு ஒவ்வொரு கோவிலா சுற்றிப் பார்த்தோம். ஒவ்வொரு கோவிலிலயும் தூண்களளையும் சுவர்களளையும் செதுக்கப்பட்டிருந்த சிலைகளை பார்த்துகிட்டே நடந்தோம். எங்களுக்குப் புடிச்ச சிற்பங்களை மட்டும் கேமிராவுல படம் பிடிச்சுகிட்டோம். ஹரிகிட்டயும் கேமிரா இருந்தது. நானும் என்னுடைய கேமிராவை எடுத்துட்டு போயிருந்தேன்.”

“சரி.”

“வரதராஜ பெருமாள் கோவில்ல படம் பிடிச்சுகிட்டு வெளியே வந்து லாட்ஜுக்கு நடக்க ஆரம்பிச்சோம். அந்த வழியில இப்ப பார்த்தமே, அதே மாதிரி ஒரு பெரிய வீடு இருந்தது. அந்த வீட்டு வாசல்லயும் இதே மாதிரி அழகான பீங்கான் ஓடு பதிச்சிருந்தாங்க. அதுல சங்குசக்கரம் மட்டும் கொண்ட அழகான ஒரு சித்திரம் இருந்தது. பார்த்த முதல் பார்வையிலயே வைணவர்கள் வீடுன்னு புலப்படுத்தற மாதிரி இருந்தது. கலர்ல ஒரு போஸ்டர் அடிச்சி ஒட்டிவச்ச மாதிரி இருந்தது. தொலைவுல இருந்து பார்த்தா எல்லாருக்குமே அப்படித்தான் தோணும். எனக்கும் முதல்ல அப்படித்தான் தோணிச்சி. அதனாலயே ஒரு ஆர்வக்கோளாறுல நானும் ஹரியும் வாசலுக்குப் பக்கத்துல போய் தொட்டுத்தொட்டு பார்த்தோம். எந்தப் படமும் அந்த ஓட்டுமேல ஒட்டினமாதிரி இல்லை. அசலான ஓடுதான். ஆனா அந்தப் படம்

அதும்மேல எப்படி வந்ததுன்னு எங்களுக்கு ஒரே ஆச்சரியம். அந்த அளவுக்கு அழகான தொழில்நுட்பம். எங்களுக்கு எதுவும் புரியலை. ஆனா அந்தப் படத்தைப் பார்க்கறதுக்கு மகிழ்ச்சியா இருந்தது. வெவ்வேறு கோணங்கள்ல நின்னு பார்த்து ரசித்தோம்.”

“ம்.”

“வீட்டுல இருக்கறவங்ககிட்டயே ஒரு வார்த்தை கேட்டுடலாமா சார்னு ஹரி கேட்டாரு. நான் கேக்கலாமா வேணாமாங்கற யோசனையில் பதில் சொல்லாம குழம்பிகிட்டிருந்தேன். அதுக்குல்ல சட்டுனு பக்கத்துல இருந்த காலிங் பெல்ல அழுத்திட்டாரு ஹரி. ஐயோ இப்படி பண்ணிட்டாரேன்னு ஒரு கணம் எனக்கு உதறலா இருந்தது. வீட்டுக்குள்ளேருந்து வர ஆளு கடாமுடான்னு ஏதாச்சிம் பேசிட்டா என்ன செய்யறதுன்னு சின்னதா ஒரு குழப்பம். மணியை அழுத்திட்ட பிறகு அங்கேர்ந்து புறப்படவும் முடியாத நிலை. அதுக்கப்புறம் நாம விவரம் தெரிஞ்சிக்கத்தானே அழைக்கிறோம், தப்பான நோக்கத்தோடு அழைக்கலையேன்னு என்னை நானே சமாதானம் செஞ்சுகிட்டேன்.”

“யாராச்சிம் கதவைத் திறந்தாங்களா?”

“ஆமாம். உள்ளேயிருந்து ஒரு பெரியவர் வந்து யாரு வேணும்ன்னு எங்களைக் கேட்டாரு. நாங்க அவருக்கு வணக்கம் சொல்லிட்டு சுவரோடு பதிக்கப்பட்டிருந்த கல்லுல இருந்த சங்கு சக்கரத்தைக் காட்டி இது சலவைக்கல்லா சார்னு கேட்டோம். அவர் இல்லை இல்லைன்னு தலையை ஆட்டிட்டு சிரிச்சுகிட்டே செராமிக் ஸ்லாப்னு சொன்னார். அடுத்த கேள்வியா உடனே ஸ்லாப்ல இந்த ஓவியம் எப்படி வந்தது சார்னு கேட்டோம். இந்தியாவுல ஸ்கீன் ப்ரிண்டிங் செய்றமே, அது மாதிரி இது ஸ்லாப் ப்ரிண்டிங் ஓர்க். இந்தியாவுல செஞ்சதில்லை. பெல்ஜியத்துல செஞ்சது. சுதந்திரத்துக்கு முன்னால, எங்க அப்பா பெல்ஜியத்துல செய்ய வச்சி இங்க வரவழைச்சாருன்னு சொன்னாரு. கேள்விப்படாத புது டெக்னிக்கா இருக்குதேன்னு சொல்லுகிட்டே நாங்க மறுபடியும் அந்தப் பீங்கான் படத்தைத் தொட்டுப் பார்த்தோம்.”

“சரி.”

“நாங்க அந்தப் பீங்கானை மறுபடியும் தொட்டுத் தொட்டு பார்த்து ஆச்சரியப்படறதைப் பார்த்துட்டு அவரும் ஒரு மாதிரி சந்தோஷமாயிட்டாரு. எங்க ரெண்டு பேரையும் ஏற இறங்கப் பார்த்தாரு. எங்க தோள்ல இருந்த கேமிராக்களையும் பார்த்தாரு. நீங்க என்ன சினிமாக்காரங்களான்னு கேட்டாரு. நாங்க உடனே தலையை அசைச்சி மறுத்துட்டு எங்களைப் பத்தி சொல்லி அறிமுகப்படுத்திகிட்டோம். எங்க ஆர்வத்தைப் பத்தியும் எடுத்துச் சொன்னோம். அதைக் கேட்டபிறகு, எங்க கூட பேசறதுல அவருக்கும் ஒரு ஆர்வம் பிறந்துடுச்சி. இன்னும் சில படங்கள் உள்ள

இருக்குது. உள்ள வாங்க காட்டறேன். ஒவ்வொரு படத்தையும் பார்க்கப் பார்க்க, உங்களுக்குத் தேவலோகத்துக்கே போய்வந்த மாதிரி இருக்கும். அப்படி சொக்கிப் போய்டுவீங்கன்னு சொன்னாரு.”

“ஆகா, நீங்க தேடிப் போய் நிக்கிற இடத்துல உங்களுக்கு எல்லாக் கதவுகளும் தானா தெறக்கறதப் பார்த்தா சந்தோஷமா இருக்குது.”

“அவருக்குப் பின்னாலயே நாங்க நடந்து உள்ள போனோம். பெரிய கூடம். சினிமாவுல காட்டுவாங்களே, அந்த மாதிரி பெரிய கூடம். நூறு பேர் உக்காந்து சினிமா பார்க்கலாம். அந்த அளவுக்குப் பெரிய கூடம். அங்க ஊஞ்சல்ல அவுங்க மனைவி உட்கார்ந்திருந்தாங்க. அவுங்களுக்கு அந்தப் பெரியவரு எங்களை அறிமுகப்படுத்தினாரு. நாங்க வணக்கம் சொன்னோம். அவுங்களும் வணக்கம் சொன்னாங்க. இதோ பாருங்கன்னு கூடத்தின் உட்சுவரைக் காட்டினாரு.

“வள்ளுவர் கோட்டத்துல சிலப்பதிகாரக் கதையை சுலபமா புரிஞ்சிக்கிற மாதிரி செவ்வக வடிவக் கற்களால செதுக்கப்பட்ட சிற்பங்களை வரிசையா பதிச்சி வச்சிருப்பாங்களே, பார்த்திருக்கீங்களா? அது மாதிரி, அந்தக் கூடத்துக்குள்ள வரிசையா ராமாயணக் காட்சிப் படங்கள் இருந்தது. எல்லாமே அழகான பீங்கான் ஓடுகள். அந்தக் கூடமே ஒரு மினி மியூசியம் மாதிரி இருந்தது. கதையொட்டி ஒரு பக்கத்துல பார்த்துகிட்டே போனா ஒரு சுத்து பார்த்து முடிச்சி கதவுக்கு மறுபக்கமா வந்து சேர்ந்துக்குள்ள ராமாயணத்தை முழுசா புரிஞ்சிக்கலாம். கோயிலில் கூட அப்படி சில சிற்பங்களை நாம பார்க்கலாம். ஆனா தேர்ந்தெடுத்த சில காட்சிகள் மட்டுமே இருக்கும். ராமருக்கும் சீதைக்கும் திருமணம் நடக்கிற காட்சி, காட்டுக்குப் போற காட்சி, வாலியை ராமர் மறைஞ்சி நின்னு கொல்ற காட்சி, ராமரும் ராவணனும் யுத்தம் செய்ற காட்சிதான் பெரும்பாலான கோயிலங்களில் இருக்கும். ஆனா அந்தப் பீங்கான் ஓவிய வரிசை புதுமையா இருந்தது. ஒரு முழு வட்டம் பார்த்து முடிச்சதுமே இன்னொரு முறை பார்க்கணும் போல இருந்தது. வெக்கத்தைவிட்டு நாங்க அவருகிட்ட மறுபடியும் பார்க்கறதுக்கு அனுமதி கேட்டோம். அவரும் சிரிச்சுகிட்டே அனுமதி கொடுத்தாரு.”

“ரொம்ப நல்லவரைத்தான் நீங்க சந்திச்சிருக்கீங்க.”

“ஆமாம். அந்த சமயத்துல காலையிலேர்ந்து வெயிலில் நல்லா அலைஞ்சிட்டு வந்ததால எங்க ரெண்டு பேருக்குமே தண்ணி குடிக்கணும் போல இருந்தது. ஆரம்பத்துல ரொம்ப நேரம் கட்டுப்படுத்திட்டுதான் இருந்தோம். ஒரு கட்டத்துல தாகம் தாங்கமுடியாத எல்லைக்குப் போய்டுச்சி. வெக்கத்தைவிட்டு குடிக்க தண்ணீர் கிடைக்குமா சார்ன்னு நான் அவருகிட்டே கேட்டேன். அவரு உடனே ஊஞ்சல்ல உக்கார்ந்திருந்த அம்மாவைத் திரும்பிப் பார்த்தாரு. அவுங்க உள்ள போய் ஒரு பெரிய செம்புல தண்ணியும் ரெண்டு தம்ளரும் கொண்டு வந்து கொடுத்தாங்க. அதுக்கப்பறம்

அந்த அம்மா மறுபடியும் உள்ள போய் இன்னொரு செம்பு நிறைய மோர் கொண்டு வந்து இதையும் குடிக்கன்னு சொல்லிக் கொடுத்தாங்க. கறிவேப்பிலை, இஞ்சி எல்லாம் போட்ட மோர். அந்த வெயிலுக்கு இதமா இருந்தது. அதுக்கப்பறம்தான் எங்களுக்குப் பழைய தெம்பு வந்தது. உற்சாகத்தோடு மறுபடியும் கூடத்துல இருந்த ஓவியங்களைப் பார்த்தோம். அஜந்தா குகை ஓவியங்களைப் பார்த்த மாதிரி எங்களுக்கு அவ்ளோ சந்தோஷமா இருந்தது.”

“ஏதாவது படம் எடுத்தீங்களா?”

“அதையெல்லாம் படம் எடுக்கணும்தான் எனக்கு மனசு துடிச்சுகிட்டே இருந்தது. அவருகிட்ட சொல்லாம எடுக்கறது நாகரிகம் கிடையாதான்னு நினைச்சி அமைதியா இருந்தேன். பார்த்து முடிச்ச பிறகு மெதுவா அவருகிட்ட படம் எடுக்க அனுமதி கேட்டேன். அவரு ரொம்ப நாகரிகமா அதெல்லாம் வேணாம், நீங்க ஆசையா பார்க்கற ஆட்கன்னு தெரிஞ்சதாலதான் இந்தப் படங்களைப் பார்க்கறதுக்கு அழைச்சிட்டு வந்தேன். பொதுவா இதையெல்லாம் நாங்க வெளி ஆட்களுக்குப் பார்க்கறதுக்கு அனுமதிக்கறதில்லைன்னு சொன்னாரு. உடனே நானும் பரவாயில்லை சார், ஒரு ஆசையில நான் கேட்டேன். தப்பா எடுத்துக்கவேணாம்ன்னு அவருகிட்ட சொன்னேன். அப்ப ஸ்லாப் ப்ரிண்டிங் பத்தி அவர் ஒரு குறிப்பைச் சொன்னது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. உடனே அதைப் பத்தி ஒரு கேள்வி கேட்டு நானும் பேச்சை மாத்திட்டேன்.”

“சரி.”

“அந்தக் காலத்துல பெல்ஜியத்துல மட்டும்தான் அந்த டெக்னாலஜியை பயன்படுத்தி செராமிக் செய்றாங்கன்னு கேள்விப்பட்டு அது சம்பந்தமான ஆட்களைப் பார்க்கறதுக்காகவே அவரு காஞ்சிபுரத்துலேர்ந்து பம்பாய் போய் பார்த்துட்டு வந்திருக்காரு. ராமாயணத்துல என்னென்ன காட்சிகள் ஸ்லாப்ல இருக்கணும்ங்கறத அவர் ஏற்கனவே முடிவு செஞ்சி வச்சிருந்தாரு. அந்தப் படங்களையெல்லாம் அவரு தன்னோடு பம்பாய்க்கு எடுத்துட்டு போயிருந்தாரு. பம்பாய்ல அதுக்கான ஒரு நல்ல தொடர்பு அவருக்குக் கிடைச்சது. அவுங்ககிட்ட அந்தப் படங்களை ஒப்படைச்சிட்டு, ஆர்டரும் கொடுத்திட்டு திரும்பி வந்துட்டாரு. பெல்ஜியத்துல இருக்கிற ஆர்ட்டிஸ்ட் இந்தியாவுலேர்ந்து போன படங்களைப் பார்த்து தனியா வரைஞ்சி ஸ்லாப் ப்ரிண்டிங் செஞ்சாரு. ஒரு ஒட்டுல ஒரு படம் இருக்கற மாதிரியான அமைப்புல செய்யலை. நாலு ஸ்லாப்களால நாலு தனித்தனி துண்டு, நாலு ஸ்லாப்களையும் ஒன்னா ஒட்டினாத்தான் ஒரு படம் முழுசா தெரியும். அவ்வளவு கச்சிதமாவும் செய்நேர்த்தியும் கொண்ட ஒரு வேலை. நாலைஞ்சி மாசத்துல இங்க சென்னையில எல்லா ஓடுகளும் கப்பல்ல வந்து இறங்குடுச்சி. அப்பா போய் எல்லாத்தயும் க்ளியர் பண்ணி காஞ்சிபுரத்துக்கு எடுத்துட்டு வந்தாருன்னு சொன்னாரு.”

“சரி.”

“கூடத்துக்குள்ள ராமாயணக் காட்சிகள் இருக்கனும்ன்னு அவர் ஏன் பிரியப்பட்டாரு, அதுக்கு ஏதாவது பின்னணிக் காரணம் இருக்குதான்னு ஒரு கேள்வியைக் கேட்டேன். அந்தக் கேள்விக்கு அவரு ரொம்ப அமைதியா பதில் சொன்னாரு. நம்ம காலத்துல நமக்கு நிறைய நேரம் இருக்குது சார். ராமாயணத்தைப் பத்தி தெரிஞ்சிக்கனும்ன்னா நாம அந்தப் புஸ்தகத்தைத் தேடி எடுத்துத் தெரிஞ்சிக்கறோம். ஆனா எதிர்காலத் தலைமுறைகளும் இப்படியே இருப்பாங்கன்னு உறுதியா சொல்ல முடியாது. நமக்குக் கிடைக்கிற நேரத்துல அவங்களுக்கு பாதி நேரம்தான் கிடைக்கும். இன்னும் ஒரு தலைமுறை தாண்டிப் போச்சின்னா, அந்தப் பாதியில பாதி நேரம்தான் கிடைக்கும். அப்படிப்பட்ட தலைமுறை ஆட்கள்கிட்ட இந்தா ராமாயணப் புத்தகத்தைப் புடி, நீயா படிச்சித் தெரிஞ்சிக்கோன்னு எப்படி சொல்லமுடியும்? இந்த மாதிரி ஓவியங்களையோ சிற்பங்களையோ பார்த்து தெரிஞ்சிக்கோன்னுதான் சொல்லமுடியும். அந்த நேரத்துல இதனுடைய முக்கியத்துவம் புரியுமனு சொன்னாரு. அப்ப அவர் சொன்ன பதில் என்னமோ என்னை திருப்திப்படுத்த சொன்ன பதில் மாதிரி தெரிஞ்சிது. இப்ப, எங்க வீட்டுலயே ராமாயணப் புத்தகத்தை எடுத்துப் படிக்க ஆள் இல்லாம போயிடுச்சி. அவர் சொன்ன ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் இப்ப யோசிச்சி பார்த்தா, எந்த அளவுக்கு இந்த உலகத்தை புரிஞ்சி வச்சிகிட்டு பொருத்தமா பேசியிருக்காருன்னு தோணுது. அவருடைய தொலைநோக்குப் புத்தியை நெனைச்சா ஆச்சரியமா இருக்குது.”

“ஒரு கூடத்தை அழகு செய்யறதுக்கு ஒரு மனுஷன் இவ்ளோ தொலைவு சிரமப்பட்டிருக்காருனு நெனச்சி பார்க்கவே ஆச்சரியமா இருக்குது சார். தொலைநோக்கு புத்தி மட்டுமில்ல, ரொம்ப ரசனைக்கார மனுஷராவும் இருந்திருக்காரு.”

விட்டல்ராவ் ஒரு கணம் அமைதியாக என்னை ஆழமாகப் பார்த்தார். பொருத்தமான சொற்களுக்காக காத்திருக்கிறார் என்பதை அவர் பார்வையை வைத்துப் புரிந்துகொண்டேன். ஒரு சிறிய செருமலுக்குப் பிறகு, “யாரா இருந்தாலும், ஒரு மனுஷனுக்கு ரசனை ரொம்ப ரொம்ப முக்கியம் பாவண்ணன். ரசனைதான் ஒரு மனிதனை மதிப்பிடக்கூடிய அடிப்படை அளவுகோல். பொதுவா எல்லாரும் பணமனு நெனச்சிட்டிருக்காங்க. பணம் எல்லாருக்கும் தேவையான ஒன்னா இருக்கறதால, அந்த மாதிரியான ஒரு எண்ணம் வந்திருக்கலாம். ஆனா பணத்தைவிட பல மடங்கு முக்கியமானது ரசனை” என்றார். அப்போது அவருடைய குரல் மிகவும் கனிந்திருந்தது.

“சரி, காஞ்சிபுரத்துக்காரர் என்ன சொன்னாரு?”

“நல்லா பேசினாரு. இன்னொருமுறை மோர் கொடுத்து உபசரிச்சாரு. சாப்ட்டு போறீங்களானு

கேட்டாரு. அன்னைக்கு அந்த சுவத்துல பார்த்த ஓவியங்கள் எல்லாம் இன்னும் என் கண்ணுக்குள்ளயே இருக்குது. ஒரு பெரிய ஆர்ட் கேலரிக்குள்ள போய் வந்த உணர்வு. அதை என்னால ஒருநாளும் மறக்கமுடியாது.”

அந்தக் காலக் காட்சிகளைக் கண்முன்னால் பார்ப்பதுபோன்ற பரவசத்தை நான் அவருடைய விழிகளில் கண்டேன். “அப்புறம் சார்?” என்று மேலும் தூண்டினேன்.

“அப்புறம் என்ன? சாப்பாடு வேணாம் தூக்கமும் வேணாமன்னு சொல்லிட்டு நாம பேசிட்டிருக்கலாம், ஆனா அவங்க நேரத்துக்கு சாப்ட்டாவணுமே. அதனால ஒரு கட்டத்துல பேச்சை நிறுத்திட்டு வரோம் சார்னு சொல்லி வணக்கம் சொல்லிட்டு வெளியே வந்துட்டோம்.”

“அது ஒரு பரஸ்பர நாகரிகம்தான் சார். அதை நாம கடைப்பிடிச்சித்தான ஆகனும். அவரு யாரு, என்ன வேலை செய்றாருங்கற விவரத்தையாவது தெரிஞ்சிகிட்டீங்களா?”

“அவருகிட்ட நேரிடையா கேக்கறதுக்கு எனக்குக் கூச்சமா இருந்தது. அதனால அதைப்பத்தி அவருகிட்ட நான் எதுவும் பேசலை. ஆனா வெளியே வந்ததும், அந்தத் தெருமுனையில் இருக்கற ஒரு பெட்டிக்கடையில் அந்த வீட்டைப்பத்தி விசாரிச்சி தெரிஞ்சிகிட்டேன்.”

“என்ன சொன்னாரு?”

“வெள்ளைக்காரன் காலத்துல அவுங்கப்பா பெரிய வக்கீலா இருந்தவராம். அவருடைய பேரே பிரதிவாதி பயங்கரம் அன்னரங்க ஆச்சாரியார். கோர்ட்டுல வாதாடுறதுல பெரிய ஆளாம். அவரு முன்வச்சி பேசற லா பாய்ண்ட்டுக்கு எதிரா யாராலயும் பதில் பாய்ண்ட் சொல்லமுடியாதாம். அதனாலயே அவருகிட்ட ஒரு கேச கொடுத்தா போதும், நிச்சயம் ஹெய்ச்சிடும்னு சொல்வாங்களாம். வாதிக்கு எதிரா பேசறதுல அவருக்கு இருந்த விஷயஞானத்தின் அடிப்படையில் அவருக்கு பிரதிவாதி பயங்கரமனு பட்டப்பேரே வந்துடுச்சின்னு சொன்னாரு. அதே சமயத்துல எப்படிப்பட்ட கேசா இருந்தாலும் சரி, தன்னுடைய கட்டணத்துக்கு மேல ஒரு காசு கூட அதிகமா வாங்கிக்க மாட்டாராம். வழக்கு கொடுத்தவனே கொண்டுவந்து கொடுத்தாலும் வேணாம் போடான்னு அனுப்பி வச்சிடுவாராம். அந்தக் கடைக்காரர் சொல்லச்சொல்ல ஆச்சரியமாதான் இருந்தது.”

விடுதிக்குள் உடைமாற்றுவதற்காகச் சென்றவர்கள் ஒவ்வொருவராக கீழே இறங்கிவந்தார்கள். “என்ன, இன்னுமா பேசிட்டிருக்கீங்க? கௌம்பலையா, நேரமாவுது. இங்கேர்ந்து மண்டபத்துக்குப் போக நாற்பது நிமிஷமாவும். போங்க போங்க சீக்கிரம் ட்ரஸ் மாத்திட்டு வாங்க” என்று அனுப்பி வைத்தனர். ●

mail to: writerpaavannan2015@gmail.com

SATHYA

SPREADING HAPPINESS

சத்யா
என்றாலே சந்தோஷம்தான்
**தமிழகம்
மற்றும்
ஆந்திராவிலும்!**

   Sathya.retail

Scan to find our
Showroom Locations

Scan to know Prices, Offer details & to Shop Online
www.sathya.store

Whatsapp: 99166 98985
Call: 88805 98985

SOWBAGHYA®

Shree 2.0

2Ltr Table Top Tilting Wet Grinder

**Effortless Grinding
& Perfect Results
Every time!**

6 YEARS
WARRANTY
CHOOSE

3 YEARS
WARRANTY
UNIQUE

**Available
Colors**

Attachments

Additional options available

Coconut Scraper

Atta Kneader

Sales Helpline - 98946 03899 | Products Available Online at www.sowbaghya.com [Flipkart](#) [amazon](#)

Ayudha Pooja Corporate Gifting Options

Available From ₹75/-* Onwards

Contact for More Information ☎ 95009 98499 / 99449 09944

Chennai: 32A, North Usman Road, T.Nagar, Chennai-600017, **Ph:** +91 44-2834-1760.

Kozhikode: No.314, Parandurani Road, Feroze-638011, **Ph:** +91 989-460-3599, **Customer Support:** +91 99524 38499

Australia: Sri Shree Lanka Pty Ltd, www.sriindia.com.au, **Ph:** +61 (0)3 9706 5711 | **Canada:** Kalliga Systems, **Ph:** +1 416 617 4159

India: www.sowbaghya.com, **Ph:** +91 44 48107302 | **Sri Lanka:** Ananya Trading, **Ph:** +91 44 47741 5406

USA: Sri Lanka, **Ph:** +1 408 442 0097 | **UK:** Sri Lanka, **Ph:** +44 (0)20 5100 0001

Outside
India

SCAN QR CODE
FOR WEBSITE

Commercial Hotel & Kitchen Equipment Now Available on No-Cost EMI via **Fuhrer** Contact +91 97894 58499

Write us: grind@sowbaghya.com | www.sowbaghya.com | Available at all leading outlets

முயங்கொலி குறிப்புகள்

● கயல்

வண்ணக் குப்பிகளில்
ஏராளமான நிறங்கள்
இன்னும் திறக்கப்படாமல் மூடியிருப்பது போலத்தான்
இவ்வுடலில் அவயங்கள்
பிணைந்திருக்கின்றன.

விரல்களெனும்
தூரிகையால் தொட்ெடுத்து
விரகத்தின் சித்திரமொன்றை
விரவாக
நீ
தீட்ட முனைகிறவரையிலும்
நிறமற்றுக் கிடந்து வாழ்வு
வரையப்படாத
வெள்ளைக் காகிதம்போல.

வண்ணங்களை நீ குழைக்க ஆரம்பிக்கையில்
என் எண்ணங்கள்
யாவும் குலையத் தொடங்குகின்றன.

உடலுக்குள்
உறைந்திருந்த கனவுகளெல்லாம்
உறக்கம் கலைந்து

எம்மை எழுதிப் பார் எனக்
குமிழியினையில்
ஏதோ யோசனையில்
மூழ்கிவிடும்
உன் விழிகளையே
ஆழ்ந்து கிராக்குகிறேன்.

அலையடங்கிய கடலின்
அமைதி
நடு மனதில் ஊடுகிறது
அதுமட்டுமான
அத்தனைத் தவிப்புகளும்
நீர் பட்ட தீயை
குளிர்த்துபோக
மறுபாதி படைப்பிற்குச்
சர்பாதி பங்குதாரியாகச்
சமைக்கிறேன்.

இருவர் காணும்போது
இன்னும் அழுகுகிறது
ஒரு கனவு.

தொடரும்

mail to: dr.kavalvizhi2023@gmail.com

கே டிவி முதல் கேட் வின்ஸ்ஸெட் வரை

இடைவேளை வரை நுனி நாக்கு ஆங்கிலத்துடன். “ஹேய் மிஸ்டர்” என்று நிமிர்ந்த நன்னடையும் நேர் கொண்ட பார்வையுமாய் வலம் வந்தவர்கள், இடைவேளைக்குப் பிறகு கணவனிடம் அறை வாங்கினாலும் அவர்களுக்காக மண் சோறு தின்பதும், அலகு குத்தி ஆடுவதும், உயிர்த்தியாகம் செய்வதும் என்று பரிமாண வளர்ச்சியை ரிவர்ஸில் கொண்டு போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

• ஜெ. தீபலட்சுமி

நெட் ஃப்ளிக்ஸ், அமேசான் ப்ரைம், சமூகவலைத்தளங்களில் சிக்கிச் சுழலும் இந்தக் காலத்துக்கு முந்தைய யுகம் ஒன்று இருந்தது. அது கேடிவி, சன் ம்யூசிக்ஸ்களின் காலம். கல்லூரிக் காலம், திருமணத்துக்கு முன்பான காலத்தை சன் ம்யூசிக், எம்டிவிக்கு எழுதிக் கொடுத்துவிட்டோம். ஆனால், திருமணமான புதிதில் வாழ்வியலுடன் நெருங்கிய தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டது கே.டிவி தான். ஆம், கேடிவியில் வரும் திரைப்படங்களுக்கும் புதிதாகத் திருமணமான ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கைக்கும் நெருங்கிய ஒரு தொடர்பு இருந்ததை அனுபவபூர்வமாக உணர்ந்திருக்கிறேன். குறிப்பாக சமையலில்!

திருமணம் முடிந்த கையோடு, “முடிந்த வரையில் வெளியில் சாப்பிட்டுக் கொள்ளலாம், இருவருக்கும் அலுவலகத்தில் மதிய உணவு இருக்கிறதே” என்று மணவாளன் சொன்னாலும், ‘ஆஹா இப்படிப்பட்ட கணவன் கண்கண்ட தெய்வமில்லையா? இவனை வெளியிலா சாப்பிட விடுவது?’ என்று வேலை விட்டு வந்ததும் கர்மசிரத்தையுடன் குடும்பக் குத்துவிளக்காகச் சமையல் செய்து கொடுமைகள் புரிய வைத்த புண்ணியம் கே.டிவி படங்களுக்கு உண்டு.

அருகிலேயே அம்மா வீடு இருந்தும், “தோசை மாவு, குழம்பு எல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு போ. கஷ்டப்படாதே” என்று அவர்கள் தொண்டை வறளக் கத்தினாலும், “ஹும்! என் புருசன் கிட்ட நான் நல்ல பேர் வாங்குறதைத் தடுக்குறியா? இவ்ளோ நாள் உன் சமையலை சாப்பிட்டுக் கஷ்டப்பட்டது போதாதா?”

என்று திமிருடன் பேசிவிட்டு, முள்ளங்கி, வெண்டைக்காய் என்று எதையாவது உட்கார்ந்து ஆய்ந்து கொண்டிருக்கும் போது, அந்தக் கொடுமைக்கு கேடிவி படங்கள் நன்றாகவே ஈடு கொடுத்தன.

இரவில் ஒரு நாள் கீரைக்கூட்டு செய்து அக்காவிடம் பெருமை பீற்றிய போது, “இரவில் யாராவது கீரை சமைப்பார்களா? அம்மா செய்து பார்த்திருக்கிறாயா” என்று குட்டு வைத்ததை மறந்து விடலாம். கேடிவி நாயகிகள் தங்கள் அக்கா, தங்கைகளுடன் காதலனைத் தவிர எதைப் பற்றிப் பேசிப் பார்த்திருக்கிறோம்?

‘வாழ்வே மாயம்’, ‘மௌன கீதங்கள்’, ‘ஒரு கை ஓசை’, ‘மீண்டும் கோகிலா’ என்று எண்பதுகளின் எல்லா அற்புதக் காவியங்களையும் சமையல் செய்துகொண்டே பார்த்து (கேட்டு)க் கொண்டிருப்பேன். ரொம்பப் பிடித்த நிகழ்ச்சி எதையும் ஓட விட்டால் சமையல் ஓடாமல் நின்று விடும். படம் என்றால் ஒரு பக்கம் அதைக் கேட்டுக்கொண்டே யந்திர கதியில் சமையல் நடக்கும் என்பதால் கேடிவி நல்ல தேர்வாக இருக்கும். கேடிவியின் நாயகிகள் இழுத்து

சொருகிய புடவைகளுடன் குத்து விளக்காய் சமையல் செய்து கொண்டிருப்பார்கள். அது போல் முடியவில்லையே, நைட்டியில் இருக்கிறோமே என்று வேறு நெஞ்சம் உறுத்தும். தலை முடியைப் பற்றியோ கேட்கவே வேண்டாம். இடைவேளை முடிந்து காதலி மனைவியான ஒரே பாடலில் தோளிலிருந்து கெண்டைக்கால் வரை முடி நீளம் மாயாஜாலங்கள் எல்லாம் பழைய விட்டலாசார்யா படங்களில் கூட நடக்காது.

பிறகு, குழந்தை வளர்ப்பு, வேலைப்பளு என்று பொறுப்புகள் அதிகரிக்கவும், புதுமணப்பூரிப்பு கொஞ்சம் பல்லிளிக்கவும் தொடங்கியவுடன் சமையற்கட்டைப் பார்த்தாலே கடுப்பாகத் தொடங்கியது... கேடிவி நாயகிகளின் நீளக் கூந்தலைப் பார்த்தாலோ தேகாந்திரமும் பற்றி எரிந்தது. போதாக்குறைக்கு, இடைவேளை வரை நுனி நாக்கு ஆங்கிலத்துடன். “ஹேய் மிஸ்டர்” என்று நிமிர்ந்த நன்னடையும் நேர் கொண்ட பார்வையுமாய் வலம் வந்தவர்கள், இடைவேளைக்குப் பிறகு கணவனிடம் அறை வாங்கினாலும், மாமியார் விஷம் வைத்தாலும் அவர்களுக்காக மண் சோறு தின்பதும், அலகு குத்தி ஆடுவதும், உயிர்த்தியாகம் செய்வதும் என்று பரிமாண வளர்ச்சியை ரிவர்ஸில் கொண்டு போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்; சூனியக்காரிகளாகவே தோற்றமளித்தார்கள்.

அப்போது தான் தேவதைகளாக வந்தார்கள் ஜூலியா ராபர்ட்ஸும் கேட் வின்ஸ்லட்டும். கேடிவிக்குப் போட்டியாக ராமடி நௌ, ஸ்டார் மூவிஸ், ஜீ ஸ்டுடியோ ஆகிய ஆங்கில சானல்களின் வாசம் வீட்டுக்குள் வந்தன. ஹாலிவுட் ஆக்ஷன் படங்களுக்காகவே முதலில் அந்தச் சானல்களை ரிமோட் பட்டன் தட்டிய போதும் எப்படியோ விதியின் இனிய விளைவாக ‘ப்ரிட்டி வுமன்’, ‘எரின் ப்ரோக்கோவிச் லீகலி ப்ளான்ட்’ போன்ற புகழ் பெற்ற அமெரிக்கக் காதல் படங்கள் ‘அம்மன் கோயில் கிழக்காலே’ எழுதிய பழஞ்சித்திரங்களை மெல்ல மெல்லக் கலைத்துப் புதிய நவீன ஓவியங்களை எழுதத் தொடங்கின.

ஜூலியா ராபர்ட்ஸும் ரீஸ் விதர்ஸ்பூனும் சமையல் என்றால் கிலோ என்ன விலை என்று கேட்டார்கள். ஷார்ட்ஸ் அணிந்தார்கள், கிஸ் அடித்தார்கள், பணி

இடங்களில் யாரா இருந்தாலும் வந்து பாரு என்று சவால் விட்டார்கள். பல காதல்களை ஒரே படத்தில் அநாயாசமாக, குற்றவுணர்வின்றிக் கடந்தார்கள்.

முதல் குழந்தை பிறந்து, ‘குழந்தையைப் பார்த்துக் கொள்வதற்காக’ வேலையைத் துறந்து வீட்டில் இருந்தவளுக்குத் திரும்ப வேலைக்குப் போகும் உத்வேகத்தைத் தந்ததே அந்தக் காலத்தில் ஓயாமல் பார்த்த ஹாலிவுட் படங்களின் நாயகிகள் தாம். பெண்ணியத்தின் இலக்கணம் என்று சொல்லத்தகும் அளவுக்குப் புரட்சிக் கருத்துகள் ஏதும் அந்தப் படங்களில் இல்லாவிட்டாலும், பெண்ணை நாலாந்தர ஜீவனாகப் பார்க்கும் நமது பழம்பிற்போக்குக் கருத்துகளுக்கு அப்படங்களில் இடமில்லை. குறைந்தபட்சம் பாலியல் சுதந்திரத்தில் ஆணுக்கு ஓரளவுக்கு நிகரான மதிப்பளிக்கும் போக்கு இருந்தது வியப்பளித்தது. இயல்பான மனித உணர்வுகள், பசி, தாகம் உறக்கம் போல காதலும் காமமும் கூட ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் பொது என்பதை உணர்ந்துகொள்ளாமலே காலத்தைக் கழித்து இறந்து போகும் பெண்கள் தாம் பெரும்பாலான இந்தியப் பெண்கள் என்பது எவ்வளவு வேதனை?

அண்மையில் சக்கை போடு போட்ட ‘சொசைட்டி பரிதாபங்களில்’ கோபி சொன்னது போல, உலகம் என்பது கிழக்கே டாக்ஸி ஸ்டான்டுக்கும் மேற்கே பஸ் ஸ்டான்டுக்கும் இடையே சிக்குண்டது அல்ல, நமது டிவி பெட்டிகளில் நாம் காணும் சித்திரங்கள் மட்டுமே பெண் வாழ்வுக்கான இலக்கணங்களும் அல்ல. அது பரந்து விரிந்து பல பரிமாணங்களைக் கொண்டது எனும் எண்ணத்தின் புள்ளியை விதைத்தன ஹாலிவுட் திரைப்படங்கள்.

mail to: deepalakshmiche2025@gmail.com

பன்னிரெண்டு மணி நேரம்

அல்லிராஜ், நிலாவின் முகத்திலிருந்து, முத்தமிட்டபடியிருக்க, நிலா உணர்ச்சி பிழம்பாய் மாறி அல்லிராஜை இறுக கட்டி அணைத்தாள். அல்லிராஜ் இனி இரண்டு வருடங்கள் நிலாவை தொட முடியாது என்பதனை உணர்ந்தவனாக ஆக்ரோஷத்துடன் இருந்தான்.

● சுப்ரபாரதிமணியன்

ஓவியம்: அசோக்கி முல்லிக்

“துபாய் கரன்சிக்கு என்ன பெயர்?”

“திர்ஹாம்.”

“இந்திய பணத்தில் எவ்வளவு இருக்கும்?”

“இருபத்தைந்து ரூபாய் சுமாராய்.”

“ஒரு காபி சாப்பிட அங்கு பத்து துபாய் ரூபாய் என்றால் இந்தியப் பணம் எவ்வளவு ஆகும்?”

“இருநூற்றைம்பது ரூபாய்.”

“இருநூற்றைம்பது ரூபாய் கொடுத்து காபி சாப்பிட மனம் வருமா?”

“இந்தியப் பணத்தில் கணக்கு போட்டால் சாப்பிட முடியாது. மனம் வராது. திர்ஹாம் நோட்டை சாப்பிடவா முடியும். ஆனால், சம்பளமும் அப்படித்தானே வரும். அதையும் கணக்குப் போட்டுக்கொள் நிலா.”

“சரிதான். அங்கு என்னவெல்லாம் இருக்கிறது பார்க்க?”

“நிறைய இருக்கும். பாலைவனம் எங்குமாயிருக்கும். மூவாயிரம் அடி உயரம் கொண்ட புர்ஜகலிபா கட்டிடம்... பாம்ஜிமேரா.”

“அதென்ன?”

“மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட தீவு... பனை மரம் போல்... பனை உருவத்தில் கட்டிடங்கள். தீவு அது. அப்புறம் துபாய் மெரினா.”

“மெட்ராஸ் மெரினா ஒரு முறை பார்த்தது. இன்னொரு முறை அங்கே போகணும் அல்லி.”

“போலாம் நிலா. துபாயிலிருந்து வந்த பின் போகலாம்.”

“சினிமாக்களில் காட்டப்படும் பாய்மரக் கப்பலை ஒத்த ஹோட்டல்.”

“அதுவும் இருக்கும். இப்போதைக்கு ஒரு ஹோட்டல் நம் பசியைத் தீர்க்க தேவை நிலா.”

இரவு நேர மின்னொளியில், ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தது கோவை மாநகரம். போக்குவரத்துகள் நிறைந்த அவினாசி சாலையில் தனக்கு முன்னால் சென்ற வாகனங்களை ஓவர்டேக் செய்து போய் கொண்டிருந்தது அந்த பல்சர் பைக்.

பைக் ஒரு உயர்தர ஓட்டல் முன்பு நிற்க,பைக்கில் இருந்து இறங்குகிறான் அல்லிராஜ். நிலாவும் இறங்குகிறாள். அவளது பின்புறம் பார்ப்பதற்கு எடுப்பாக கவர்ச்சியாக இருந்தது. அது சிலரின் பார்வைக்குப் படுகிறது. அல்லிராஜ் தனது ஹெல்மெட்டை கழற்றிவிட்டு, நிலாவை பார்க்கிறான். பின்புறம் கண்ணாடியில் தெரிந்த அளவு அழகாக அவளது முகத்தில் பொலிவு தெரியவில்லை. அவளது முகம் சுமாரான அழகில் தான் இருந்தது. சுமார் முஞ்சி என்று அவளே அவ்வப்போது சொல்லிக்கொள்வாள்.

“வா நிலா” என அழைத்தபடி ஹோட்டல் உள்ளே நுழைகிறான் அல்லிராஜ். அவனை தொடர்ந்து நிலாவும் உள்ளே நுழைகிறாள். இருவரும் பேமிலி ரூம் என எழுதியிருந்த அறையின் கதவை திறந்து, உள்ளே சென்று, ஒதுக்குப்புறமான மேஜையில் போய் அமர்கிறார்கள்.

“நிலா என்ன சாப்பிடுறே?”

“நீங்க விரும்புறதெ சொல்லுங்க.”

அங்கு வரும் பேரரிடம், “இரண்டு மசால் தோசை. ஒரு காளான் கிரேவி. அப்புறம் என்ன வேணும் நிலா?” என கேட்க, “இது போதும்” என சொல்ல,பேரரை நோக்கி, “இதக் கொண்டு வாங்க” என சொல்ல, “ஓ.கே சார்” என்றபடி பேரர் சென்றார்.

“என்ன நிலா எதுவும் பேசமா மௌனமா இருக்கே? நாளைக்கு இந்நேரம் நான் துபாயில இருப்பேன்.”

அல்லிராஜ் சொல்ல, நிலா மேஜை மீது இருந்த அவளது கைகளை தனது கைகளால் தழுவினாள். முகம் வாடியது. கண்களில் நீர் துளிகள் கசிந்தது.

“நீங்க என்னெ திருமணம் செய்தது என்னோட பாக்கியம். ஆனா, இன்னைக்கு என்னெ பிரிஞ்சு வெகுதூரம் கடல் கடந்து போகுறதெ நினைச்சா, மனசு வலிக்குதுங்க.”

“அழாதே நிலா. இரண்டு வருஷம் தானே. கண்மூடி திறக்கும் முன் உன் கண்முன்னே இருப்பேன். கண்ணை தொட” என்று நிலாவுக்கு ஆறுதல் சொல்ல, பேரர் ஆர்டர் செய்த உணவுகளுடன் வந்தார்.

“நாம காதலிச்ச காலத்துல, நாம இதுமாதிரி எத்தனமுறை ஹோட்டல்ல வந்து சாப்பிட்டிப்போம்?”

“அதெல்லாம் எனக்கு ஞாபகம் இல்ல. ஆனா, நாம ரெண்டு பேரும் ஒருநாள் ராத்திரி மழையில் நனைஞ்சு, ஒதுங்க இடமில்லாம யாரும் இல்லாத பழைய கட்டிடத்தில ஒதுங்கி, அந்த மழையில் நனைஞ்சு உன் உடம்பை பார்த்து, நான் உன்னை கட்டிபிடிக்க, நீ என்னெ கட்டி பிடிக்க, அன்னைக்கு நமக்கு நடந்தது மட்டும் தான் ஞாபகம் வருது.”

அவர்களின் நினைவுகள் அவர்களின் முகங்களின் போக்கை மாற்றிவிட்டது. முன்னால் இருந்த உணவுத் தட்டுகளைப் பார்த்தார்கள்.

அல்லிராஜ், நிலாவின் முகத்திலிருந்து, முத்தமிட்டபடியிருக்க, நிலா உணர்ச்சி பிழம்பாய் மாறி அல்லிராஜை இறுக கட்டி அணைத்தாள். அல்லிராஜ் இனி இரண்டு வருடங்கள் நிலாவை தொட முடியாது என்பதனை உணர்ந்தவனாக ஆக்ரோஷத்துடன் இருந்தான். அவளும் அந்த முரட்டுதனத்தை விரும்பியவளாக அல்லிராஜைக்கு ஈடு கொடுக்கிறாள்.

அல்லிராஜ் மிகுந்த களைப்புடன், படுக்கையில் படுக்கிறான். நிலாவும் பெருமூச்சு விட்டபடி, எழுந்து தண்ணீர் குடிக்கிறாள்.

“நிலா, உன்னெ ரொம்ப கஷ்டப்படுத்திட்டேனா.”

“இது கஷ்டமில்லைங்க, சுகம். இந்த சுகத்துக்காக எவ்வளவு வேணுமின்னாலும் கஷ்டப்படலாம்.” அல்லிராஜ் கடினாரத்தை பார்க்க, இரவு மூன்று மணி.

“நிலா, அஞ்சு மணிக்கு ஏர்போர்ட் போகனும். சீக்கிரம் ரெடியாகனும்” என்றபடி எழுந்து குளிக்க சென்றான்.

“என்னங்க தினமும் எனக்கு போன் பண்ணணும். மற்றதிட்கூடாது. நான் உங்க போனுக்காக காத்திட்டு இருப்பேன்.”

“வேல முடிஞ்சதும் அடுத்த வேலெ, என் நிலாவுக்கு போன் செய்யுறதுதான். எனக்கு இருக்குற ஒரே கவலை அந்த அமாவாசை தான்.”

“அமாவாசை வந்தா உங்களுக்கு என்ன?”

“அன்னைக்கு நிலா வானத்துல தெரியாது” என்றபடி நிலாவை முத்தமிட, அதை கண்ணாடியில் பார்த்தான், டாக்ஸி டிரைவர்.

“சார், மேடத்தோட பேரு நிலாவா?”

“எப்படி கண்டுபிடிச்சே?”

“நீங்க பேசன டயலாக்கை வெச்ச தெரிஞ்சுக்கிட்டேன்.”

“கில்லாடி தான்யா நீ.”

வண்டி, கோவை ஏர்ப்போர்ட் வாசலில் நின்றது.

நிலா காரில் அமர்ந்தபடி கண்களை மூடி ஏதோ யோசனையில் இருந்தாள்.

“மேடம், சார் என்ன வேலைக்கு துபாய் போறார்?”

“டெக்ஸ்டைல்ஸ் ஓர்க்தா. நம்ம பனியன் கம்பெனி வேலையை துபாய்ல செய்யப் போறாரு.”

“சரி மேடம். நல்ல சம்பளம் கெடைக்கும். கொஞ்சம் மிச்சம் பண்ணலாம்.”

“ஆமா. திர்ஹாம்லே மிச்சம் பண்ணணும்.”

“திர்ஹாம்ன்னா?”

“துபாய் பணத்துப் பேரு.”

அன்றைக்கு அவனின் துபாய் பயணம் முழுமையாகவில்லை. தடைபட்டது.

ஒர்க் பர்மிட் சரியாக இல்லையென்று அங்கு சென்ற பிறகு தடுக்கப்பட்டான். திரும்ப வேண்டியதானது.

அதற்குப் பிறகு அவன் முயற்சி செய்யவில்லை, மறுபடியும் துபாய் பயணத்திற்கு.

முந்தின பயணத்திற்காக அவன் வாங்கியிருந்த கடனை அடைக்க அவன் நீண்ட நாட்கள் பனியன் கம்பனியில் வேலை செய்ய வேண்டியிருந்தது. ஓவர் டைம் செய்து கடனை அடைத்து விடலாம் என்று நினைத்தான். அப்போதே அவனின் வேலை நேரம் பத்து மணி நேரமாக இருந்தது.

அதன் பின்னால் பன்னிரண்டு மணி நேர வேலை என்பது அமுலுக்கு வந்தபோது கடனை அடைக்கிற வகையில் பல திட்டங்கள் பற்றி யோசித்தான். அவற்றை அமல்படுத்தும் போது மனைவியை வேலைக்கு அனுப்ப வேண்டியிருந்தது.

அவள் வேலைக்குப் போன பனியன் கம்பனி டீசர்ட்டுகளில் அவள் அச்சான திர்ஹாம் நோட்டுகளைக் கண்டாள். அதை மெசின் எம்ப்ராய்டரி செய்யும் வேலை அவளுக்கு கச்சிதமாக அமைந்துவிட்டது. பன்னிரண்டு மணி நேரமும் திர்ஹாம் நோட்டுகள் அவள் கண்களிலேயே இருந்தது.

mail to: subrabharathi@gmail.com

சோபியாவில் தூக்கமில்லாத இரவுகள்

கலையிலக்கியச் சாதனைகளை அளவெடுக்கப் பொதுவான ஒரு அளவீட்டு முறை இல்லை. இலக்கியம் என்பது விளையாட்டு மைதானமும் அல்ல, போர்க்களமும் அல்ல. ஒவ்வொரு நாட்டின் இலக்கியச் சாதனைகளையும் நம்மால் ஒரே முறையில் புரிந்துகொள்ள முடியாது.

● **டிம் பார்க்ஸ்** தமிழில்: வானதி

வாழ்வில் முதல்முறையாகவும் அனேகமாக இறுதிமுறையாகவும் நான் தொலைக்காட்சியில் ஒரு கலந்துரையாடல் நிகழ்வில் கலந்துகொள்கிறேன். அதுவும் பஸ்கேரியாவில். ஒரு இலக்கிய விழாவிற்சாக அந்நாட்டின் தலைநகரான சோபியாவிற்கு வந்திருக்கிறேன். இந்த நாட்டிற்கு வருவதற்கு முன்பே எனக்கு ஒரு கட்டுரையை அனுப்பியிருந்தார்கள் - ‘பஸ்கேரிய இலக்கியத்திற்கு உலக இலக்கியத்தில் இடமிருக்கிறதா?’ என்ற தலைப்பில். அதை எழுதியிருந்த அமேலியா லிசேவாதான் நான் கலந்துகொள்ளவிருந்த விழாவின் ஒருங்கிணைப்பாளரும் கூட. அந்தக் கட்டுரையில் அவர், ‘பஸ்கேரிய இலக்கியம் பெரிதும் தேசியம் பேசுவது, அதுவும் சில நேரங்களில் நாட்டுப்புறத்தன்மை கொண்டதாகவும் இருக்கும்’ என்று தன்னுடைய கவலையை வெளிப்படுத்தியிருந்தார். ‘உலகப் பிரச்சினைகள் குறித்து’ அது பேசுவதில்லை என்றும் எழுதியிருந்தார்.

நிகழ்ச்சி ஆரம்பிக்கிறது. கேமராக்கள் என்னை நோக்கி திரும்புகின்றன. சில அறிமுகக் கேள்விகளுக்குப் பின், கேள்வி கேட்பவர் என்னிடம், “திரு. பார்க்ஸ், நீங்கள் ஆங்கிலேயர். பலவருடங்கள் இத்தாலியில் வாழ்ந்திருக்கிறீர்கள். அமெரிக்கப் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதியிருக்கிறீர்கள். மொழிபெயர்ப்பும் செய்திருக்கிறீர்கள். உலக நிலவரம் உங்களுக்குத் தெரியும். சொல்லுங்கள், ஆங்கிலம் பேசும் உலகில் எங்கள் பஸ்கேரிய இலக்கியம் எப்படி உயிருடன் இருக்க முடியும்?”

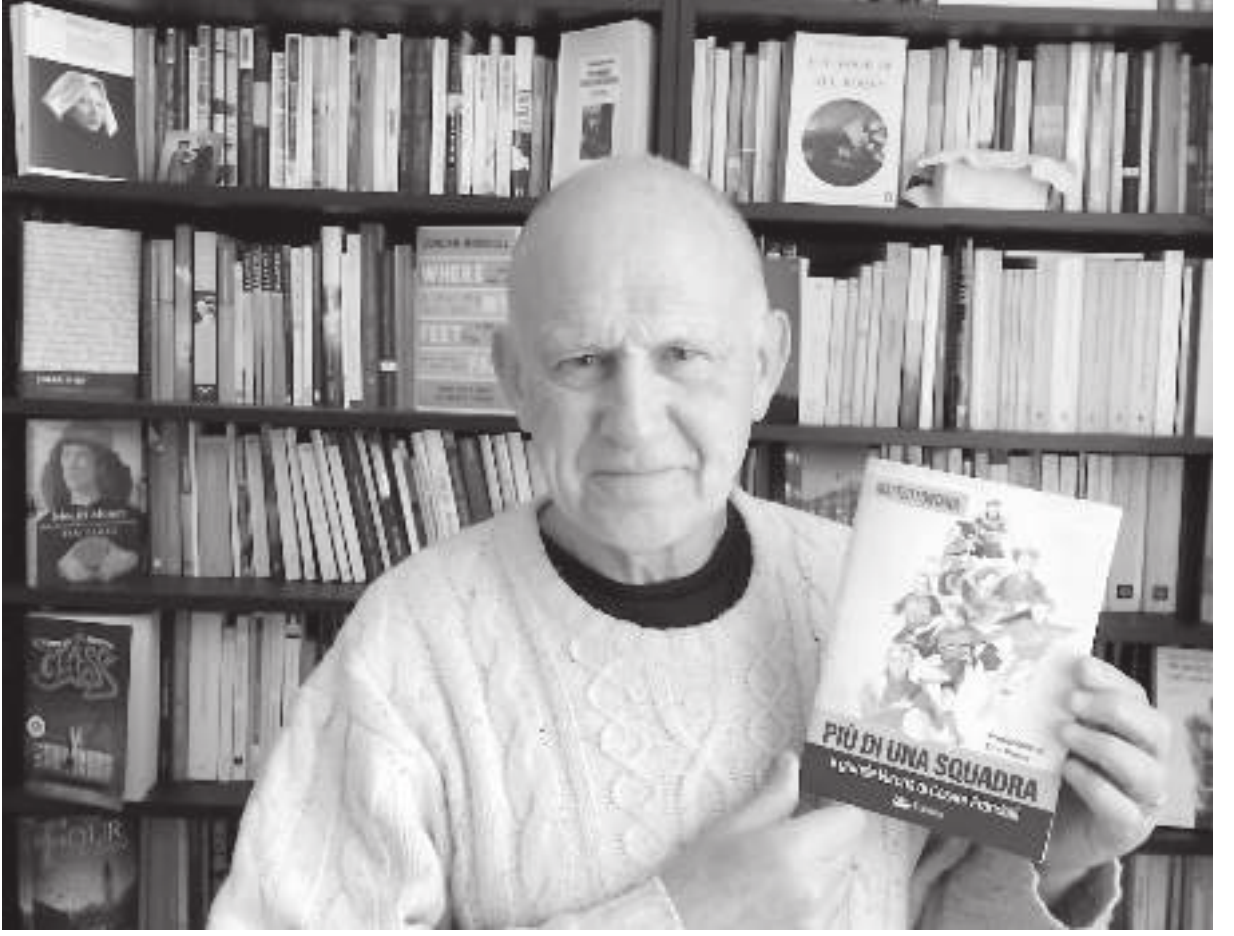
எனக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. ஒருநாட்டின் இலக்கியம் உலகெங்கும் வாசிக்கப்பட்டால் மட்டுமே வாழ முடியுமா? ஒரு பஸ்கேரிய ஆசிரியருக்கு நோபல் பரிசு எப்படி வாங்குவது என்று நான்

சொல்லித்தர வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறார்களா? “எழுத்தாளர்கள் தாங்கள் சொல்லவேண்டிய கதையை உண்மையுடன் சொல்ல வேண்டும். பஸ்கேரிய வாசகர்கள் விரும்பும் வகையில் அவர்கள் எழுத வேண்டும்” என்று பதில் சொல்கிறேன்.

ஆனால், அவர்கள் எதிர்பார்த்த பதில் இதுவல்ல. என்னுடன் தொலைக்காட்சி நிலைய அரங்கில் ஒரு முன்னாள் பிரதம மந்திரியும் அவர்களது தேசிய சபையின் சபாநாயகரும் கூட இருக்கிறார்கள். ஐரோப்பிய ஒன்றியமும் உக்ரைனும் குறித்து அன்று ஹங்கேரிய வெளியுறவுத்துறை அமைச்சர் தெரிவித்திருந்த கருத்துக்கள் பற்றி அவர்கள் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அல்லது அதைத்தான் அவர்கள் விவாதிக்கிறார்கள் என்று என்னை நேர்காணல் கண்டு கொண்டிருந்தவர் தெரிவித்தார். அவர்களது விவாதம் முழுவதும் பஸ்கேரிய மொழியில் நடந்தது. இங்கு நடக்கும் பல விஷயங்கள் குறித்து எனக்கு எதுவும் தெரியாது. ஒருவேளை வேகமாகத் தன்னுடைய நாட்டை விஸ்தரிக்க விரும்பும் ரசியாவின் நிழலில் பஸ்கேரியா தொடர்ந்து இருப்பது எப்படி என்ற கவலையுடன், என்னிடம் கேட்கப்பட்ட கேள்விக்குத் தொடர்பு இருக்குமோ? விமான நிலையத்தில் இருந்து விடுதிக்கு என்னை அழைத்து வந்த வாடகை டாக்சி ஓட்டுநரும் இதே கவலையை என்னிடம் பகிர்ந்திருந்தார்.

இன்னுமொரு தருணத்தில், அப்போது, “சோபியாவில் பெரும் நடிகரான ஜான் மால்கோவிச்சினால் அரங்கேற்றப்பட்டிருந்த பெர்னார்ட் ஷாவின் ‘Arms and Men’ நாடகத்தில் பஸ்கேரியர்கள் அதிகப் புத்தியில்லாத, போரை விரும்பும், சுகாதாரமில்லாத மக்களாகச் சித்தரிக்கப் பட்டிருப்பதைப் பஸ்கேரியர்கள் எப்படி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்” என்று கேட்டார்.

அவர் பேசும் போதும், அதற்கு நான் பதில் சொல்லும் போதும், எங்கள் இருவரது வார்த்தைகளைத் தொடர்ந்து மொழிபெயர்த்துக் கொண்டிருந்த பஸ்கேரிய மொழிபெயர்ப்பாளரின் குரலும் என்னை நிலைகுலைய செய்தது. தான் சொல்ல வந்ததைச் சொல்வதற்காக வேண்டி, தன்னுடைய பார்வையாளர்கள் அறிந்திருந்த ஒரு நாட்டைத் தன்னுடைய களமாகக் கொண்டு, பெர்னார்ட் ஷா இந்த நாடகத்தை 1890களில் எழுதியிருந்தது என்னுடைய நினைவிற்கு வந்தது. பால்கன் நாடுகளுக்கு அவர் சுற்றுப்பயணம் செய்ய விரும்பவில்லை. ஆனால், என்னைக் கேள்வி கேட்டவர் இதைக் கேட்டு மனம் தளரவில்லை. “இது போன்ற கருத்துக்களை அவர் ஆப்ரிக்க மக்களை நோக்கி சொல்லியிருந்தால், அவரை நாம் இனவாதி என்று சொல்லியிருப்போம்” என்றார். எப்படியாவது புத்திசாலியாகத் தெரிந்துவிட வேண்டி, “பஸ்கேரியர்கள், ஷாவின் புரிதலின்மையைப் புரிந்துகொண்டு, அதைக் கடந்து அந்த நாடகத்தின் கருத்தை புரிந்துகொள்வார்கள்” என்று பதில் சொன்னேன்.

அன்றைய இரவு, என்னுடைய விடுதியின் ஒன்பதாவது மாடி அறையில், துருக்கியும் கருங்கடலும் இருந்த கிழக்கு திசையை நோக்கி இருந்த சன்னலின் அருகில் அமர்ந்துகொண்டு, அன்றைய நிகழ்வில் யார் பெரிய முட்டாளாக இருந்தார்கள் என்று யோசித்துக்

கொண்டிருந்தேன். அந்த நாட்டைப் பற்றி எதுவும் தெரியாமல், ஒருவேளை என்னுடைய நாவல்களை அவர்கள் மொழிபெயர்க்கலாம் (அந்த நாவல்களின் களம் குறித்து அவர்கள் முற்றிலும் அறிந்திருக்கப் போவதில்லை) என்ற நம்பாசையில் அங்கே வந்திருக்கும் நானா அல்லது என்னை அழைப்பதன் மூலமாக உலக இலக்கிய அரங்கில் பஸ்கேரியாவின் நிலை எப்படியோ உயர்ந்துவிடலாம் என்று நம்பிய அவர்களா?

என்னிடம் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளுக்கான சரியான பதில்கள் என்ன? தலையணையை அணைத்துக்கொண்டு யோசித்த போது, என்னுடைய டச்சு நண்பரான, கட்டுரையாளரான பாஸ் ஹய்னே சொன்னது நினைவிற்கு வந்தது. உலகமயமாக்கலின் ஒரு விளைவு என்னவென்றால், சிறிய நாடுகளில் இருக்கும் மக்கள், தங்களது கலாச்சாரத்தைப் போதுமானதல்ல என்றும், சிறியது என்றும் எண்ணத் தொடங்கி விடுகிறார்கள். ‘நம்முடைய வட்டார மொழியில் இனி எழுத வேண்டாம்’ என்று ஐம்பதுகளில் அறிவித்த டச்சு எழுத்தாளர் ஜெரார்ட் ரேவ், தன்னுடைய தாய் மொழியான டச்சு மொழியில் எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டு, ஆங்கிலத்தில் எழுத ஆரம்பித்தார். (அதற்கு முந்தைய ஆண்டுகளில் அவர் டச்சு மொழியில் எழுதிய ‘The Evenings’ நாவலை மொழிபெயர்க்க எந்த ஆங்கில, அமெரிக்கப் பதிப்பாளர்களும் தயாராக இருக்கவில்லை)

தங்களுடைய சமூகசூழலைத் தாண்டி, உலக வாசகர்களுக்காக எழுத ஆரம்பித்தால், அது அவர்களது எழுத்தையே மாற்றிவிடாதா? இரண்டாம் உலகப்போரின் பின்னான ஹாலந்து நாட்டில், 'The Evenings' போன்ற ஒரு நாவல் ஏற்படுத்தும் தாக்கம் ஆழமானது. நாஜிகளுடன் ஒத்துழைத்த டச்சு துரோகிகளைப் பற்றிய விவாதம் ஹாலந்தில் தீவிரமாக இருந்த காலத்தில், ரேவின் நாவலின் பொறுப்பில்லாத கதாநாயகன், தன்னுடைய மந்தமான பெற்றோருடன் வாழ்க்கையைச் சோர்வடையாமல் எப்படி வாழ்வது என்ற போராட்டத்தை நடத்துகிறான். பயங்கரமான, கொடூரமான கனவுகளைக் கண்டாலும், நாவலில் போர் குறித்து எதுவும் இல்லை. விமர்சகர்களால் இது கடுமையாக விமர்சிக்கப்பட்டது. ஆனால், 2016ல் இந்தப் புத்தகம் ஆங்கிலத்தில் வெளியான பொழுது, அதை வாசிக்கும் ஆங்கில வாசகர்களுக்கு இந்தப் பின்னணி எந்த விதத்திலும் புரியவில்லை. ஆனால், ரேவ் இதே புத்தகத்தை உலக இலக்கிய வாசகர்களுக்காக எழுதியிருந்தால், அவரது புத்தகம் வேறொன்றாக இருந்திருக்குமா? இந்தப் புத்தகத்தைப் போலச் சிறப்பானதாக இருந்திருக்குமா? அவரது பின்னானைய ஆங்கில எழுத்துக்கள் எந்தவிதத்திலும் சிறப்பானவை இல்லை.

அப்படியென்றால், இன்று பல பல்கலைக்கழகங்களில் கற்பிக்கப்படும் உலக இலக்கியம் என்பதன் இடம் என்ன? மீண்டும் நான் லிசேவாவின் கட்டுரையை நினைத்துப் பார்த்தேன். 'உலக இலக்கியத்திற்காக எழுதுவது எப்படி?' என்று யோசிக்கும் அவர், தன்னுடைய கட்டுரையில், 'பல்கேரிய இலக்கியத்தை உலக இலக்கியமாக வளர்த்தெடுக்கும் வழி' என்று உலகளாவிய கவனத்தைப் பெறும் பொதுவான கதைப்போக்குகள், கதைகூறுகளைப் பட்டியலிடுகிறார். 'போர்க்களம் பற்றியும் மனிதர்களின் வாழ்வில் அது ஏற்படுத்தும் தாக்கம்' அல்லது 'அவர்களது நாடுகளின் கடந்தகாலக் காலனிய வரலாறு, அது ஏற்படுத்திய பிரச்சினைகள்' குறித்து ஆசிரியர்கள் எழுதலாம் என்கிறார். இப்படி வெற்றிகரமாக எழுதியவர்களாகக் கேட் அட்கின்சன், ஜே.எம். கோட்சி, வி.எஸ். நைப்பால், ஹெர்த்தா முல்லர், ஸ்வெட்லானா அலெக்ஸிவிச் போன்றவர்களை எடுத்துக் காட்டுகிறார். 'சோஷலிச நாட்டில் வாழ்வது' இன்னுமொரு நல்ல கதைக்கூறு என்று லிசேவா எழுதுகிறார். (1990ல் பல்கேரியா கம்யூனிசத்தைத் தூக்கி எறிந்தது) இந்த விதத்தில் வெற்றியை அடைந்த பல்கேரிய எழுத்தாளர் என்று அவர், 'சுய அடையாளத்தை விரிவாக்கி, அதை உலகமயப்படுத்திய' ஜார்ஜி கோஸ்பொடினோவ் என்று கூறுகிறார். பல்கேரியாவை 'இஸ்தான்புல், வியன்னா, புடாபெஸ்ட்டிற்கு நடுவில் இருக்கும் வெற்று வெளி' என்று அடையாளப்படுத்தும் இவரது 'The Physics Of Sorrow' நாவல் உலகெங்கும் பிரமாதமான விமர்சனங்களைப் பெற்றது. ('உலக இலக்கியத்திற்குத் தேவையான குரல்' என்று அவரது

அமெரிக்கப் பதிப்பாளர் சொல்கிறார்.) அவரது அடுத்த நாவலான, 'Time Shelter' மக்கள் தங்களுடைய கடந்த காலத்தை மீண்டும் கட்டமைத்துக் கொள்ள சூரிச் நகரில் இருக்கும் ஒரு மருத்துவமனை பற்றியது. 2023ம் ஆண்டிற்கான புக்கர் பரிசை இந்த நாவல் வென்றது. பல்கேரிய நாவல்கள் பொதுவாகச் சரியான கருப்பொருள்களை - பயங்கரவாதம், அகதிகள், குடியேற்றம், கலாச்சார ஒன்றிணைவு - கொண்டிருக்கின்றன என்று சொல்லும் லிசேவா, ஆனால், அவை 'உலகளாவிய பிரச்சினைகளைக் கவனிக்கத் தவறி, பல்கேரிய சமூகத்தின் அரசியல், சமூகப் பிரச்சினைகளைக் கூர்மையாகப் பேசுகின்றன' என்கிறார். இதில் என்ன தவறு இருக்கிறது?

ஆனால், அதிர்ஷ்டவசமாக, தங்களது சமூகத்தைப் பற்றிப் பேசினாலும், 'தங்களது நாட்டின் எல்லையைத் தாண்டி' புத்தகத்தைப் பதிப்பிக்கச் செய்ய, வேறொரு வழியும் இருக்கிறது என்கிறார். 'உங்களது பிராந்திய அல்லது பகுதியின் தனிப்பட்ட ஒன்றை கவர்ச்சியானதாக' காட்டுவதுதான் அந்த வழி. இதற்குப் புகழ்பெற்ற உதாரணங்களாக லிசேவா, ஜூம்பா லகிரி, ஓரான் பாமுக், காலீத் உசேனி ஆகியோரை சுட்டுகிறார். பல்கேரிய மொழியில் எழுதாமல், உலக மொழியான பிரெஞ்சு மொழியில் எழுதி புகழ்பெற்ற பல்கேரிய எழுத்தாளரான ரசா லாசரோவாவையும் அவர் சுட்டிக் காட்டுகிறார். ரசா லாசரோவா தன்னுடைய குழந்தைப் பருவம் பற்றிப் பிரெஞ்சு மொழியில் எழுதியது 'பல்கேரிய வாசகர்களுக்கு எந்த விதத்திலும் பரிச்சயமானதாக இருக்காது... ஏனென்றால், அவை உண்மையற்றவையாகவும் மிகைப்படுத்தப்பட்டதாகவும் வெளிநாட்டு வாசகர்களின் எதிர்பார்ப்பை பூர்த்திச் செய்வதாகவும் இருக்கிறது.' மற்றொரு பல்கேரிய எழுத்தாளரான மிரோஸ்லாவ் பென்கோவ், 'தன்னுடைய சொந்த நாடான பல்கேரியாவை தனித்துவமான (அதை 'வினோதமான' என்றும் சொல்லலாம்) பழக்கங்கள் கொண்டதாக எழுதிய சிறுகதைக்காகப் பிபிசியின் சிறுகதை பரிசை வென்றார்' என்று லிசேவா எழுதுகிறார்.

சுருக்கமாக, சொந்த மொழியின் வாசகர்களையும் உலக வாசகர்களையும் ஒரே நேரத்தில் திருப்திப்படுத்துவது எளிதானதல்ல. வாசகராக இது குறித்து என்ன நினைப்பது என்று தெரிந்துகொள்வதும் எளிதல்ல. இத்தாலிய எழுத்தாளர் எலேனா பெர்ரண்டேயின் நேபிள்ஸ் நகரம் உண்மையானதா அல்லது ஒரு விமர்சகர் சொல்வது போல 'சுற்றுலாப் பயணிகளுக்கான கையேடா'? அப்படியே இத்தாலியின் மற்றொரு உலக எழுத்தாளரான ஆண்ட்ரியா கமில்லேரியின் சிசிலியை பற்றி என்ன சொல்வது? 'டல்லாஸ் நகரில் இருந்து வரும் ஒரு அமெரிக்கனுக்கு இத்தாலியைப் பற்றி எப்படியான வினோதமான, உண்மையில்லாத தோற்றம் இருக்குமோ, அப்படியானது' என்று ஒரு விமர்சகர் எழுதுகிறார்.

என்னைத் தூங்கவிடாமல் வைத்திருக்கும் இன்னுமொரு விஷயமும் நினைவிற்கு வருகிறது. எழுத்தாளர்களுக்குத் தேவையான அனைத்து வசதிகளையும் செய்து கொடுத்து, அவர்கள் தீவிரமாக எழுதுவதற்கு ஒரு சரியான சூழலை கொடுக்கும் ஒரு கொடைக்கான நீதிபதிகள் குழுவில் நானும் இருக்கிறேன். அதிலிருந்து விலகிவிடலாமா என்ற எண்ணம் சில வாரங்களாகத் தொடர்ந்து இருக்கிறது. இந்தக் கொடையை ஒரு பெரிய அமெரிக்க அறக்கட்டளை கொடுக்கிறது. உலகெங்கும் இருக்கும் எழுத்தாளர்கள் இதற்கு விண்ணப்பிக்கலாம். எந்தக் குறிப்பிட்ட நாடு சார்ந்தோ பாலினம் சார்ந்தோ எழுத்தாளர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கத் தேவையில்லை என்று நீதிபதிகளாகிய எங்களுக்குத் தெரியும் என்றாலும், பலவிதமான அனுபவங்கள் கொண்ட எழுத்தாளர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கவே விரும்புகிறோம். ஆனால், நான் விலகிவிட யோசித்ததற்குக் காரணம், எங்களுக்கு வந்த விண்ணப்பங்கள் எல்லாம் ஒரேவிதமானவை; வெவ்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்த, இனங்களைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களிடம் இருந்து விண்ணப்பங்கள் வந்தாலும், அவர்கள் அனைவரும் அமெரிக்கப் பல்கலைக்கழகங்களில் கற்றுவிப்பவர்களாகவும் அமெரிக்காவில் வசிப்பவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்களது பெற்றோர் அல்லது தாத்தா, பாட்டிகளின் வாழ்வின் 'துயரங்களை' எழுதப் போவதாகத் தெரிவிக்கிறார்கள். அதில் தவறொன்றும் இல்லை. ஆனால், வந்த விண்ணப்பங்களில் பெரும்பாலானவை இப்படியான துயரக் கதைகளை எழுதுவதாக இருக்கின்றன. விசேஷம் எழுதியிருப்பதைப் போன்ற செயல்திட்டத்துடன், அகதிகளின் துயரக் கதைகள் பெரும்பாலான நேரங்களில் உலக அளவிலான விருதுகளைப் பெறுகின்றன என்ற எண்ணத்துடன் எழுத்தாளர்கள் விண்ணப்பித்ததுப் போல இருக்கிறது.

இதுதான் இன்றைய நிலையா, என்ன? இன்றைய உலகமயமாக்குதலின் மையப்புள்ளி அமெரிக்கா. உலகமே அமெரிக்கச் செய்திகளைத்தான் பார்க்கிறது. அமெரிக்கத் திரைப்படங்களும் தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளும் உலகெங்கும் பார்க்கப்படுகின்றன. அமெரிக்கப் புத்தகங்களும் உலகெங்கும் வாசிக்கப்படுகிறது. எனவே, உலக வாசகர்களை அடைவது குறித்து அமெரிக்க எழுத்தாளர்கள் கவலை கொள்வதில்லை. எப்படியானாலும், அமெரிக்காவின் புத்தகச் சந்தை உலகிலேயே பெரியது. எனவே, இந்தச் சந்தைக்குள் நுழைய விரும்பும் மற்ற சிறிய அல்லது விளிம்புநிலை நாடுகளை, கலாச்சாரங்களைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள், தங்களது இன அடையாளங்களையோ தேசிய அடையாளங்களையோ அணிந்து கொள்கிறார்கள். இது இன்னுமொரு மனசோர்வுடும் நினைவை ஏற்படுத்துகிறது. தன்னுடைய சுயசரிதையான 'ஜோசப் அன்டன்'னில், சல்மான் ருஷ்டி, ஒரு எழுத்தாளனாக ஆரம்பக் காலங்களில் தான்

இங்கிலாந்தில் பட்ட சிரமங்களை விவரிக்கிறார். அப்போது, தன்னுடைய இந்திய அடையாளத்தை வரித்துக் கொள்வதுதான் உதவும் என்று எண்ணும் அவர், அதுவரை லண்டனில் விளம்பரத்துறையில் பார்த்து வந்த வேலையை விட்டுவிட்டு, பல வருடங்களுக்கு முன் விட்டுவிட்டு வந்த இந்தியாவை மீண்டும் கண்டறிய செல்கிறார். பின்னாளில், புக்கர் பரிசு அறிவிப்பு வெளிவரும் அன்று நிகழ்ந்த உணவு விருந்தில், தன்னுடைய மேசையில் வைக்கப்பட்டிருந்த 'அழகான, தோல் உறை போடப்பட்டிருந்த 'நள்ளிரவின் குழந்தைகள்' புத்தகத்தைத் திறந்து பார்த்த போது, அதன் உள்ளே 'புக்கர் பரிசை வென்ற' செய்தியுடன் இருந்த அட்டையைப் பார்த்து' தான் அடைந்த மகிழ்ச்சியையும் குறிக்கிறார்.

அந்த நினைவே என்னை முறித்துவிடுகிறது. நான் தூங்கப் போவதில்லை. இதற்காகத்தான் நான் என் வாழ்வை செலவிட்டிருக்கிறேனா? வெற்றி, தோல்வி கொண்ட விளையாட்டிற்காக? விடுதி அறையின் சன்னலின் அருகே நின்று வெளியே பார்த்தால், என்னால் மெக்டொனால்ட்சின் வளைவுகளைத் தவிர வேறெதையும் சோபியாவின் கட்டிடங்களின் வழியே அடையாளம் காண முடியவில்லை. உலகெங்கிருக்கும் ஒரே உணவு. 1820ல் எழுதிய இத்தாலிய கவிஞரான கியாகோமோ லியோபார்டி, 'பொதுவாகச் சொல்வதென்றால், இன்றைய நவீன உலகின் ஆன்மா என்பது முழு உலகத்தையும் ஒரே நாடாகவும் அனைத்து நாடுகளையும் ஒரே மனிதனாகவும் பார்ப்பதாகவே இருக்கிறது... உலகெங்கும் பரவி இருக்கும்' - இங்கே நான் புன்னகைத்துக் கொண்டேன் - 'பிரெஞ்சு மொழியே ஒரே மொழியாகவும் மாறிக் கொண்டிருக்கிறது.'

உலகை யார் வெல்வது என்று ஆங்கிலேயருக்கும் பிரெஞ்சியருக்கும் இடையிலான போட்டியில்தான் அனைத்தும் தொடங்கியதா? சாமுவேல் ஜான்சனின் நெருங்கிய நண்பரும் இத்தாலியை சேர்ந்த, ஆங்கில மொழி பற்றாளருமான ஜோசப் பரேட்டிக்கும் பிரெஞ்சு எழுத்தாளர் வோல்டைருக்கும் இடையில் நிகழ்ந்த விவாதம் குறித்து என்னுடைய மனைவி சமீபத்தில் ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தாள். 1720களில் ஷேக்ஸ்பியரை பாராட்டியும் ஹாம்லெட்டின் சில பகுதிகளை மொழிபெயர்த்தும் இருந்த வோல்டைர், ஏழு வருட போரில் பிரெஞ்சு தேசம் இங்கிலாந்திடம் தோல்வியடைந்தவுடன், தன்னுடைய மனதை மாற்றிக்கொண்டார். அந்த வெற்றி, பிரிட்டன் வட அமெரிக்காவிலும் இந்தியாவிலும் தன்னுடைய அதிகாரத்தைத் தடையின்றிச் செலுத்தவும், இன்னும் முக்கியமாக, ஆங்கிலமே உலக மொழியாக மாறவும் வழிசெய்தது. 'பாவம், பிரான்சு, கப்பற்படையும் இல்லை, பணமும் இல்லை, புகழும் இல்லை, புத்திசாலித்தனமும் இல்லை' என்று வோல்டைர் எழுதினார். 1761ல் அவர் பதிப்பித்த 'ஆங்கில

எழுத்தாளர் ஒருவரின் புத்திசாலித்தனம் குறித்து ஐரோப்பிய தேசங்களுக்கு ஒரு வேண்டுகோள் என்ற கட்டுரையில் அவர், ஹாம்ஸெட், கேலிக்குத்தான நாடகம் என்றும்; ஷேக்ஸ்பியர், நாடக அரங்கின் எந்த விதியையும் மதிக்காத, ரசனையற்ற மனிதர் என்றும்; குறிப்பாகக் கார்னைஸ், ரசின் போன்றோருக்கு எந்த விதத்திலும் இணையானவர் அல்ல என்றும் எழுதினார். போரில் தோல்வியுற்றிருந்தாலும், பிரான்சு கலாச்சாரப் போரில் வெற்றியடையும் என்றும் கூறியிருந்தார். அதற்குப் பதிலாக ஷேக்ஸ்பியரை குறித்துப் பரேட்டி எழுதிய கட்டுரை இருநூறு பக்கங்களுக்குப் புத்தகமாக மாறியது. வோல்டைரின் 'ஹாம்ஸெட்' மொழிபெயர்ப்பை குப்பை என்று எழுதிய பரேட்டி, அந்தத் தத்துவவாதியின் ஆங்கில அறிவையும் சாடியிருந்தார். 1827ல் கோதே உலக இலக்கியத்திற்கு ஆதரவாக எழுதுவதற்கு முன்பே, பரேட்டி உலக இலக்கியம் என்பதே தேவையில்லை என்று எழுதினார். உலகெங்கும் இருக்கும் மக்களுக்கான பொதுவான ரசனை என்று வோல்டைர் எழுதுவது, வெவ்வேறு மனநிலை கொண்ட மக்களின் கலாச்சாரங்களில் பிரெஞ்சு கலாச்சார ரசனையைச் சேர்ப்பதே என்று அவர் எழுதுகிறார். அதாவது உலக இலக்கியம் என்பதே ஒருவிதமான ஏகாதிபத்தியம் என்கிறார். வோல்டைரினால் நல்ல ஆங்கிலம் எழுத முடிந்தாலும், ஷேக்ஸ்பியர் பிரெஞ்சு மொழியில் சோபிக்க மாட்டார் என்பதே அவரது கருத்து. வெவ்வேறு நாடுகள், வெவ்வேறு ரசனையைக் கொண்டிருக்கின்றன என்றும், எப்போதும் அது மாறாது என்றும் சொல்கிறார். ஷேக்ஸ்பியரின் ஆங்கிலம் அடர்த்தியாகவும் புத்திசாலித்தனமாகவும் இருப்பதால், ஆங்கிலத்தை முறையாகப் பயின்று, வாசிப்பதன் மூலமே அதைப் பாராட்ட முடியும் என்றும் சொல்கிறார். 'என்னருமை பிரெஞ்சு முசியேகளே, ஷேக்ஸ்பியரை அறிந்துகொள்ள நீங்கள் லண்டனிற்கு வந்துதான் ஆகவேண்டும்'. இந்தப் பார்வையில், இலக்கியம் என்பது மனிதனின் சொந்த உணர்வின் மீது கட்டப்பட்டது; அதாவது, சமூகத்தின் ஒரு பகுதியாக நீங்கள் இருக்க வேண்டும். ஷேக்ஸ்பியருக்கும் கார்னைலுக்கும் இடையில் யார் வெற்றி பெறுவார்கள் என்று நம்மால் சொல்ல முடியாது. ஏனென்றால், கலையிலக்கியச் சாதனைகளை அளவெடுக்கப் பொதுவான ஒரு அளவீட்டு முறை இல்லை. இலக்கியம் என்பது விளையாட்டு மைதானமும் அல்ல, போர்க்களமும் அல்ல. ஒவ்வொரு நாட்டின் இலக்கியச் சாதனைகளையும் நம்மால் ஒரே முறையில் புரிந்துகொள்ள முடியாது.

மறுநாள் மாலை, சிறிது சோர்வாக, அன்றைய முக்கிய இலக்கிய நிகழ்விற்குச் செல்கிறேன். பல்கேரியாவின் முக்கிய மொழிபெயர்ப்பாளரும் இலக்கியப் பேராசிரியருமான டாரியா கரபெட்கோவாவுடன் ஒரு உரையாடல். கூட்டம்

நிறையவே வந்திருக்கிறது. உற்சாகமாகவும் இருக்கிறது. அன்று வந்தவர்களில் பெரும்பாலானோர் கரபெட்கோவாவின் மாணவர்களும் வருங்கால எழுத்தாளர்களும் மொழிபெயர்ப்பாளர்களும் என்று பின்னர் தெரிந்துகொண்டேன். சமீபத்தில் நோபல் பரிசை வென்றிருந்த ஹான் காங் குறித்து அவர் கேள்வி எழுப்புகிறார். கொரிய நாவல் ஒன்றிற்குக் கொடுப்பதற்கான நேரம் வந்துவிட்டது என்று சொல்லலாமா? காங்க்கின் நாவலான 'மரக்கறி' குறித்து நான் எழுதியவை குறித்து மட்டுமே எனக்குத் தெரியும் என்று பதில் சொன்னேன். அப்படி எழுதியதற்குப் பின், கொரிய விமர்சகர்களிடம் இருந்து கிடைத்த பதிலில் இருந்து, நாவலின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு பல வகைகளில் மூலத்தில் இருந்து விலகி இருக்கிறது என்று தெரிந்துகொண்டேன். புத்தகத்தின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பாளர் டெபோரா ஸ்மித், 'புத்தகத்தின் மூலத்திற்கு 'உண்மையாக' இருப்பது என்பது பழைய, எதற்கும் உதவாத, தவறாக வழிநடத்தும் கருதுகோள்' என்று அறிவித்துக்கொண்டார். ஆங்கிலத்தில் புத்தகத்தை வாசித்த புகழ்பெற்ற இத்தாலிய பதிப்பாளர்கள், அடெல்பி ஏடிசியோனி, கொரிய மொழியில் இருந்து இத்தாலிய மொழிக்கு நேரடியாக மொழிபெயர்த்தார்கள். அந்த மொழிபெயர்ப்பு அவர்களுக்கு உகந்ததாக இல்லை என்று நிராகரித்துவிட்டு, ஆங்கிலத்தில் இருந்து மொழிபெயர்த்து, அவர்கள் விரும்பிய புத்தகத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார்கள்.

'ஒருவேளை நோபல் பரிசை அந்த மொழிபெயர்ப்பாளருக்குக் கொடுத்திருக்க வேண்டும்' என்று கரபெட்கோவா கேலியாகச் சொல்கிறார். ஏன் கொடுக்கக் கூடாது? மொழிபெயர்ப்பாளர்களுக்கும் வெளிச்சம் தேவைப்படுகிறது, இல்லையா? மொழிபெயர்ப்பு என்பதே ஒரு தனிப் படைப்பு என்றும் அவர்கள் வலியுறுத்துகிறார்கள். ஆனாலும், நோபெலை வழங்கிய ஸ்வீடிஷ் குழுவினர் எந்த மொழிபெயர்ப்பை படித்தார்கள் என்று நமக்குத் தெரியாது என்பதையும் நான் சுட்டிக் காட்டுகிறேன். உதாரணமாக, நான் வாசித்திருந்த பிரெஞ்சு மொழிபெயர்ப்பு மிகவும் வேறுபட்டு இருந்தது என்பதையும் சொல்கிறேன். அனேகமாக, உலக இலக்கியம் என்பது நமக்கு விருப்பமான உலகக் கண்ணோட்டம் ஒன்றை நமக்கு வழங்குகிறது. அதை வாசிப்பதன் மூலமாக நாமும் உலக இலக்கியத்தைப் படித்திருக்கிறோம் என்று அறிவாளிகளாக உணர்கிறோம்.

தவிர்க்கமுடியாத இறுதி கேள்வியைக் கரபெட்கோவா என்னிடம் கேட்கிறார்: "பல்கேரிய எழுத்தாளர்களுக்கு உங்களது அறிவுரை என்ன?"

ஒன்றுமில்லை என்று தலையை அசைத்துவிடலாம் என்று நினைத்தேன். ஆனால், என்னை இங்கே

அழைப்பதற்கு அவர்கள் நிறையச் செலவழித்திருந்தார்கள். “நீங்கள் வசித்து, வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சமூகத்தைப் பற்றி எழுதுங்கள்” என்றேன். “அங்குதான் உங்களது வாசகர்களுக்கு வாசிப்பு அனுபவம் தீவிரமானதாக இருக்கும். உங்களது சக எழுத்தாளர்கள் போதுமான உற்சாகத்துடன் இருந்தால், அவர்கள் உங்களை மொழிபெயர்ப்பார்கள். ஏனென்றால் இன்றைய உலகமயமாக்கப்பட்ட வாசகன், தன்னால் வாசிக்க முடியாத அற்புதம் ஒன்று இருக்கிறது என்பதையோ, அதைப் பணமாக மாற்ற முடியாது என்பதையோ அல்லது தங்களிடம் ஏற்கனவே இருக்கும் அற்புதங்களுடன் அதை ஒப்பிட்டு, அதற்குப் பரிசு கொடுக்க முடியாது என்பதையோ ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. மொழிபெயர்ப்பது என்பது சாத்தியமில்லை என்றாலும், மொழிபெயர்ப்பார்கள் கட்டாயம்.”

கூட்டத்தின் நடுவில் ஒரு கை மேலே எழும்புகிறது. தான் ஒரு மர்ம நாவலை மொழிபெயர்த்துக் கொண்டிருப்பதாகவும் அந்த நாவல் அவ்வளவு நன்றாக இல்லை என்றும், இந்தச் சூழலில் அதைத் தான் சிறிது சுவாரசியமாக மாற்றி எழுதலாமா என்று ஒரு இளைஞன் கேட்கிறான்.

“அது உன்னிஷ்டம்” என்று பதில் சொல்கிறேன். அதை வாய்ப்பாகப் பயன்படுத்தி, இருபதுகளில் இருந்து எண்பதுகள் வரை ஆயிரத்து நானூறு புத்தகங்களை மொழிபெயர்த்ததாகச் சொல்லிக்கொள்ளும் ஈரானிய மொழிபெயர்ப்பாளர் சபீஹல்லா மன்சூரி குறித்துச் சொல்கிறேன். “உலக இலக்கியத்தின் பல முக்கியப் புத்தகங்களை மொழிபெயர்த்த அவர், ஒவ்வொரு புத்தகத்தையும் ஈரானிய வாசகர்களுக்காகப் புதிதாகப் பலவற்றைச் சேர்த்தும், தன்னுடைய சொந்த சிந்தனைகளை எழுதியும் ‘மேம்படுத்தி’ பதிப்பித்ததாகத் தெரிவிக்கிறார். ‘மிகவும் புகழ் பெற்றவர் அவர்.’”

இருபது புத்தகங்களுக்கு மேல் எழுதியிருக்கும் டிம் பார்க்ஸ், இத்தாலிய மொழியில் இருந்து ஆங்கிலத்திற்கு பல நூல்களை மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். இலக்கிய பேராசிரியராக பணிபுரிகிறார்.

mail to: rmuthuprakash@gmail.com

இருபது புத்தகங்களுக்கு மேல் எழுதியிருக்கும் டிம் பார்க்ஸ், இத்தாலிய மொழியில் இருந்து ஆங்கிலத்திற்கு பல நூல்களை மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். இலக்கிய பேராசிரியராக பணிபுரிகிறார்.

கவிதை

மனைவி

• மு.முபார்க்

அவள் அழகென்று

தெரியும் ஆணவப்பட்டதில்லை

அன்பானவளாக இருந்தும்

பிறருக்கு காட்டி நனைத்ததில்லை

சம்பாத்தியம் குறைவென்றாலும்

தலை குனிய வைத்ததில்லை

தெரிந்தோ தெரியாமலோ

காயப்படுத்தியிருந்தாலும்

தெரியாமல் ஊட காயப்படுத்தியதில்லை

ஒரு முடிப் பூ

வாங்கி கொடுத்ததில்லையென்றாலும்

பூவின் மென்மை அவளிடம் குறைந்ததில்லை

குழந்தைகளென குடும்பம் பெரியதானாலும்

முதல் குழந்தையென

கொண்டாடத் தவறியதில்லை

உடல்நிலை சரியில்லாமல்

படுத்த படுக்கையாகயிருக்கும்

அவள் கோட்டுக்கொண்டிருக்கிறாள்...

நேர நேரத்துக்கு சரியா சாப்பிடுகிறாள்

வலியில் ஊட வலிமை தர

மனைவிகளால் மட்டுமே முடிகிறது!

mail to: ammubarak2011@gmail.com

இளங்கோவின்

நானுன்னை முத்தமிடும்போது புத்தர் சிரித்துக்கொண்டிருந்தார்

இந்தத் தொகுப்பில் எல்லாக் கதைகளிலும் இழையோடும் இன்னொரு கருப்பொருள் காதல். ஆனால், எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் அது நிறைவேறாத அல்லது நிலைக்காத காதலாகவே அமைகிறது.

● அரசி விக்னேஸ்வரன்

பிந்திய இரண்டாயிரங்களில் இணையப் பாவனை வளர்ந்து Blog மூலம் தமது எழுத்து, வாசிப்பு உலகை இளம் தலைமுறையினர் வளர்த்துக்கொண்ட ஆரம்ப காலங்களில் இருந்து இன்றுவரை, தொடர்ந்து எழுதிக்கொண்டும் வாசித்துக்கொண்டும் இருப்பவர் இளங்கோ. கவிதை, சிறுகதை, நாவல் என புனைவு இலக்கியத்திலும் திரைப்பட விமர்சனம், பயணக் கட்டுரைகள் என்றவகையில் அபுனைவு எழுத்திலும் கால்பதித்திருப்பவர். தனக்கேயுரிய மொழிநடையுடன் அவர் எழுதும் முகப்புத்தகப் பதிவுகள் கூட சுவாரசியமான வாசிப்புக்குகந்தவை. அவரது எட்டாவது புத்தகமும் இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியுமானது 'நானுன்னை முத்தமிடுகையில் புத்தர் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்.'

இந்தப் புத்தகம் 2011 முதல் 2024 வரையான 13 வருட காலப்பகுதிக்குள் இளங்கோ எழுதிய பத்து சிறுகதைகளின் தொகுப்பு. புத்தகத்தின் உள்ளடக்கத்தினுள் புகழுன்னர் எனக்கு இருந்த விமர்சனம், இந்தப் புத்தகத்துக்கு ஏன் எந்த முன்னுரையும் எழுத்திச் சேர்க்கப்படவில்லை என்பதுதான். புத்தகத்தின் பின் அட்டையில் பா.அ. ஐயகரனின் ஒரு சின்னக் குறிப்பு மட்டும் இடம்பெற்றிருக்கிறது.

இந்தப் புத்தகத்தில் பத்து வருடங்களுக்கு மேலாக இளங்கோ பல இதழ்களில் எழுதி வெளியிட்ட கதைகள் இருக்கின்றன. ஆனால், அவை காலக் கிரமத்தில் புத்தகத்தில் இடம்பெறவில்லை. எந்த அடிப்படையில் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதும் தெளிவற்று

உள்ளது. உள்ளடக்கப் பக்கத்தில் கதைகள் எழுதப்பட்ட ஆண்டுகளையும் சேர்த்திருக்கலாம். இவற்றில் மிகப்பழைய கதை எது என்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்கு எல்லாக் கதைகளையும் நான் இருமுறை புரட்டிப் பார்க்க வேண்டியிருந்தது.

முதல் வாசிப்பில் இந்த புத்தகம் எனக்கு ஒரு சுவாரசியமான இலகுவான வாசிப்புக்கு உகந்த ஒன்றாகவே பட்டது. ஆனால், வாசித்து முடித்தபின்னர் யோசிக்க யோசிக்க அர்த்தங்கள் புலப்படும் தன்மை கொண்ட கதைகளைக் கொண்டிருந்தது. வாசிக்கும் ஒவ்வொருவரிடமும் தனித்துவமான வாசிப்பனுபவத்தையும் அர்த்தப் படுத்தல்களையும் இக்கதைகள் கோரி நிற்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

புத்தகத்தின் தலைப்பே ஆர்வத்தைத் தூண்டுவதாக அமைகின்றது. இலங்கை அரசியல் பின்புலத்தில் இருந்து யோசிக்கும் பலருக்கு புத்தர் என்பவர் அதிகாரத்தினதும் ஆக்கிரமிப்பினதும் குறியீடாகத் தெரியலாம். மனைவியையும் குழந்தையையும் விட்டு சந்நியாசியாகிய அவருக்கும் முத்தத்திற்கும் என்ன சம்பந்தம் என்றும் சிலர் நினைக்கலாம். கதைசொல்லி தேடும் அமைதி, திருப்தி அல்லது பூரணம் என்பதற்கு கதைசொல்லி அவரைக் குறியீடாக்குகிறான். தலைப்புக் கதை அதற்கு நல்ல உதாரணம். புத்தர் கதைசொல்லியை ஒரு அவதானியாக பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். அல்லது அவர் தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று கதைசொல்லி அவாப்படுகிறான். வெளியில்

தெரியாத அவன் மன ஓட்டங்களுக்கு புத்தர் சாட்சியாகிறார். அவன் வாழ்க்கையின் அர்த்தத்தைக் காதல், காமத்தினாடு கண்டடைகிறபோது புத்தரை அங்கே கண்டடைகிறான். இளங்கோவின் கதைகளில் புத்தர் மட்டுமல்ல, இடையிடையே வைரவர், இயேசுநாதர், யோகர் சுவாமி, சோக்கிரடஸ், காஃப்கா எனப் பலரும் கதைசொல்லியின் எண்ண ஓட்டத்தினாடு வந்து போகிறார்கள்.

முதல் வாசிப்பில் என்னைக் கவர்ந்த விடயம், இளங்கோவின் கிட்டத்தட்ட எல்லாக் கதைகளிலும் வரும் கதைசொல்லியின் தன்மை. அவன் புறஉலகில் சஞ்சரிப்பது கனவு போல இருக்கும் அளவுக்கு அக உலகில் அதிகம் சஞ்சரிப்பவனாக இருக்கிறான். மாநகரவாசியாகவும் தளைகள் அற்றவனாகவும் எல்லாவற்றிலும் இருந்து விலகியவனுமாக இருக்கிறான். இந்த 'அந்நியனை'த்தான் 'விளிம்பு நிலை மனிதானாக' மைதிலி தயாநிதி அவர்கள் நோக்கினார்கள். ஆனால், எனக்கு அவன் நினைத்த நேரம் நினைத்த முடிவை எடுக்கக்கூடிய, முகம் தெரியாத ஒரு பெண்ணோடு திட்டமிடாத ஒரு தாய்லாந்துப் பயணத்துக்கு ஒரே நாளில் கிளம்பிவிடக்கூடிய, அல்லது வேலைக்கு லீவு போட்டுவிட்டு காஸ் போன போக்கில் நடந்து வழியில் உணவகத்தில் உணவருந்தி ஏற்கனவே பிரிந்த பழைய காதலியுடன் இரவு விடுதியில் தாங்கிவரக்கூடிய, ஒரு எதிர்பார்ப்புகளுக்கும் வரைமுறைகளுக்கும் அப்பாற்பட்ட வாழ்வை வாழ்பவனாகத் தெரிந்தான். அந்தக் கதைசொல்லியின் மனவோட்டத்தினாடு பயணிப்பதும் அவனது பார்வைக்குள்ளால் நகரங்களையும் இயற்கையையும் தரிசிப்பதும் நல்ல வாசிப்பனுபவமாக இருந்தது.

இந்தப் புத்தகத்தில் ஒரு சில கதைகள் மொழிபெயர்ப்புக் கதைகளாக இருந்திருக்கலாம் என்று தோன்றுமளவுக்கு, இலங்கை அல்லது புலம்பெயர்ந்த தமிழ்க் கதாபாத்திரங்களை அல்லது பழக்கமான இடங்களை குறிப்பிடாமலேயே அமைந்திருந்தன. ஆனால், ஒரு சில கதைகள் போர், இலங்கை அரசியல் என்பவற்றை நேரடியாகவே தொட்டிருக்கின்றன.

தொகுப்பின் முதலாவது கதை, 'அரசன் அன்று கொன்றால் வியனகே நின்று கொல்வார்'. இக்கதையில் கதாநாயகன் ஒரு சிங்கள இளைஞனாக இருக்கிறான். அரசியல் போராட்டம், ஆயுதப்போராட்டம் எல்லாம் தோற்ற நிலையில், பேனாவால் போர்தொடுத்த ஊடகவியலாளர்கள் எல்லாரும் காணாமல் போய்க்கொண்டிருந்த வேளையில், எல்லாருக்கும் இருந்த ஆற்றாமையை இந்தக் கதை தொடுகிறது. குற்றவாளிக்கு இருக்கும் குற்றவுணர்ச்சியை வைத்தே ஒருவரை பழிவாங்கலை நடாத்தி காட்டுகிறது, எதிர்பாராத திருப்பத்தினைக் கொண்ட இந்தக் கதை.

'வெள்ளவாய்க்கால் வைரவர்' என்னும் இன்னொரு கதை இந்திய இராணுவக் காலத்தில் அமைந்து, ஒரு

நானுன்னை முத்தமிடும்போது புத்தர் சிரித்துக்கொண்டிருந்தார் (சிறுகதைகள்) - இளங்கோ விலை ரூ. 180;

வெளியீடு: டிஸ்கவரி புக் பேலஸ், 1055B முனுசாமி சாலை, கேகே நகர், சென்னை - 600078; மின்னஞ்சல்: discoverybookpalace@gmail.com; கைபேசி: +91 87 5450 7070

சிறுவனைக் கதைசொல்லியாகக் கொண்டிருக்கிறது. இந்தக் கதை ஒரு சிறுவனால் சொல்லப்படுவது போல் அநேகமான இடங்களில் இருந்தாலும், சில இடங்களில் அவன் வளர்ந்தபின் சொல்வதுபோல, இளங்கோவின் வழமையான கதைசொல்லி எட்டிப்பார்க்கும் இடங்களில் அமைகிறது. இந்தக் கதையும் காவல் தெய்வமான வைரவரைக் கூடக் காக்க முடியாத, அநியாயங்கள் நடப்பதை பார்த்தும் மௌனியாக இருக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தின் ஆற்றாமையை அது ஏற்படுத்தக்கூடிய ஆழமான மனவடுவினையும் துலக்குகிறது.

இந்தத் தொகுப்பில் எல்லாக் கதைகளிலும் இழையோடும் இன்னொரு கருப்பொருள் காதல். ஆனால், எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் அது நிறைவேறாத அல்லது நிலைக்காத காதலாகவே அமைகிறது. 'முள்ளிவாய்க்கால்' என்னும் கதையில் பதினம் வயதில் மலர்ந்து, பின் யுத்த காலத்தையும் இறுதிப்போரையும் தாண்டி கடைசிவரை ஒருவருக்கொருவர் சொல்லப்படாமலேயே போய்விட்டாலும், வாசகர்களின் மனதில் பதிந்து விடக்கூடிய ஒரு காதலுக்கு இளங்கோவின் கதைசொல்லி சாட்சியாகிறான்.

தமிழ் இலக்கியத்தில் அதிகம் பேசப்பட வேண்டியதென நான் நம்பும், அதிகம் புரிந்துகொள்ளப்படாத உளவியல் நோய்க்குறுகளையும், சில கதைகள் தொட்டுச் செல்கின்றன. 'ஏகாந்தம் என்பதும் உனது பெயர்' கதையில் 'Bipolar disorder' இனால் பாதிக்கப்பட்ட கதைசொல்லி, அது தன்னை எப்படிப் பாதிக்கிறது என்பதை அவனே மனதுக்குள் கவனித்துக்கொண்டு இருப்பதும், அதற்கு ஒரு உதாரணம். பராமரிக்கப்படாத உளவியல் சிக்கல்கள் எவ்வளவு துரத்துக்கு ஒருவரை இட்டுச்செல்லக்கூடும் என்பதை 'உறைந்த நதி' எமக்கு உறைக்க வைக்கிறது.

இளங்கோ தொடர்ந்தும் எழுதி தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு அவர் கொண்டுவந்திருக்கும் ஒரு தனித்துவமான இடத்தை இன்னும் விஸ்தரிக்க வேண்டும்.

நோபல் கமிட்டியின் செயல்பாடு, அதைச் சார்ந்துள்ள நடுநிலைமை அல்லது இல்லாமை, படைப்பு உயர்ந்ததா அல்லது மட்டமா என்று ஒவ்வொரு முறையும் பரிசு முடிவைத் தெரிவிக்கும் போது எழும் சர்ச்சைகள் எழுந்து, எழுந்தது போல் அடங்கியும் விடுகின்றன. ஆனால், உலக இலக்கியங்களுக்குத் தரப்படும் பரிசுகள் பலவற்றுக்கும் முன்பாக நோபல் பரிசு இன்றும் ஓர் உயர்ந்த பீடத்தைத் தக்கவைத்துக்கொண்டுள்ளது.

நோபல் உரைகள் எப்போதும் இலக்கிய ஆசிரியனின் காலத்திய சமூக, பொருளாதார, அரசியல் மற்றும் கலைச் சூழல்களைப் பிரதிபலிக்கும் விதத்தில்தான் வெளிப்படுகின்றன. இந்த உரைகளில் காணப்படும் ஒரு பொது அம்சம் படைப்பாளிகளின் இளமைக் காலமும் அவர்களின் படைப்புகளில் ஆழமாக அது பதிக்கும் விவரணைகளும் தான். இவ்வுரைகள் வாசகர் மனதில் எழுப்பும் சீரிய சிந்தனைகளும் ஆழமான புரிதல்களும் அவற்றைப் பேருரைகளாக மாற்றி விடுகின்றன. ஆனால், அவற்றை என்றும் மாறாத புனித வாக்குகளென சடுதியில் தீர்மானத்துக்கு வரவேண்டிய அவசியத்தை உண்டாக்காது, படைப்பாளியின் நோக்கம், அவன் எழுத்து பிரதிபலிக்கும் சமூகச் சூழல், இலக்கியப் பரப்புக்குள்ளேயே நிகழும் ஒத்த அல்லது மாறுபட்ட கருத்தாழங்கள் ஆகியவற்றைப் பரிசீலனை செய்கின்றன.

நோபல் உரைகளை அம்ருதா வாசகர்களின் முன் வைக்கிறோம் - மாதம் ஒன்றாக.

14

2012

மோ யான் | MO YAN

கதைசொல்லிகள்

• தமிழில்: ஸிந்துஜா

தொலைக் காட்சி, இணையதளம் மூலம் இங்கிருக்கும் ஒவ்வொருவரும், இங்கேயிருந்து தொலைவில் உள்ள வடகிழக்கு ஜேமி நகரத்தைப் பற்றி லேசாகவாவது கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். என்னுடைய தொண்ணூற்று நான்கு வயதுத் தந்தை, என் சகோதரர்கள், என் மனைவி, என் பெண், என் பேத்தி - அவளுக்கு இப்போது ஒரு வருடமும் நான்கு மாதங்களும் ஆகின்றன - ஆகியோரை நீங்கள் பார்த்திருக்கக் கூடும். ஆனால், என் மனம் முழுதும் இந்தக் கணத்தில் நிறைந்திருக்கும் என் தாயை நீங்கள் பார்த்திருக்க முடியாது. பலர் எனக்குக் கிடைத்துள்ள இந்தக் கௌரவத்தைப் பாராட்டினார்கள், அவளைத் தவிர.

1922ல் பிறந்த என் தாயார் 1994ல் மறைந்தாள். கிராமத்தின் கிழக்கே இருந்த ஒரு தோட்டத்தில் அவளைப் புதைத்தோம். சென்ற வருடம் ஒரு ரயில் பாதை வர வேண்டியதற்காக கிராமத்திலிருந்து சற்றுத் தொலைவில் இருந்த இடத்துக்கு அவளது கல்லறை மாற்றப்பட வேண்டியிருந்தது. நாங்கள் கல்லறையைத் தோண்டிய போது, சுவப்பெட்டி முற்றிலும் சிதைந்து போய் அவளுடைய உடம்பு ஈரமான மண்ணுடன் ஒட்டிக் கிடந்தது.

ஒரு அடையாளம் போல நாங்கள் அந்த மண்ணில் கொஞ்சத்தை எடுத்துக்கொண்டு போய்ப் புதிய கல்லறையில் வைத்தோம். அப்போது எனக்கு என் அம்மா பூமியின் ஓர் அங்கமாகிவிட்டாள் என்றும் பூமித் தாயுடன் பேசிய போது உண்மையில் நான் என் அம்மாவுடன்தான் பேசிக் கொண்டிருந்தேன் என்றும் எனக்குத் தோன்றியது.

நான் என் அம்மாவிற்குக் கடைசிக் குழந்தை.

என்னுடைய இளமையின் ஞாபகம், நான் நீர் சேகரிக்க எங்களிடமிருந்த ஒரே ஒரு போத்தலை எடுத்துக்கொண்டு உணவகத்துக்குச் சென்றதுதான். பசியால் நான் போத்தலைக் கீழே போட்டுவிட அது உடைந்து போய்விட்டது. பயத்தினால் அன்று முழுவதும் நான் ஒரு வைக்கோல் படைப்புக்குள் ஒளிந்திருந்தேன். மாலையில் என் அம்மா என்னைக் கூப்பிட நான் என் மறைவிடத்திலிருந்து வெளியே வந்தேன். அடியோ திட்டோ வாங்க என்னைத் தயார் செய்துகொண்டு. ஆனால், அம்மா என்னை அடிக்கவில்லை. திட்டவும் இல்லை. அவள் என் தலையைத் தடவியபடி நீண்ட பெருமூச்சு விட்டாள்.

மோ யான்

இயற்பெயர் குவான் மொயே. 1955ம் ஆண்டு பிறந்தார். வட-கிழக்கு சீனாவில் உள்ள ஷாண்டாங் மாகாணத்தில் இவர் பெரும்பாலும் வளர்ந்தார். சீனாவில் நடந்த கலாச்சாரப் புரட்சியின் போது இவருக்கு 12 வயது. அப்போது பள்ளிப்படிப்பைத் தொடரமுடியாமல் வேலைக்கு சென்றார். முதலில் விவசாய வேலையைச் செய்த இவர் பிறகு தொழிற்சாலையில் வேலைக்குச் சேர்ந்தார். 1976ஆம் ஆண்டு வாக்கில் அவர் மக்கள் விடுதலைப் படையில் சேர்ந்தார். பிறகு எழுதவும் தொடங்கினார். இவரது முதல் சிறுகதை 1981ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. ஆனால், சில ஆண்டுகள் கழித்தே இவரது பெயர் பிரபலமானது.

என்னுடைய துயரமான நினைவு, கோதுமை அறுவடைக்காக என் அம்மாவுடன் வயலுக்குச் சென்றபோது நிகழ்ந்தது. அப்போது அங்கு வந்த காவல்காரனைக் கண்டதும் அறுவடை செய்து கொண்டிருந்தவர்கள் ஓடினர். ஆனால், என் அம்மாவால் கட்டப்பட்ட கால்களுடன் ஓட முடியவில்லை. காவலாளி அவளைப் பிடித்து ஓங்கி அறைந்தான். ஆஜானுபாகுவான அவன் கொடுத்த அடியில் என் அம்மா கீழே விழுந்தாள். அந்தக் காவலாளி நாங்கள் சேகரித்த கோதுமையைப் பிடுங்கிக்கொண்டு விசில் அடித்தபடி நடந்து போனான். என் அம்மா எழுந்து உட்கார்ந்த போது அவள் உதட்டில் ரத்தம் கசிந்திருந்தது. என் அம்மா நிராசையுடன் காணப்பட்டாள். அதை நான் எப்போதும் மறக்க முடியாது. வருடங்கள் கழித்து, அந்தக் காவலாளியை நான் மார்க்கெட்டில் பார்த்தேன். நரைத்த முடியுடன் கிழவனாக இருந்த அவனைப் பழிவாங்கச் சென்ற போது என் அம்மா தடுத்துவிட்டாள்.

என்னிடம் நிதானமாக, “என்னை அடித்த ஆளும் இந்த மனிதனும் ஒரே ஆளல்ல” என்றாள்.

என்னுடைய நினைவில் மிகத் தெளிவாக இருப்பது ஒரு நிலாத் திருவிழா நாள்தான். அது ஒரு விசேஷமான பண்டிகை என்பதால் அன்று வீட்டில் நாங்கள் புட்டு சாப்பிட்டோம். ஒவ்வொருவருக்கும் அவரவர் தட்டில் ஒரு புட்டு வைத்திருந்தது. அப்போது வயதான ஒரு பிச்சைக்காரர் வாசலில் நின்றார். நான் அவரது அரைத் தட்டில், சர்க்கரை வள்ளிக் கிழங்கை வைத்துவிட்டு, போகச் சொன்னேன்.

அவருக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. “நீங்கள் எல்லோரும் புட்டு சாப்பிடுகிறீர்கள். இவன் எனக்குச் சர்க்கரை வள்ளிக் கிழங்கு கொடுக்கிறான். எவ்வளவு இரக்கமற்ற ஆள் நீ” என்று கத்தினார். “நாங்களே வருஷத்தில் எப்போதாவது தான் புட்டு கிடைத்து சாப்பிடுகிறோம். அவ்வளவு சிறிய அளவில் கிடைப்பதால் அதன் சுவையைக் கூட நாங்கள் முழுதாக அனுபவிப்பதில்லை. உங்களுக்குச் சர்க்கரை வள்ளிக் கிழங்கு கிடைத்ததே என்று சந்தோஷப்படுங்கள். பிடிக்கவில்லை என்றால் இந்த இடத்தைக் காலி பண்ணுங்கள்” என்று கோபத்துடன் சத்தமிட்டேன். என் அம்மா என்னைக் கண்டித்த பிறகு அவள் தட்டில் இருந்த புட்டை அவருக்கு கொடுத்துவிட்டாள்.

எனக்கு ஆழ்ந்த வருத்தத்தை ஏற்படுத்திய ஒரு சம்பவம், மார்க்கெட்டில் என் அம்மாவுக்கு உதவியாக நானும் முட்டைக்கோஸ் விற்றுக் கொண்டிருந்தேன். ஒரு வயதான மனிதரிடம் அதிக விலையில் விற்றுவிட்டேன். அதை வேண்டுமென்று செய்தேனா என்று இப்போது நினைவு கூற முடியவில்லை. அன்று மதியம் நான் வீட்டுக்கு வந்தபோது என் அம்மா அழுது கொண்டிருந்தாள். அவள் அபூர்வமாகத்தான் அழுவாள். என்னைத் திட்டுவதற்குப் பதிலாக அவள் மெல்லிய குரலில், “இன்று உன் அம்மாவை அவமானமாக உணர வைத்துவிட்டாய்” என்றாள்.

என் பதின்ம வயதில் அம்மாவுக்கு நுரையீரல் வியாதி வந்துவிட்டது. பசியும் வியாதியும் ஓய்ச்சல் இல்லாத வேலைப் பளுவும் என் குடும்பத்தை மிகவும் அலைக்கழித்தன. எதிர்காலம் வறட்சியையும் நம்பிக்கையின்மையையும் தோற்றுவிப்பதாக இருந்தது. என் அம்மாவின் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டுவிடுமோ

என்று பயந்தேன். தினமும் மாலை, வேலையிலிருந்து திரும்பி வீட்டுக்குள் நுழையும் போது அம்மா என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டுதான் நுழைவேன். அவள் குரலைக் கேட்டதும் எனக்குப் புதிய வாழ்வு கிடைத்துவிட்டது போல இருக்கும். அவள் குரல் கேட்காவிட்டால் நான் மிகவும் பதற்றமடைந்து விடுவேன். அவளைத் தேடி மில்லுக்கும் பக்கத்து வீடுகளுக்கும் செல்வேன். ஒரு நாள் அவளை எங்கு தேடியும் கிடைக்காமல் நான் முற்றத்தில் உட்கார்ந்து கதறி அழுதேன். முதுகில் விறகுச் சுமையை ஏற்றிகொண்டு அவள் முற்றத்துக்கு வந்தபோது என்னைப் பார்த்தாள். அவள் என்னைப் பார்த்து மிகவும் வருத்தமடைந்தாள். அவளிடம் எதனால் எனக்குப் பயம் என்று சொல்லவில்லை. ஆனால், அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தது. “கவலைப்படாதே. என் வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சி இருக்கவில்லை. ஆனால், உன்னை விட்டு நான் போகமாட்டேன். கடவுளின் அழைப்பு வரும் வரை” என்றாள்

நான் பிறவியிலேயே அழகில்லாதவன். கிராமத்தினர் என் முகத்துக்கெதிரேயே என்னைக் கேலி செய்வார்கள். அதனாலேயே முரடர்கள் சில சமயம் என்னை அடிப்பார்கள். அழுதுகொண்டே வீட்டுக்கு ஓடி வரும் என்னைப் பார்த்து என் அம்மா, “நீ ஒன்றும் அசிங்கம் இல்லை, உனக்கு ஒரு மூக்கு, இரண்டு கண்கள் இருக்கின்றன. உன் கை கால்களை யாரும் குற்றம் சொல்ல முடியாது. ஆகவே, நீ எப்படி அழகில்லாதவன்? ஒரு நல்ல உள்ளமும் எப்போதும் சரியானதைச் செய்வதுமாக இருந்தால் எது அழகில்லையோ அதுவே அழகாகி விடும்” என்றாள். பின்னாளில் நான் நகரத்துக்குச் சென்றபோது படித்தவர்களில் சிலர் என் முதுகுக்குப் பின் சிரித்தார்கள். வேறு சிலர் முகத்துக்கு எதிரேயே. நான் அமைதியாக என் அம்மாவின் வார்த்தைகளை நினைத்துக்கொண்டு மன்னிப்பைக் கோருவேன்.

படிப்பறிவு இல்லாத என் அம்மா, படித்தவர்கள் மீது மிகவும் மரியாதை கொண்டவள். அடுத்த வேளை உணவுக்கு என்ன வழி என்று தெரியாமல் திண்டாடிக்கொண்டிருந்த பரம ஏழைகளாக இருந்தாலும், எனக்கு ஒரு புத்தகமோ எழுதுகோலோ வேண்டும் என்று கேட்டால் மறுக்காமல் வாங்கித் தருவாள். உழைப்பாளியான அவளுக்கு சோம்பேறித்தனமான குழந்தைகளைக் கண்டால் பிடிக்காது. நானும் ஒரு புத்தகம் கையில் கிடைத்துவிட்டால் மற்ற வேலைகளையெல்லாம் ஒதுக்கிவிடுவேன்.

ஒரு முறை மார்க்கெட்டில் கதைசொல்லி ஒருவர் வந்தார். நான் அவர் சொல்வதைக் கேட்கப் போனேன். நான் என்னுடைய வேலைகளை எல்லாம் விட்டுவிட்டுப் போனதற்காக அம்மாவுக்கு கோபம் வந்துவிட்டது. அன்றிரவு, மண்ணெண்ணெய் விளக்கின் மங்கலான ஒளியில் அவள் எங்களின் துணிகளைத் தைத்துச் சரிசெய்து கொண்டிருந்த போது, நான் அன்று கேட்ட

கதைகளைச் சொல்லாமலிருக்க முடியவில்லை. அவளுடைய அபிப்பிராயத்தில் கதை சொல்பவர்கள் மென்மையாகப் பேசி ஏமாற்றுவார்கள்; அவர்களிடமிருந்து நல்லதாக ஒன்றும் வராது என்பதால் ஆரம்பத்தில் அவள் பொறுமையின்றி நான் சொல்வதைக் கேட்டாள். சற்றுக் கழித்து அவள் ஊன்றிக் கவனிக்க ஆரம்பித்தாள். அன்றிலிருந்து மார்க்கெட் இருக்கும் நாள்களில் எனக்கு வேலை எதுவும் தரவில்லை. தரப்படாத அனுமதியுடன் நான் அங்கு போய் புதுக் கதைகளை கேட்க ஆரம்பித்தேன். அம்மாவின் அன்புக்கான காணிக்கையாகவும் என் கதை சொல்லும் திறனைக் காண்பிக்கவும் கேட்ட கதைகளை விரிவாக அவளிடம் சொல்லுவேன்.

நெடுங்காலத்துக்கு மற்றவர்கள் சொன்ன கதைகளைச் சொல்லுவது திருப்தியைத் தராததால் நானே என் போக்கில் அடித்துவிட்டேன். நான் சொல்வது என் அம்மாவுக்குப் பிடிக்கும் என்று எனக்குத் தெரிந்திருந்ததால் முடிவைக் கூட மாற்றிவிடுவேன். அவள் மட்டுமில்ல, என் பெரிய சகோதரிகள், அத்தைகள், ஏன் என் தாய்வழிப் பாட்டனார் கூட இந்தக் கதை கேட்கும் கூட்டத்தில் வந்து சேர்ந்தார்கள். சில சமயங்களில் நான் சொல்வதையெல்லாம் கேட்ட பிறகு மெல்லிய குரலில் அவளுக்குள்ளேயே கேட்டுக்கொள்கிற மாதிரி, “நீ பெரியவனாக ஆன பின்னால் என்ன செய்யப் போகிறாய்? இந்த மாதிரி பிதற்றிக்கொண்டா?” என்று சொல்லுவாள்.

அவள் ஏன் கவலைப்படுகிறாள் என்று எனக்குத் தெரியும். அதிகம் பேசுகிற பையன்களைப் பற்றி எங்கள் கிராமத்தில் நல்ல அபிப்பிராயம் கிடையாது, அவர்கள் தங்களுக்கும் தங்கள் குடும்பத்துக்கும் ஊறு

விளைவிப்பார்கள் என்று. ‘காளைகள்’ என்னும் என் கதையில் என்னைப் போன்ற ஒரு பையனைக் கிராமத்தில் உள்ளவர்களுக்குப் பிடிக்காது என்று வரும். அம்மா என்னிடம் அதிகம் பேசக்கூடாது என்றும் அவையடக்கத்துடன் இருக்க வேண்டும் என்றும் எல்லோருடனும் சுமுகமாகவும் நல்ல பெயரெடுத்தும் இருக்க வேண்டும் என்றும் எச்சரிப்பாள். ஆனால், நானோ ஒரு அபாயகரமான பொருத்தத்தைக் கொண்டிருந்தேன் - பேச்சாற்றல் கொண்டவனாகவும் அதன் மீது மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டவனாகவும் இருந்தேன். கதை சொல்லும் என் திறமை அவளுக்கு மகிழ்ச்சியை அளித்தாலும் அவள் சங்கடப்படுபவளாய் இருந்தாள்.

ஒரு பழமொழி உண்டு: ஒரு நதியின் திசையை எளிதாகத் திருப்பி விடலாம், ஒரு மனிதனின் இயல்பைக் காட்டிலும்.

என் பெற்றோரின் வழிகாட்டுதலையும் மீறி எனது இயல்பான பேச்சுப் பழக்கம் என்னை விட்டு அகலவில்லை. அதுதான் என் பெயராயிற்று - மோ யான் அல்லது ‘பேசாதே’ - சுய கேலியில் விளைந்த வஞ்சப் புகழ்ச்சி வார்த்தை.

ஆரம்பப் பள்ளியை விட்டபோது கனமான வேலைக்கு நான் ஏற்றவனில்லாமல் இருந்ததால், ஆற்றுப்படுகைக்கு அருகாமையில் இருந்த புல் மண்டிய இடத்தில் ஆடு மாடு மேய்க்க என்னை அனுப்பினார்கள். பள்ளிக்கூட மைதானத்தில் என் கூடப் படித்தவர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருந்த போது மைதானக் கேட்டைத் தாண்டி நான் மிருகங்களை ஓட்டிக்கொண்டு போனது எனக்கு வருத்தத்தை அளித்தது. இம்மாதிரி நண்பர்கள் கூட்டத்தை விட்டு விலகுவது யாருக்குமே மிகக் கஷ்டமான காரியம்.

கடலைப் போன்று, நீல நிறத்தில் விளங்கிய வானத்தின் கீழே விரிந்திருந்த புல்வெளிகளில், என் பிராணிகளை அவிழ்த்துவிட்டேன். கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை மனித நடமாட்டமே இல்லை. மனித ஒலிகளும் கிடையா; பறவைகளின் குரல்களைத் தவிர. நான் தன்னந்தனியாக உணர்ந்தேன். என் இதயம் வெறுமையாயிருந்தது. சில சமயம் நான் புல் தரையில் வானத்தைப் பார்த்து மேகங்கள் சோம்பேறித்தனமாக அலைவதைப் பார்க்கும் போது எல்லா விதமான விசித்திர தோற்றங்களும் காணப்படும். நாங்கள் இருந்த பகுதியில் நரிகள் அழகிய பெண்களாக வடிவெடுத்து வருமென்று கற்பனைக் கதைகள் உலவின. நான் அத்தகைய நரிப் பெண்ணைப் பற்றிக் கற்பனை செய்தபடி பொழுதைக் கழிப்பேன். ஆனால், அம்மாதிரிப் பெண் ஒரு போதும் வந்ததில்லை. ஒரு தடவை அங்கிருந்த புதரிலிருந்து நரி ஒன்று வெளிப்பட்டது. அதைப் பார்த்ததும் எனக்குக் குலை நடுங்கிவிட்டது. நரி அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்றபின்னும் நான் நடுங்கிக்கொண்டு அங்கேயே உட்கார்ந்திருந்தேன்.

சில சமயம் நான் பசுக்களின் அருகே போய்க் குனிந்துகொண்டு அவைகளின் நீல நிறக் கண்களில் என் பிரதி பிம்பத்தைப் பார்ப்பேன். அவ்வப்போது வானில் பறக்கும் பறவைகளுடன் அவர்களின் குரல்களைப் போல ஒலியெழுப்பி உரையாடுவேன். வேறு சமயங்களில் என் நம்பிக்கைகளையும் ஆசைகளையும் ஒரு மரத்திடம் சொல்லிக் கொண்டிருப்பேன். ஆனால், பறவைகள் என்னை அலட்சியம் செய்தன; மரங்களும் கூட. பல வருடங்கள் கழித்து நான் நாவலாசிரியனாக ஆன பின்பு என் கனவுகளை நாவல்களிலும் கதைகளிலும் எழுதினேன். என் ஒளிர்வு மிகுந்த கற்பனைகளை மக்கள் அடிக்கடி பாராட்டினார்கள். இலக்கிய ரசிகர்கள் இத்தகைய செழிப்பான கற்பனைகளை நான் எங்கே ஒளித்து வைத்திருக்கிறேன் என்று கேட்பார்கள். என் ஒரே பதில், புன்னகைதான்.

என் தாவோயிஸு குருவான லாவோஸி பிரமாதமாகச் சொன்னார்: ‘அதிர்ஷ்டம், துரதிர்ஷ்டத்தை நம்பியிருக்கிறது. துரதிர்ஷ்டம், அதிர்ஷ்டத்துக்குள் மறைந்திருக்கிறது.’

சிறுவனாக நான் பள்ளியை விட்டுவிட்டேன், அடிக்கடி பசி, எப்போதும் தனிமை, படிக்க ஒரு புத்தகமும் இல்லை. இந்தக் காரணங்களால், என் முந்தைய தலைமுறை எழுத்தாளரான ஷென் காங்வென் போல, வாழ்க்கை என்னும் மகத்தான புத்தகத்தை ஆரம்ப காலத்திலேயே படிக்க ஆரம்பித்துவிட்டேன். மார்கெட்டில் ஒரு கதைசொல்லியிடம் கேட்ட அனுபவம் இந்தப் புத்தகத்தின் ஒரு பக்கம்.

பள்ளியை விட்ட பின்பு நான் எனக்குச் சற்று மூத்தவர்களுடன் பழக அனுப்பப்பட்டேன். அப்போது கேட்கும் பயிற்சியின் நீண்ட பயணத்தை ஆரம்பித்தேன்.

இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கதைசொல்லிகளில் பெரும் விற்பன்னராயிருந்த பு சாங்லிங், நான் இருந்த இடத்துக்கு அருகாமையில்தான் வாழ்ந்திருந்தார். நானும் என்னுடன் பலரும் அவர் அளித்த சீரான மரபை எடுத்துச் சென்றோம். வயல்களில் கூட்டமாக வேலை செய்யும் போது, மாட்டுத் தொழுவம் அல்லது குதிரை லாயத்தில் பணி புரிகையில், என் தாத்தா பாட்டியின் இருப்பிடத்தில், ஏன் மேடும் பள்ளமும் நிறைந்த சாலையில் மாட்டு வண்டிகளை ஒட்டிச் செல்லும் போது, என் செவிகள் அமானுஷ்ய, சரித்திர, வினோதமான, வசீகரமான கதைகளைக் கேட்பதில் சளைத்ததில்லை. அனைத்தும் இயற்கையின் சூழலையும் குல சரித்திரங்களையும் உள்ளடக்கி என் மனதில் சக்தி வாய்ந்த மெய்மையை ஏற்படுத்தின.

ஒரு சிறுவனாக கதைகள் மீது ஆறாக் காதலும் மற்றவர்கள் கதை சொல்வதைக் கேட்பதில் மோகமும் கொண்டிருந்த நான் ஒரு நாள் இவையெல்லாம் என் கதைகளாக உருவாகும் என்று கனவிலும் நினைத்ததில்லை. மிகுந்த கடவுள் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த அக்காலத்தில் நான் உயிருள்ள எவருக்கும் எதற்கும் ஆன்மா உண்டு என்று நம்பியிருந்தேன். பெரிய பழைய மரத்தைப் பார்த்தால் அதை வணங்குவேன்; ஒரு பறவையைப் பார்த்தால், ‘என்றாவது ஒரு நாள் அது விரும்பும் போது மனிதப் பிறவி எடுக்கும்; நான் பார்க்கும் எந்தப் புதிய மனிதரும் விலங்காக மாறிக் கொண்டிருப்பதாக’ சந்தேகப்படுவேன். வேலை முடிந்த பிறகு இரவில் நான் தனியாக வரும் போது மூச்சடைக்கும் விதத்தில் உரத்த குரலில் பாடிக்கொண்டே போவேன். எதிரியத்தை வரவழைத்துக் கொள்ளவென்று சிறிது தூரம் ஓடுவேன். தகரத்தில் கீறும் போது எழுவது போன்ற என் குரலோசையை அப்போது கேட்கும் என் கிராமத்தார் எவருக்கும் காதுகள் புண்ணாகி விடும்.

இருபத்தியோரு வயதாகும் வரை நான் என் வீட்டை விட்டு வெளியே சென்றதில்லை. புகைவண்டியில் ஒரு முறை குவிங் டாவோவுக்குச் சென்றபோது,

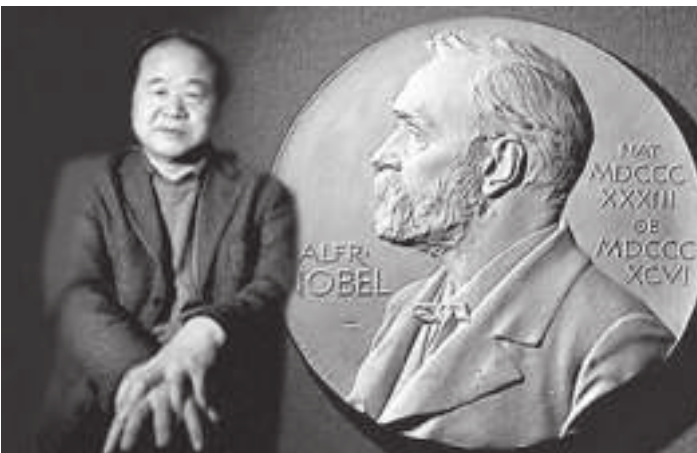
அங்கு ஒரு மர அறுவை மில்லில் ராட்சத அடுக்குகளில் வைக்கப்பட்டிருந்த மரக்கட்டைச் சரக்குகளைப் பார்த்து, திகைத்துவிட்டேன். என் அம்மா, நான் அங்கு என்ன பார்த்தேன் என்று கேட்ட போது, வருத்தத்துடன் ராட்சத அடுக்குகளைப் பார்த்ததைச் சொன்னேன். ஆனால், அந்தப் பிரயாணம் என் மனதில் நான் கிராமத்தை விட்டு வெளியேறி வெளி உலகைக் காண வேண்டும் என்ற தீவிர ஆசையை ஏற்படுத்தியது.

பிப்ரவரி 1976ல் நான் ராணுவத்தில் சேர்ந்தேன். நான் மிகவும் விரும்பிய, வெறுத்த வடகிழக்கு ஜேமி நகர்ப்புறத்தை விட்டு என் வாழ்க்கையின் புதிய அத்தியாயத்தைத் தொடங்க நுழைந்தேன். என் அம்மா தனது நகையை விற்று எனக்கு வாங்கிக்கொடுத்த நான்கு பாகங்கள் கொண்ட Brief History of China என்னும் புத்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினேன். இவ்வாறு என் வாழ்க்கையின் முக்கிய பருவம் ஆரம்பித்தது. முப்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக சீனா முன்னேற்றமும் வளர்ச்சியும் நிறைந்த சமூகத்தையும், அதற்கு அடுத்தாற் போல நிகழ்ந்த நாடு தழுவிய சீர்திருத்தங்களையும், வெளியுலகத்துக்குத் தன் கதவுகளைத் திறந்து வைத்ததையும், செய்திராவிட்டால் நான் இன்று எழுத்தாளனாக ஆகியிருக்க முடியாது.

ராணுவத்தின் கட்டுப்பாடு மிகுந்த வாழ்க்கையில், நான் 1980களின் கருத்துச் சுதந்திரத்தையும் இலக்கிய உத்வேகத்தையும் வரவேற்றேன். கதைகளைக் கேட்டு அவற்றை வாய்மொழியாகப் பிறருக்குக் கொண்டு சென்ற பையனாக இருந்ததிலிருந்து எழுதும் முயற்சியில் என்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டேன். ஆரம்பத்தில் கரடு முரடாயிருந்தது அந்தப் பாதை. என் இருபது ஆண்டு கால கிராம வாழ்க்கை எவ்வளவு செழிப்பான இலக்கிய விஷயங்களை அறிய வழி வகுத்திருந்தது என்று அப்போது நான் அறிந்திருக்கவில்லை. இலக்கியம் என்றால் அது நல்லவர்கள் செய்யும் நல்ல காரியங்களைப்

பற்றி, வீர தீர பராக்கிரமங்கள் அடங்கிய செயல்களையும் முன்மாதிரியான மக்களையும் பற்றிக் கூறுவது என்று நான் நினைத்திருந்ததால், எனது படைப்புகள் இலக்கிய மதிப்புப் பெற்றவையல்ல என்று தோன்றியது.

1984ம் ஆண்டு இலையுதிர் காலத்தின் போது மக்கள் விடுதலை ராணுவ கலை அகாதெமியின் இலக்கியத் துறையில் சேர்ந்தேன். புகழ் பெற்ற எழுத்தாளரான ஸு ஹொய்ஜாங் என்னுடைய வழிகாட்டியாக இருந்தார். அப்போது நான் வரிசையாகச் சிறுகதைகளும் குறுநாவல்களும் எழுதத் தொடங்கினேன். ‘இலையுதிர்கால வெள்ளங்கள்’, ‘வறண்ட நிதி’, ‘ஒளிரும் காரட்’, ‘சிவப்புச் சோளம்’ ஆகியவற்றை எழுதினேன். ‘இலையுதிர்கால வெள்ளங்கள்’ புத்தகத்தில் வடகிழக்கு ஜேமி நகர்ப்புறம் முதல்முறையாகத் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டது. அப்போது முதல் தன்னுடைய சொந்த வயலில் அலையும் விவசாயியைப் போல இந்த இலக்கிய நாடோடி தனக்கான இடத்தைத் தேடிக்கொண்டான் என்று சொல்லலாம். வடகிழக்கு ஜேமி நகர்ப்புறத்தை என் இலக்கியத் தளமாக ஏற்படுத்திக்கொண்ட போது என்னை மிகவும் கவர்ந்தவர்கள் அமெரிக்க நாவலாசிரியர் வில்லியம் ஃபாக்னரும் கொலம்பிய எழுத்தாளரான காப்ரியல் கார்சியா மார்க்விஸும்தான். நான் அவர்கள் இருவரையும் அவ்வளவு விரிவாகப் படித்ததில்லை. ஆனால், அவர்கள் தைரியமாக, கட்டுப்பாடு எதுவும் இல்லாமல் புதிய எல்லைகளை உருவாக்கியது என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. ஒரு படைப்பாளி அவனுக்கென்று ஓர் இடத்தைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை அவர்களிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டேன். ஒருவனின் தின வாழ்க்கையில் எளிமையும் ஒத்திசைவும் கொண்டு வாழ்வது முக்கியம். ஆனால், இலக்கியப் படைப்பின் போது சிறந்த தன்னம்பிக்கையுடன், தனது உள்ளுணர்வுகளின் அறிவுறுத்தல்களைப் பின்பற்றுவவனாக ஓர் படைப்பாளி இருப்பது அவசியம். இரண்டு ஆண்டுகள் நான் இந்த இரண்டு மாபெரும் மேதைகளின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றிக் கொண்டிருந்தேன். அதன் பிறகுதான் நான் அவர்களின் பாதிப்பிலிருந்து விடுபட்டுத் தப்பிக்க வேண்டும் என்று உணர்ந்தேன். இந்த முடிவை ஒரு கட்டுரையில் நான் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். அவர்கள் கொதிக்கும் காளவாய் ஜோடி. நான் ஒரு பெரும் ஐஸ் கட்டி. அவர்களை நான் மிக நெருக்கமாக அடைந்தால் நீராவியாகி விடுவேன். என்னைப் பொறுத்தவரை, ஒரு எழுத்தாளர் இன்னொரு எழுத்தாளர் மீது பாதிப்பை ஏற்படுத்துவது, அவர்கள் இருவரும் ஒரு வித ஆன்மீக நிலையில் கொள்ளும் ஆழ்ந்த நட்பை ஒத்தது. ‘இணைந்த இதயங்கள்’ என்று இதைத்தான் கூறுவார்கள். இதனால்தான் நான் அவர்களைக் குறைவாகவே படித்திருந்தாலும் அந்தச் சில பக்கங்களே அவர்கள் என்ன செய்து கொண்டிருந்தார்கள் என்பதையும் எவ்வாறு செய்து கொண்டிருந்தார்கள்

என்பதையும் அறியப் போதுமானதாக இருந்தது. இதுதான் என்னை வழி நடத்திச் சென்று நான் எதை எப்படிச் செய்யவேண்டும் என்று விளக்கியது.

நான் செய்ய வேண்டியிருந்தது எல்லாம் எளிமையாய் இருப்பதுதான். என் கதைகளை என் வழியில் எழுதுவது. என் வழியென்பது சந்தையில் கதை சொல்பவரின் வழி. என் தாத்தாவும் பாட்டியும் மற்றும் கிராமத்தில் இருந்த மூத்தோரும் கதைகள் சொல்லிய விதம் எனக்குப் பரிச்சயமானவை. உண்மையில் நான் என் கதைகளைக் கூறும் போது கேட்பவர்களைப் பற்றி நினைத்ததில்லை; என் அவையில் இருந்தவர்கள் என் அம்மாவைப் போன்ற சிலர்; மற்றும் நான்.

6ன் ஆரம்ப காலக் கதைகள் என்னுடைய சொந்த அனுபவத்திலிருந்து எழுந்தவை: உதாரணமாக, 'வறண்ட நதி'யில் வரும் சவுக்கடி வாங்கும் பையன், 'ஒளிரும் காரட்'யில் வரும் பேசாத சிறுவன். நான் செய்த மோசமான காரியத்துக்கு என் தந்தையிடம் பலத்த அடி வாங்கியிருக்கிறேன். பாலம் கட்டும் இடத்தில் ஒரு கொல்லரிடம் வேலை செய்யும் போது உலைத் துருத்தியை ஊதியிருக்கிறேன். சொந்த அனுபவம் அது நடந்த மாதிரியே கதையாக ஆகிவிட முடியாது. அது ஒப்பற்ற ஒன்றாக இருந்தாலும். கதையில் கற்பனை இருந்தாக வேண்டும். என்னுடைய பல நண்பர்களுக்கு 'ஒளிரும் காரட்' என்னுடைய சிறந்த கதை. நான் எழுதியவற்றுள் அது மற்ற கதைகளை விட அர்த்தபுஷ்டியும் குறியீட்டுத் தன்மையும் கொண்டது என்று நான் கருதுகிறேன். அந்தக் கறுத்த தேகமுடைய பையன் தாள முடியாத துயரத்தைத் தாங்கும் வல்லமை பொருந்தியவன். அந்த வலிமையின் உணர்்திறன் என் வெளியீட்டை உணர்்த்தும் ஆன்மாவைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. அதற்குப் பின் நான் பல கதைகளை எழுதிவிட்டாலும் என் ஆன்மாவிற்கு அந்தக் கதையளவுக்கு நெருக்கமாக வேறு எதுவும் அமையவில்லை. வேறு விதமாகச் சொல்வதென்றால் ஒரு படைப்பாளி உருவாக்கும் பல பாத்திரங்களில் ஒரு பாத்திரம் மற்றெல்லாவற்றைக் காட்டிலும் தனித்து நிற்கும். எனக்கு மிகக் குறைவான சொற்களில் உருவாக்கப்பட்ட அந்தப் பையனின் பாத்திரம் அப்படி. அவன் எதுவும் சொல்லாவிட்டாலும் மற்றவர்களை அவரவர் வேறுபாடுகளுடன், வட கிழக்கு ஜேமி நகர்ப்புற அரங்கில் இயல்பாக நடமாடுவதற்கு வழிகாட்டுபவனாக இருக்கிறான்.

ஒருவர் தன் அனுபவங்களை வெளிப்படுத்திய பிறகு அவர் மற்றவர்களின் கதைகளைச் சொல்ல வேண்டும். ஆகவே என் குடும்பத்தினரும் கிராமத்தில் உள்ளவர்களும் வெகு காலத்துக்கு முன்பே மறைந்துவிட்ட முன்னோர்களும் பற்றி அறிந்த கதைகள் நினைவுகளின் அடியாழத்திலிருந்து, ராணுவ வீரர்களைப் போல வெளி வருகின்றன. ஏதோ அவர்களைப் பற்றிய கதைகளை நான் சொல்வேன்

என்று எதிர்பார்த்தவர்கள் போல. என் தாத்தா, பாட்டி, அப்பா, அம்மா, சகோதரர்கள், சகோதரிகள், மாமன்கள், அத்தைகள் என்று எல்லோரும் என் கதைகளில் இடம் பெற்றிருக்கிறார்கள். என் உறவினரல்லாத வட கிழக்கு ஜேமி நகர்ப்புற வாசிகள் கூடக் கௌரவத் தோற்றம் தந்துள்ளார்கள். அவர்கள் மாபெரும் மனிதர்கள் என்பது போன்ற மாற்றத்துடன்.

'தவளைகள்' என்னும் சமீபத்திய நாவலில் என் அத்தை கதாநாயகி. நோபல் பரிசு கிடைத்த விஷயம் தெரிந்தவுடன் பத்திரிகையாளர்கள் அவள் வீட்டை முற்றுகையிட்டு விட்டனர். ஆரம்பத்தில் அவள் பொறுமையுடன் சமாளித்துக் கொண்டிருந்தாள். அதற்குப் பின் அவர்களிடமிருந்து தப்பித்து அவள் மகன் இருந்த மாநிலத் தலைநகருக்குப் போய்விட்டாள். என் 'தவளைகள்' நாவல் அவளை ஒட்டியதுதான் என்றாலும் அவளுக்கும் புனைகதைப் பாத்திரத்துக்கும் இருந்த வித்தியாசங்கள் ஏராளம். கதைப் பாத்திர அத்தை திமிர் பிடித்தவள், மற்றவர்களை அடக்கி ஆள்பவள். கொடுமைக்காரி. ஆனால், என் அத்தையோ அன்பும் மென்மையும் நிறைந்தவன். அக்கறையுடன் கணவனைக் கவனிப்பவன். நேசம் மிக்க தாய். என் அத்தையின் வாழ்வு மகிழ்ச்சியும் நிறைவும் பெற்ற ஒன்று. கதையில் வரும் அத்தையைத் தூக்கம் இல்லாத இரவுகளும் நிம்மதி இல்லாத பொழுதுகளும் சூழ்ந்திருப்பவை. இரவில் கருப்பு அங்கியை அணிந்து பிசாசைப் போல நடப்பவன். கதையில் இப்படி அத்தையைப் படைத்து விட்டதற்காக என் சொந்த அத்தை என் மீது கோபம் கொண்டதில்லை. கதாபாத்திரங்களுக்கும் உயிருடன் வளைய வரும் மனிதர்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை உணர்ந்த அவருடைய விசாலமான மனத்தை நான் மிகவும் மதிக்கிறேன்.

என் தாயின் மரணத்துக்குப் பிறகு, துக்கத்தால் முடக்கிப் போடப்பட்டவனாக இருந்த நான் அவளுக்காக ஒரு நாவல் எழுதத் தீர்மானித்தேன். 'பெரிய மார்புகளும் அகன்ற இடைகளும்' என்ற நாவல். என் திட்டம் ஒரு வடிவைப் பெற்றதும் உணர்ச்சிகளுக்கு இரையாகிக் கொண்டிருந்த நான், எண்பத்தி மூன்று நாள்களில் ஐம்பது லட்சம் வார்த்தைகள் கொண்ட ஒரு வரைவைச் செய்து முடித்தேன்.

'பெரிய மார்புகளும் அகன்ற இடைகளும்' நாவலில் நான் வெட்கமின்றி என் தாயின் அனுபவங்களைச் சித்தரித்தேன். ஆனால், கதை பாத்திரத்தின் உணர்ச்சிகள் பல வட கிழக்கு ஜேமி நகர்ப்புற வாசிகளின் தாய்களை வைத்துக் கட்டப்பட்ட ஒன்று. 'என் அம்மாவின் ஆன்மாவிற்கு' என்று நான் சமர்ப்பித்திருந்தாலும் அது எங்கும் நிறைந்திருந்த எல்லா தாய்மார்களுக்கும் தான். வட கிழக்கு ஜேமி நகர்ப்புறத்தை சீனாவின், ஏன் உலகின், ஒரு நுண்ணுலகமாகச் சித்தரிக்க வேண்டும் என்னும் என் அதீத ஆர்வத்தினாலும் அந்த நாவல்

எழுந்தது என்று நினைக்கிறேன்.

படைப்பது என்பது ஒவ்வொரு எழுத்தாளனின் ஒப்பற்ற தனித்துவத்தைக் கொண்டது. கதைக் கருவிலும் அகத்துண்டுதலை எழுப்புவதிலும் என் ஒவ்வொரு நாவலும், மற்றவர்களிடமிருந்து வேறுபட்டது. ‘ஒளிரும் காரட்’ கனவுகளிலிருந்து பிறந்தது; ‘வெள்ளாளிப் பாடல்கள்’ போன்றவை அனுபவத்தில் நிகழ்ந்தவைகளை வைத்து உருவானவை.

ஒரு படைப்பின் மூலம் கனவிலிருந்தோ அனுபவத்திலிருந்தோ வந்தாலும், அது தன்னுள் அப் படைப்பாளியின் தனித்துவம், பாத்திரங்களின் உயிரோட்டமான நடமாட்டம், செழிப்பான மொழித் திறன், செதுக்கப்பட்ட வடிவம் ஆகியவற்றைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். ‘வெள்ளாளிப் பாடல்கள்’ நாவலில் நிஜ வாழ்க்கைக் கதை சொல்லியான பாடகரை முக்கியமான பாத்திரங்களில் ஒருவராக நடமாட விட்டிருக்கிறேன் என்பதை நான் சொல்லியாக வேண்டும். அவரின் உண்மைப் பெயரை நான் நாவலில் குறிப்பிடாது இருந்திருக்க வேண்டும்; அவரின் பேச்சுகளும் செயல்களும் முழுக்க முழுக்கக் கற்பனையானவையாக நாவலில் இருந்தன. இது எப்போதும் எனக்கு நடந்து விடுகிறது. எழுதும் போது பாத்திரங்களின் உண்மைப் பெயர்களை அவை தரும் நெருக்கம் காரணமாக எழுதி விடுகிறேன். எழுதி முடித்ததும் அவற்றை மாற்றுவது தாமதமான செயலாகத் தோன்றி விடுகிறது. என் நாவல்களில் தங்கள் பெயரைக் காண்பவர்கள் என் தந்தையிடம் சென்று தங்கள் கோபத்தைக் காண்பிப்பார்கள். அவர் அவர்களிடம், “‘சிவப்புச் சோளம்’ நாவலின் முதல் வரி, ‘என் தந்தை ஒரு கொள்ளைக்காரனின் மகன்’ என்று எழுதியிருப்பது எனக்கு மனக்கலக்கத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. அப்படியிருக்கும் போது நீ எதற்குக் கோப்படுகிறாய்?” என்று கேட்பார்.

‘வெள்ளாளிப் பாடல்கள்’ போன்ற நாவல்களில் நான் எடுத்தாண்ட சமூக நடப்புகளின் சித்தரிப்புகள் எதிர்ப்பைக் கிளப்பின. சமூகத்தின் இருளடர்ந்த பகுதிகளைப் பற்றி எழுதுவதால் ஏற்படும் கூச்சலுக்கு நான் அஞ்சுவதில்லை. ஆனால், சூடான உணர்ச்சிகளும் கோபங்களும் அரசியலுக்கு இடம் கொடுத்து இலக்கியத்தை அடக்க முயல்வது ஒரு சமூக நிகழ்வைச் செய்தியறிக்கையாக மாற்றி விடுகிறது. ஒரு சமூகத்தின் உறுப்பினராக நாவலாசிரியன் எடுக்கும் நிலைப்பாடுக்கும் பார்வைக்கும் அவனுக்கான உரிமை இருக்கிறது. ஆனால், அவன் எழுதும் போது மனிதாபிமானத்தை முன் வைத்து செயல்பட வேண்டும். அப்போதுதான் இலக்கியம் வெறும் சம்பவ அடுக்காக இல்லாது, அரசியலுக்கானதாக என்றில்லாது அரசியலை விட மேலானது என்று எழுந்து நிற்கும்.

நான் என் வாழ்க்கையில் மிகவும் கஷ்டப்பட்டதால், வாழ்க்கையைப் பற்றிய புரிதல் எனக்கு அதிகமிருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். உண்மையான தைரியம் எது

என்று நான் அறிவேன். உண்மையான கருணையைப் பற்றியும் எனக்குத் தெரியும். ஒவ்வொரு மனிதனின் உள்ளத்திலும் சிந்தனையிலும் தெளிவற்ற குழப்பம் நிறைந்த பகுதி உள்ளது. அத்தகைய பகுதியை சரி அல்லது தவறு, நல்லது அல்லது கேட்டது என்று வரையறுத்து விட முடியாது. இங்குதான் ஒரு படைப்பாளி தன் திறமைக்குக் கடிவாளமில்லாத சுதந்திரத்தைத் தருகிறான். இந்த மோசமான தெளிவற்ற பகுதியை அவனது படைப்பு சரியாக விவரிக்குமென்றால் அது அரசியலை மீறி எழுந்து படைப்பாக்கத்தின் உச்சத்தை வெளிக்கொணரும்.

என் வேலையைப் பற்றி விடாது நான் பிதற்றிக் கொண்டிருப்பது உங்களுக்கு எரிச்சலைத் தரலாம். ஆனால், என் வாழ்வும் எழுத்தும் ஒன்றுக்கொன்று பின்னிப் பிணைந்து இருக்கையில் நான் என் வேலையைப் பற்றிப் பேசாவிட்டால் வேறு எதைப் பற்றி பேசுவது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. நீங்கள் என்னை மன்னிப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.

நான் என்னுடைய ஆரம்ப காலப் படைப்புகளை அறியத் தராத இன்றைய கதைசொல்லி; ‘சந்தனமர இறப்பு’ நாவல் மூலமாக நான் வெளிச்சத்துக்கு வந்தேன். ஆரம்ப கால எழுத்துக்கள் வாசகர்களை மனதில் கொள்ளாது எழுந்தவை. இந்த நாவலை ஆரம்பித்த போது ஒரு பொதுச் சதுக்கத்தில் நின்று கேட்கும் மக்கள் கூட்டத்துக்குச் சொல்லுவது போலக் கற்பனை செய்துகொண்டு எழுதினேன். இது உலகெங்கும் உள்ள நடைமுறைதான். குறிப்பாக சீனாவில். ஒரு சமயம் நான் நவீன மேற்கத்திய படைப்புகளைக் கற்றுணர்பவனாக இருந்தேன். அதன் வீச்சில் பல சோதனை எழுத்துக்களை விதவிதமான பாணிகளில் எழுதினேன். ஆனால், கடைசியில் என் மரபுக்குத் திரும்பிவிட்டேன். இந்த மீளுதல் அதற்கேயுரித்தான மாற்றங்களுடன் வந்தது. ‘சந்தனமர இறப்பும்’ அதற்குப் பின் வந்த நாவல்களும் சீனப்

பாரம்பரியத்தை உள்ளடக்கி அதே சமயம் மேற்கத்திய இலக்கிய உத்திகளால் செம்மைப் படுத்தப்பட்டன. புதுமையான எழுத்து என்பது பெருமளவில் மரபையும் அயலக உத்திகளையும் கலந்து உருவான ஒன்று என்று கூறலாம். வேறு பிரதேசங்களிலிருந்து உருவாகி நிற்கும் கலைகளையும் புதுமையான எழுத்துடன் ஒன்று சேர்க்க முடியும். உதாரணமாக 'சந்தனமர இறப்பு' நாவல் புதுமையான எழுத்தும் உள்ளூர் இசையும் கலந்து உருவாகியுள்ள ஒன்று. எனது முந்தைய படைப்புகளில் சிலவற்றில் நுண்கலை, இசை, கழைக்கூத்து ஆகியவை இடம் பெற்றுள்ளன.

இறுதியில் 'வாழ்வும் இறப்பும்' என்னைச் சோர்வடையச் செய்கின்றன' என்னும் என் நாவலைப் பற்றிப் பேச உங்கள் அனுமதியை வேண்டுகிறேன். இந்த சீனத் தலைப்பு, புத்த மதத் திருமறை நூலில் இடம் பெற்றுள்ள ஒன்று. என் மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் இந்த நாவலைத் தங்கள் மொழிகளில் கொண்டு வர மிகவும் தடுமாறினர் என்று கேள்விப்பட்டேன். நான் புத்தத் திருமறை நூலில் மிகுந்த பரிச்சயம் உள்ளவன் அல்லன். ஆனால், அந்த மதத்தைப் பற்றிய மேலோட்டமான புரிதல் உண்டு. புத்த மதத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் உலகளாவிய ஞானத்தை முன் நிறுத்துவன; புத்த மதம், மாந்தர்களின் பல விவகாரங்கள் எந்தவிதமான அர்த்தமும் இல்லாதவை என்று ஒதுகிறது. பிரபஞ்சத்தைப் பற்றிய புத்த மதத்தின் இத்தகைய உயரிய நோக்கில் மனிதனின் உலகம் பரிதாபத்துக்குரியது. எனது நாவல் மதத் தடம் பதிந்த ஒன்றல்ல. மனிதனின் விதியையும் மனித உணர்ச்சிகளையும் பற்றி, மனிதனின் வரம்புகளையும் மனிதத்துவத்தின் பரிவையும் பற்றி, மகிழ்ச்சியைத் தேடி அலையும் மனிதர்கள் எந்த அளவுக்குச் செல்ல முயலுகிறார்கள் என்பது பற்றி, தங்கள் நம்பிக்கைகளுக்காக அவர்கள் புரியும் தியாகங்கள் பற்றி அதில் நான் எழுதியிருக்கிறேன். சமகாலப் போக்குகளுக்கு எதிராக நடந்துகொள்ளும் லான் லியன் என்னும் பாத்திரம் என் அபிப்பிராயத்தில் உண்மையான கதாநாயகன். அருகாமையில் இருந்த கிராமத்தில் வாழ்ந்த ஒரு விவசாயிதான் இந்தப் பாத்திரத்தின் முன்மாதிரி. நான் இளைஞனாக இருந்த போது, என் வீட்டு வாசல் வழியாக சத்தம் போட்டுக்கொண்டு, ஒரு மரச் சக்கர வண்டியை ஒரு நொண்டிச் சூதிரை இழுத்துக்கொண்டு போக, அவன் தனது மனைவியுடன் செல்வான். அன்றிருந்த சமூகத்தில் கண்டு கொள்ளப்படாமல் இருந்த இத்தகைய கூலியாட்கள் பரிதாபத்துக்குரியவர்களாக இருந்தார்கள். சிறுவர்களாக எங்கள் பார்வையில் காலத்துக்கு ஒவ்வாத கோமாளிகளாக அவர்கள் தென்பட்டார்கள். அவர்கள் மீது எரிச்சல் கொண்டு வீதியில் எங்களைக் கடந்து செல்லும் போது கற்களை வீசுவோம். ஆண்டுகள் பல கழிந்து நான் எழுத ஆரம்பித்த போது அந்த விவசாயியும் அவன் தோற்றுவித்த சித்திரமும் என் மனதில் படர்ந்த போது உடனேயோ

அல்லது நாங்கள் கழித்தோ ஒருநாள் அவனைப் பற்றிய நாவல் எழுதி அவன் கதையை உலகுக்குச் சொல்லுவேன் என்று நினைத்தேன். 2005ம் ஆண்டு ஒரு புத்த மதக் கோவிலில் நான் கண்ட சுவரோவியம் எப்படி அந்த நாவலை எழுத வேண்டும் என்று எனக்குத் தெளிவாகத் தெரிவித்தது.

எனக்கு நோபல் பரிசு என்று அறிவித்தவுடன் பிரச்சனை ஏற்பட்டது. ஆரம்பத்தில் தகராறு என்னைப் பற்றி என்று நினைத்தேன். ஆனால், சில காலம் கழித்து எனக்குச் சம்பந்தமில்லாத ஒரு நபர்தான் குறி வைக்கப்பட்டார் என்று தெரிந்தது. நாடக அரங்கில் நாடகத்தைப் பார்ப்பவன் போல நடந்தவற்றைப் பார்த்திருந்தேன். பரிசு கிடைத்த வெற்றியாளரின் மீது பூமலைகள் அணிவிக்கப்பட, கல்லெறிபவர்களும் மண்ணை வாரித் தூற்றுவவர்களும் அவரைச் சூழ்ந்திருந்தனர் என்பதைக் கவனித்தேன். அவர் அந்தத் தாக்குதலுக்கு இரையாவார் என்று அஞ்சினேன். ஆனால், அவர் மாலைகளுக்கும் கற்களுக்கும் இடையே எழுந்து புன்னகை ததும்பும் முகத்துடன் நின்றார். மண்ணையும் மற்ற கறைகளையும் துடைத்துவிட்டு அமைதியாக ஓர் ஓரத்தில் நின்றார். பிறகு கூட்டத்தைப் பார்த்துக் கூறினார்: 'ஒரு

எழுத்தாளன் எழுத்தின் மூலமாகப் பேசுவதே சிறந்தது. நான் சொல்ல விரும்புவதையெல்லாம் நீங்கள் என் எழுத்தில் காணலாம். பேச்சு காற்றில் கரைந்து விடும். ஆனால், எழுதப்படும் வார்த்தைகள் அழிக்கப்பட முடியாதவை. என் எழுத்தைப் பொறுமையுடன் படிக்குமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதைச் செய்யும்படி நான் உங்களைக் கட்டாயப் படுத்த முடியாது. அப்படியே நீங்கள் செய்தாலும் என்னைப் பற்றிய உங்கள் அபிப்பிராயம் மாறும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. இந்த உலகில் அனைத்து வாசகர்களும் விரும்பும் ஓர் எழுத்தாளர் பிறக்கவில்லை. இன்றைய காலக் கட்டத்தில் இது மிகவும் உண்மையானது.

எதுவும் சொல்ல வேண்டாம் என்று நான் விரும்பினாலும் இந்தத் தருணத்தில் ஏதாவது சொல்லியாக வேண்டும். இதை நான் சொல்லுகிறேன்:

‘நான் ஒரு கதை சொல்லி. உங்களுக்கு நான் சில கதைகளைச் சொல்லுகிறேன்

1960களில் நான் மூன்றாம் வகுப்பு படித்துக் கொண்டிருந்த போது கொடுமைப்படுத்தப் பட்டவர்களைப் பற்றிய கண்காட்சிக்கு எங்கள் பள்ளி, மாணவர்களை அனுப்பியது. எங்கள் ஆசிரியரின் கட்டளைப்படி நாங்கள் எல்லோரும் பிழிந்து பிழிந்து அழுதோம். என் ஆசிரியரின் கவனத்தைப் பெறும் பொருட்டு நான் சில கண்ணீர்த் துளிகளை என் கன்னங்களில் வைத்திருந்தேன். சில சக மாணவர்கள் கைகளில் எச்சிலைத் துப்பி முகத்தில் கண்ணீர் வந்த மாதிரி தடவிக்கொள்வதை நான் பார்த்தேன். அழுது கொண்டிருக்கும் அவ்வளவு குழந்தைகளுக்கும் நடுவில் ஒல்லியான ஒருவன் மட்டும் அழாமல், முகத்தைக் கைகளால் மூடிக்கொள்ளாமல் வரண்ட முகத்துடன் உட்கார்ந்திருந்தான். முகத்தில் வியப்பும் குழப்பமும் தோன்ற கண்களை விரித்தபடி அவன் எங்களைப் பார்த்தவாறு இருந்தான். நாங்கள் திரும்பி வந்த பிறகு நான் என் ஆசிரியரிடம் அந்தப் பையனைப் பற்றிப் புகார் செய்தேன். அவன் கண்டிக்கப்பட்டான். பல வருடங்கள் கழித்து நான் சொன்னது பற்றிய என் வருத்தத்தை என் ஆசிரியரிடம் கூறிய போது குறைந்தது பத்து மாணவர்களாவது நான் செய்ததை அன்று செய்தார்கள் என்றார். அந்தப் பையன் பல வருடங்கள் கழித்து இறந்துவிட்டான். ஆனால், இந்த நிகழ்ச்சியிலிருந்து நான் ஒரு முக்கியமான விஷயத்தைக் கற்றுக்கொண்டேன்: உன்னைத் சுற்றி எல்லோரும் அமும் போது நீ அழ வேண்டிய தேவையில்லை. போலியாக சிந்தப்படும் கண்ணீருக்கு முன்னால் நீ அழாமல் இருப்பது மேன்மைக்குரியது.

இன்னுமொரு கதை: நான் ராணுவத்தில் இருந்த போது (முப்பது வருஷங்களுக்கும் மேலிருக்கும்), என்னுடைய அலுவலகத்தில் ஒரு மாலையில் படித்துக் கொண்டிருந்த போது, மூத்த மேலதிகாரி ஒருவர் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே வந்தார். எனக்கு

முன் இருந்த இருக்கையைப் பார்த்துவிட்டு, “ம், மற்றவர்கள் எல்லோரும் எங்கே?” என்றார். நான் எழுத்து நின்று உரத்த குரலில், “நான் இங்கே ஒருவன் இருப்பதாக உங்களுக்குப் படவில்லையா?” என்று கேட்டேன். அவரது காதுகள் சிவந்துவிட்டன. சங்கடமாக உணர்ந்தது போல வெளியே சென்றுவிட்டார். வெகு நாட்களுக்கு நான் என் துணிச்சலைப் பாராட்டிக் கொண்டிருந்தேன். அதற்குப் பின் பல வருஷங்கள் கழித்து என் கர்வம் மன உறுத்தலாக மாறிவிட்டது.

பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள். கடைசியாக ஒரு கதையைச் சொல்லி விடுகிறேன். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு என் தாத்தா என்னிடம் சொல்லியது. ஒரு நாள் இடி, மின்னல், பலத்த காற்றுடன் மழை பெய்த போது ஒரு கோயிலில் எட்டு கொத்தர்கள் அடங்கிய ஒரு கூட்டம் ஒதுங்கியது. பெரும் பேய்க்கூச்சல்கள் போலச் சத்தம் கேட்டது. அவர்கள் அனைவரும் பயந்துவிட்டனர். அவர்கள் முகம் வெளிறிப் போனது. ஒருவன் “நம்மில் யாரோ ஒரு ஆள் பயங்கரமான குற்றச் செயலைப் புரிந்திருக்கிறான். குற்றவாளி வெளியே சென்று தண்டனையைப் பெற வேண்டும். அதனால் அப்பாவிகள் காப்பாற்றப்படுவார்கள்” என்றான். யாரும் நகரக் காணோம். மற்றொருவன் புதிய யோசனையைச் சொன்னான். “யாரும் வெளியே போகாததால், ஒன்று செய்யலாம். நம் எல்லோருடைய தொப்பிகளையும் கதவை நோக்கி எறியலாம். யாருடைய தொப்பி காற்றில் பறந்து வெளியே செல்கிறதோ அவனே குற்றவாளி. அவனை வெளியே போகச் சொல்லித் தண்டனையை அனுபவிக்கச் சொல்லலாம்.” என்றான். எல்லோரும் அவரவர் தொப்பியைக் கதவை நோக்கி எறிந்தனர். ஏழு தொப்பிகள் கோவிலுக்குள் வந்து விட ஒரு தொப்பி மட்டும் வெளியே போய்விட்டது. வெளியே போன தொப்பியின் உரிமையாளனான எட்டாவது ஆளை வெளியே போகச் சொன்னார்கள். அவன் முரண்டு பிடித்த போது அவனைப் பிடித்து இழுத்து வெளியே தள்ளிவிட்டார்கள். கதை எப்படி முடிந்தது என்கிறீர்கள்? அந்த ஆளை வெளியே தள்ளிவிட்ட மறுநொடி உள்ளிருந்த மற்றவர்கள் மீது கோவில் இடிந்து விழுந்தது.

நான் ஒரு கதைசொல்லி.

கதை சொல்லுவது எனக்கு நோபல் பரிசை ஈட்டித் தந்திருக்கிறது.

இந்தப் பரிசை வென்றதற்குப் பிறகு பல சுவாரசியமான விஷயங்கள் நடந்தன; அவை எனக்கு உண்மையும் நீதியும் உயிருடனும் நன்றாகவும் இருப்பதாக நம்பிக்கையூட்டிவிட்டன.

ஆகவே வருங்காலத்தில் நான் கதை சொல்வதைத் தொடருவேன்.

அனைவருக்கும் நன்றி.

mail to: weenvy@gmail.com

புதைமணல்

சரோஜாவால் அதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. அவ்வப்போது அது தொடர்பாகப் பிரச்சினை எழுப்பியபடி இருந்தாள். மொட்டை மாடியில் துணிகளைக் காயப்போடுவதற்கான ஒழுங்குமுறைக்கும் அவளால் கட்டுப்பட முடியவில்லை.

● அரவிந்தன் ஒவியம்: சுஹாஸ் ராம்

காவலில் வைக்கப்பட்டிருப்பதும் மரியாதை காரணமாகக் கம்பிக்குப் பின்னால் இருக்கச் சொல்லாமல் வெளியில் அமர அனுமதித்திருப்பதும் சக்கரவர்த்திக்கு மெல்ல உறைக்க ஆரம்பித்தது. காவல் நிலைய ஆய்வாளர் மிகவும் தன்மையாகப் பேசுகிறார். பொதுவாகநிலையத்திற்கு ஒருவரை அழைக்கும்வரைதான் காவல்துறை அதிகாரிகளின் பேச்செல்லாம் தன்மையாக இருக்கும். காவல் நிலையத்திற்கு வந்துவிட்டால் பேசும் தொனியும் மொழியும் மாறிவிடும் என்பதைச் சக்கரவர்த்தி அறிவான். திட்டவட்டமான குற்றச்சாட்டுக்களோ பெரிய குற்றங்கள் தொடர்பான ஐயமோ இருந்தால் முதலிலிருந்தே கடுமை காட்டுவார்கள். ஒருவரைக் குற்றச்சாட்டுக்களுடன் நேரடியாகத் தொடர்புபடுத்த இயலாத நிலையில் அவரை விசாரிக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் நினைத்துவிட்டால் நைச்சியமாகப் பேசி அழைப்பார்கள். “ஒண்ணுமில்ல சார், ஐஸ்ட் ஒரு ஃபார்மாலிட்டிதான். ஒரு சின்ன என்கொயரி சார்” என்று தேனில் ஊறிய வாழைப்பழம்போலப் பேசுவார்கள். காவல் நிலையத்துக்கு வந்த பிறகு மெல்ல மெல்லத் தொனியும் மொழியும் மாறும்.

ஆனால், வந்து ஒரு மணிநேரம் ஆகிவிட்ட நிலையிலும் ஆய்வாளரும் பிற காவலர்களும் தன்னிடம் மரியாதையாகப் பேசுகிறார்கள், இங்கிதமாக நடந்துகொள்கிறார்கள் என்பது சக்கரவர்த்திக்கு ஆறுதலாகவும் சற்று வியப்பாகவும் இருந்தது. ஒருவேளை என்மீது எந்தத் தவறும் இல்லையென்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். தவறு இல்லாதபோதும் உடனடியாக வீட்டுக்கு அனுப்பும் நிலையில் அவர்கள் இல்லாதிருக்கலாம். இன்னும் அவர்களுடைய விசாரணை முடியவில்லை என்பதாக இருக்கலாம் என்றெல்லாம் நினைத்துக்கொண்டான்.

சொல்ல வேண்டியதையெல்லாம் சக்கரவர்த்தி தெளிவாகச் சொல்லிவிட்டான். ஆய்வாளர் பெரிதாக எதுவும் கேட்கவில்லை. அவன் சொன்னபடிதான் நடந்திருக்கும் என்பதைக் கிட்டத்தட்ட ஏற்றுக் கொண்டவராகவே அவர் தென்பட்டார். அவனைச் சிக்கவைக்கும்படியாகவோ வேறு எந்த விதத்திலும் வில்லங்கமாகவோ ஒருவார்த்தையும் அவர் பேசவில்லை. பொதுவாகக் காவல் அதிகாரிகள் ஒருவரைப் பற்றி எதிர்மறையான எண்ணத்தில் இருந்தால் அவரிடம் பேசும் விதமே வேறு மாதிரி இருப்பதைச் சக்கரவர்த்தி பார்த்திருக்கிறான். இவரிடம் அத்தகைய அறிகுறி எதுவும் தென்படவில்லை. புன்னகையுடன் கேட்டுக்கொண்டார். அவனைப் பற்றியும் அவன் வேலை, குடும்பம் ஆகியவை பற்றியும் விசாரித்தார். திருப்தியாகத் தலையாட்டிக்கொண்டார். “நான் போகலாமா?” என்று கேட்டபோது “கொஞ்சம் பொறுங்க சார், எங்க என்கொயரி முடிச்சிட்டு சொல்றோம். அந்த லேடி வெளிலயே நிக்குது” என்றார்.

சக்கரவர்த்தியின் மீதும் அவனுடைய பக்கத்து வீட்டு நண்பன் ராம்குமார் மீதும் புகார் கொடுத்த சரோஜா வெளியில் மரத்தடியில் நின்றுருந்தாள். ‘உங்களைச் சும்மா விட மாட்டேன்’ என்னும் செய்தியைத் தன் பார்வையாலும் உடல் மொழியாலும் அவர்களிடம் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தாள். சற்றே பருமனான உடல். சராசரிக்கும் அதிகமான உயரம். இளமைப் பருவத்தைத் தாண்டிவிட்ட வயது. அதைப் பிடிவாதமாக ஏற்க மறுக்கும் ஒப்பனைகள். இயல்பாகவே அவன் முகத்தில் குழந்தைத்தனமான கணை இருப்பதாகச் சக்கரவர்த்திக்குத் தோன்றும். எனினும் வலிந்து வரவழைத்துக்கொண்ட அதிகார உணர்வும் ஆவேசமும் அந்தக் களையை மறைப்பதாக நினைத்துக்கொண்டான். அந்த ஆவேசம்தான் தன்னை இங்கே கொண்டுவந்து நிறுத்தியிருக்கிறது என்றும் நினைத்துக்கொண்டான்.

சக்கரவர்த்தியும் ராம்குமாரும் இருந்த அடுக்ககத்திற்குக் குடிவந்த ஆரம்ப நாட்களில் சரோஜா அவர்களோடு நன்றாகவே பழகிக் கொண்டிருந்தாள். அப்போதெல்லாம் இந்த அதிகார உணர்வையோ ஆவேசமான இயல்பையோ சக்கரவர்த்தி கண்டதில்லை. அவனிடமும் அவன் மனைவியிடமும் அன்பாகப் பழகி வந்தாள். மிக இனிமையாகப் பேசுவாள். குழைந்துகூடப் பேசுவாள். தெலுங்குத் திரைப்படங்களிலும் தமிழ்த் தொலைக்காட்சித் தொடர்களிலும் நடித்துக் கொண்டிருந்த அவள் வீட்டில் இரண்டு வேலைக்காரர்கள் எப்போதும் இருப்பார்கள். கணவர் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. சக்கரவர்த்தி அதுபற்றிக் கேட்டதும் இல்லை. ‘அவளுடைய பர்சனல் லைஃப்’ பற்றிக் கேட்க வேண்டாம் என்று காஞ்சனாவிடமும் அறிவுறுத்தியிருந்தாள். என்றாலும் காஞ்சனாவும் சரோஜாவும் பேசிக் கொண்டிருந்த சமயங்களில் சரோஜாவே தன்னைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறாள். அவளுக்குத் திருமணம் ஆகவில்லை. தெலுங்குப் படங்களில் கிடைக்கும் உதிரிப் பாத்திரங்களைக் காட்டிலும் தமிழ்த் தொலைக்காட்சித் தொடர்களில் கிடைக்கும் வாய்ப்புகள் கணிசமானவை என்பதால் சென்னைக்கே வந்துவிட்டதாகக் கூறியிருந்தாள். தெலுங்கில் பெரிய வாய்ப்பு வந்தால் திரும்பவும் சொந்த ஊருக்கே போய்விடுவேன் என்றும் சொல்லியிருந்தாள்.

சரோஜாவுக்கு வேண்டிய சில வசதிகள் அந்த அடுக்ககத்தில் கிடைக்காமல் போனபோதுதான் அவளுடைய இன்னொரு முகம் சக்கரவர்த்திக்கும் காஞ்சனாவுக்கும் தெரிய ஆரம்பித்தது. அந்த அடுக்ககத்தில் இருந்த எட்டு வீடுகளுக்கும் கிடைக்காத, கிடைக்க வாய்ப்பில்லாத வசதிகள் தனக்கு வேண்டும் என்று சரோஜா எதிர்பார்த்தாள். அதெல்லாம் தங்களால் ஆகாது என்று இவர்கள் சொல்லிவிட்டார்கள். சக்கரவர்த்தி குடியிருந்த வீடு அவனுடைய உறவினருடையது என்பதால் வாடகைக்காரராக அல்லாமல் வீட்டு உரிமையாளருக்குரிய இடம் அவனுக்கு இருந்தது.

மிக அண்மையில் கட்டப்பட்ட அந்த அடுக்ககத்தில் சக்கரவர்த்தி குடும்பமும் ராம்குமார் குடும்பமும் தான் முதலில் குடிவந்தன. ராம்குமாரின் அண்ணன் அந்த வீட்டை வாங்கியிருந்தான். அவன் வெளிநாட்டில் இருக்க இங்கே ராம்குமாரும் அவன் பெற்றோரும் ராம்குமாரின் தங்கையும் வசித்துவந்தார்கள்.

அடுக்ககத்தின் எட்டு வீடுகளில் நான்கு பேர் வீட்டு உரிமையாளர்கள். நான்கு பேர் வாடகைக்குக் குடியிருப்பவர்கள். அடுக்ககத்திற்கு முதலில் குடிவந்தவர்கள் என்ற முறையிலும் வீட்டு உரிமையாளர்கள் என்ற முறையிலும் ராம்குமாருக்கும் சக்கரவர்த்திக்கும் அடுக்ககம் தொடர்பான பொறுப்புகள் அதிகம் இருந்தன. அடுக்ககத்திற்கென்று ஒரு சங்கம் அமைத்தபோதும் இவர்களில் ஒருவரையே செயலாளராக

இருந்து பார்த்துக்கொள்ளும்படி மற்றவர்கள் கூறிவிட்டார்கள். காஞ்சனாவுக்கு இதுபோன்ற விஷயங்களில் ஈடுபாடு இருந்ததால் அவள் அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டாள். பராமரிப்புக் கட்டணம் வசூலிப்பது, அடுக்ககத்தைச் சுத்தம் செய்பவர்களையும் வாயிற்காவலரையும் மேற்பார்வை செய்வது, மோட்டார், பொதுப் பயன்பாட்டிற்கான மின் கட்டணம் செலுத்துதல் முதலானவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டாள்.

அப்போது தண்ணீர்ப் பிரச்சினை இருந்ததால் மோட்டார் போட்டுத் தண்ணீரை ஏற்றுவது, மோட்டாரிலிருந்து வீடுகளுக்குத் தண்ணீரைத் திறந்துவிடுவது என்பதிலெல்லாம் நிறையக் கட்டுப்பாடுகள் தேவைப்பட்டன. எட்டு வீடுகளைச் சேர்ந்தவர்களும் சேர்ந்து எடுத்த முடிவுகளை அமல்படுத்தும் பொறுப்பு காஞ்சனாவுக்கு. மொட்டை மாடியில் துணிகள் காயப்போட ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் ஒவ்வொரு இடத்தை ஒதுக்குவதிலிருந்து வேலையாட்கள் வரும் நேரம், அவர்களுடைய வேலை ஆகியவற்றைத் துல்லியமாக நிர்வகிப்பதுவரை காஞ்சனாவின் செயல்பாடுகள் அனைவருக்கும் உவப்பானதாக இருந்தன. கீழ்த்தளத்தில் இருந்த சங்கர் குடும்பம் காலிசெய்துவிட்டுப் போய் சரோஜா வரும்வரை

எல்லா ஏற்பாடுகளும் எந்தச் சிக்கலும் இல்லாமல் போய்க் கொண்டிருந்தன.

முதல் மூன்று மாதங்களுக்கு எந்தப் பிரச்சினையும் எழவில்லை. அதன் பிறகு மெல்ல மெல்லப் பிரச்சினைகள் முளைக்கத் தொடங்கின. குறிப்பாகத் தண்ணீர் தொடர்பான கட்டுப்பாடுகளை சரோஜாவால் ஏற்க முடியவில்லை. காஞ்சனாவும் சரோஜாவும் நல்ல நண்பர்களாகிவிட்டதால் காஞ்சனாவிடம் சரோஜா தன்னுடைய கோரிக்கைகளை நட்பார்ந்த முறையிலேயே முன்வைத்தாள். தண்ணீர் விடும் நேரத்தை மாற்ற வேண்டும் என்பதும் கூடுதல் நேரம் தண்ணீர் விட வேண்டும் என்பதும் அவளுடைய முக்கியமான கோரிக்கைகள். ஆனால், தண்ணீர்த் தட்டுப்பாடு இருந்ததால் அதைச் செய்ய முடியவில்லை. ஏன் முடியவில்லை என்பதை அவளிடம் காஞ்சனா விளக்கமாகச் சொல்லிவிட்டாள்.

ஆனால், சரோஜாவால் அதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. அவ்வப்போது அது தொடர்பாகப் பிரச்சினை எழுப்பியபடி இருந்தாள். மொட்டை மாடியில் துணிகளைக் காயப்போடுவதற்கான ஒழுங்குமுறைக்கும் அவளால் கட்டுப்பட முடியவில்லை. அவளுடைய வேலையாட்கள் கண்ட இடத்தில் போட்டுவிடுவார்கள். ஏற்கெனவே கொடியில் இருக்கும் துணிகளை ஓரமாகத் தள்ளிவிட்டுத் தங்கள் துணிகளைக் காயப்போடுவார்கள். காஞ்சனா அவர்களிடம் கேள்வி எழுப்பியபோது அவர்கள் கண்டுகொள்ளவில்லை. சரோஜாவிடம் புகார் செய்தும் பலனில்லை. விரைவிலேயே இது அனைவரும் தலையிட வேண்டிய பிரச்சினையாக மாறியது. எட்டு வீட்டினரும் கலந்துகொண்ட ஆலோசனைக் கூட்டத்தில் சரோஜாவைத் தவிர மற்ற அனைவரும் அடுக்கத்தின் விதிமுறைகளையும் ஒழுங்குமுறைகளையும் ஏற்றுக்கொள்வதாகவும் காஞ்சனா அவற்றைச் சரியாக நிர்வகித்து வருவதாகவும் திருப்தியுடன் சொல்லிவிட்டார்கள். இப்படித் தனிமைப்படுத்தப்பட்டதை சரோஜாவால் தாங்க முடியவில்லை. அவள் குரலில் கடுமை ஏறியது. கூட்டம் வாக்குவாதத்தில் முடிந்தது.

‘என் வசதிப்படிதான் நடந்துகொள்வேன், என்னை அனுசரித்துச் செல்லுங்கள்’ என்னும் செய்தியைத் தன் செயல்கள் மூலம் ஏழு வீடுகளுக்கும் தெளிவாக அனுப்பிக் கொண்டிருந்தாள் சரோஜா. இதையடுத்துக் காஞ்சனாவுக்கும் அவளுக்கும் இடையே இருந்த சுமுக உறவு சீர்குலைந்தது. காஞ்சனாவைத் தவிர்த்துவிட்டு மற்றவர்களிடம் தன் கோரிக்கைகளை முன்வைக்கத் தொடங்கினாள், சரோஜா. எல்லோருமே காஞ்சனாவின் பக்கம் நின்று சரோஜாவுக்குக் கடுப்பை ஏற்படுத்தியது.

சரோஜா அடுக்க விதிகளை அப்பட்டமாக மீறத் தொடங்கினாள். தனக்கு வேண்டிய நேரத்தில் மொட்டை மாடிக்குத் தன் வேலையாளை அனுப்பித் தண்ணீர்த் தொட்டியின் வால்வைத் திறப்பது, திறந்த

வால்வை மூடாமல் விடுவது என்றெல்லாம் செயல்பட ஆரம்பித்தாள். துணி காயப்போடுவதில் மட்டுமின்றிப் பிற விஷயங்களிலும் பொது ஒழுங்கை மீறியபடியே இருந்தாள். காஞ்சனா அவளிடம் நேரில் பேசியபோது கடுமையாகப் பதில் வந்தது. “நான் ரெண்ட்டு குடுக்கறேன். எனக்கு வேண்டித எடுத்துப்பேன். யாரும் இண்டர்ஃபியர் ஆவ கூடாது” என்றாள் கறாராக. “அனைவரின் நன்மைக்காகச் சட்டதிட்டம், ஒழுங்குமுறை இதெல்லாம் தேவையில்லையா; மற்றவர்கள் எல்லோரும் இதை ஏற்றுக்கொள்ளும்போது உங்களுக்கு மட்டும் என்ன வந்தது” என்று காஞ்சனாவும் பதிலுக்குக் கேட்டிருக்கிறாள். “ருஸ்ஸ் எல்லாம் நீங்க போட்டதுதான், நீங்க இன்னா கெவர்மெண்டா?” என்று சரோஜா கேட்டிருக்கிறாள். காஞ்சனாவுக்குக் கோபம் வந்தது. ஆனாலும் அதற்கு மேல் பேசாமல் வந்துவிட்டாள்.

சக்கரவர்த்திக்கு இந்த விஷயம் தெரியவந்ததும் எச்சரிக்கை அடைந்தான். “சரோஜா உன்னை சண்டைக்கு இழுக்கிறா, சண்டை வந்தா பெரிசா சீன் போடுவா. அவளோட நம்மால மல்லுக்கு நிக்க முடியாது. நீ அவளோட பேசாத” என்றான். காஞ்சனாவுக்குச் சக்கரவர்த்தி மீது கோபம் வந்தது. “நீ என்ன பேசற? அவ சொல்றதுக்கெல்லாம் நாம தலையாட்டனுமா? அவளுக்காக எதுக்கு நாம பயப்படணும்? அவளோட ஹவுஸ் ஓனர்கிட்ட பேசு” என்றான். “நான் அவர்கிட்ட பேசறேன், அதுவரைக்கும் நீ அவகிட்ட பேசாத” என்றான் சக்கரவர்த்தி.

அந்த வீட்டின் உரிமையாளரிடம் பேசியபோது அவர் இதையெல்லாம் தேவையில்லாத தொல்லை என்பதுபோலப் பேசினார். பெங்களூரில் வசிக்கும் அவர், “நான் பேசிப்பாக்கறேன் சார்” என்றார். அவளிடம் பேசிய பிறகு அவரே அழைத்தார். சரோஜாவின் தரப்பை எடுத்துச் சொன்னார். அடுக்கத்தில் உள்ள நிலையையும் மற்றவர்களுக்கு அங்குள்ள விதிமுறைகளால் எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லை என்பதையும் ஒவ்வொரு விதிமுறைக்குமான காரணங்களையும் சக்கரவர்த்தி பொறுமையாக விளக்கினான். “அடுத்த மாசம் மெட்ராஸ்க்கு வரும்போது பேசறேன் சார்” என்று போனை வைத்துவிட்டார்.

இந்தப் பிரச்சினையிலிருந்து விடுபட விரும்பிய சக்கரவர்த்தி, ராம்குமாரிடம் பேசினான். ராம்குமார் பட்டப் படிப்பு முடித்துவிட்டுச் சுயதொழில் செய்து கொண்டிருக்கிறான். 23 வயதே ஆன இளைஞன். அன்றாடம் தீவிரமாக உற்பயிற்சி செய்பவன். நன்றாகக் கிரிக்கெட் ஆடுவான். கடுமையான உழைப்பாளி. “ஆன்ட்டி, நீங்க செகரட்டரி போஸ்ட்லேந்து விலகிடுங்க, நான் பாத்துக்கறேன்” என்றான். சக்கரவர்த்திக்கும் இது சரியான யோசனையாகப் பட்டது. கூடிய விரைவில் அந்த மாற்றம் நிகழ்ந்தது. காஞ்சனாவைக் காட்டிலும் கறாராக நடந்துகொண்டான், ராம்குமார். சரோஜாவின்

கோபம் அதிகரித்தது. “கறாரா இருக்க வேண்டியதுதான், ஆனா ரொம்ப பிரஷர் குடுக்காத. அவங்க ஹவுஸ் ஓனர்கிட்ட பேசி இந்தப் பிரச்சினைய முடிக்கறதுதான் நல்லது” என்று ராம்குமாரிடம் சக்கரவர்த்தி சொன்னான். “அட போங்க சார், அந்த பொம்பளைய இவ்ளோ தூரம் விட்டதே தப்பு. நம்ம குடுக்கற பிரஷர்ல அந்த பொம்பள ஹவுஸ் ஓனர்கிட்ட பேசி அவரு நம்மகிட்ட பேசுவாரு. அவர நேர்ல வரச்சொல்லி இந்தப் பிரச்சனைக்கு முடிவு கட்டிடலாம் சார்” என்றான் ராம்குமார்.

சக்கரவர்த்தியின் அருகில் உட்கார்ந்திருந்த ராம்குமார் அவனைப் பார்க்கத் திராணி அற்றவனாகத் தலை குனிந்து உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் மூக்கில் அடிபட்ட காயத்தில் ரத்தக் கறை தெரிந்தது. தன்னால்தான் இந்தச் சிக்கல் என்று அவன் குற்ற உணர்வில் குமைவது சக்கரவர்த்திக்குப் புரிந்தது. அவன்மீது தவறு இருக்கிறது. ஆனால், காவல் நிலையத்திற்கு அழைத்து விசாரிக்கும் அளவுக்கு அவன் எதுவும் செய்யவில்லை என்று சக்கரவர்த்தி நினைத்துக் கொண்டான். சொல்லப்போனால் சரோஜா மீது தாங்களே புகார் கொடுத்திருக்க வேண்டும். அவள் முந்திக்கொண்டுவிட்டாள் என்று சக்கரவர்த்தி வருத்தப்பட்டான்.

பிரச்சினை நடந்ததும் புகார் கொடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமே இல்லாமல் அவர்கள் அடுத்த நடவடிக்கைகள் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். “இவ்ளோ தூரம் வந்தப்பறம் இந்த பொம்பளைய சுமம் வடிக் கூடாது. நீங்க தடுத்துட்டீங்க. இல்லன்னா அந்தத் தேவடியா முண்ட மூஞ்சிய பேத்துருப்பேன்” என்று ராம்குமாரின் அப்பா சொன்னார்.

பிரச்சினையைத் தொடங்கியதே அவர்தான். அன்று காலை சரோஜா வேகமாகப் படியேறி மேலே வந்தான். முதல் தளத்தில் மூன்று வீடுகளும் அருகருகே ப வடிவில் அமைந்திருந்தன. மூன்று வீடுகளின் வாசல்களும் இணையும் இடத்தில் வந்து நின்றபடி, “மொட்டை மாடியில் இருக்கும் தொட்டியின் வால்வை மூடியது யார்” என்று கோபமாகக் கேட்டாள் சரோஜா. “நான்தான் மூடினேன். தினைக்கும் அர மணிதான் தெறப்போம். பொறவு மூடிடுவோம். இதுதான் ரெண்டு வருசமா இங்க உள்ள நடமொற. இது எல்லாருக்கும் தெரியும். புதுசா என்ன கேள்வி? உங்களுக்கு மட்டும் தனிச் சட்டமா?” என்று எகத்தாளமாகக் கேட்டிருக்கிறார். “எங்க வீட்ல வொர்க் நடந்துனு இருக்குது. யார கேட்டு மூடுனீங்க?” என்று சரோஜா கத்தினாள். “நூல்ஸ்தான் நூல்ஸ்தான். அர மணிதான் தெறப்போம்றது தெரிஞ்சு விசயந்தானே. எதுக்குச் சலம்பறிய?” என்றார் பதிலுக்கு. சரோஜாவுக்கு அவருடைய மொழி சரியாகப் புரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. ஆனால், அவருடைய அலட்சியம் தெளிவாகத் தெரிந்தது. கோபம் தலைக்கேறியது. “யார கேட்டு ஆஃப் பண்ணீங்கோ?

இன்ஃபார்ம் பண்ணாம ஏன் ஆஃப் பண்ணீங்கோ” என்று கத்தினாள். “போலீஸ்ல கம்பலைன் பண்ணுவேன். நீ யார் கொழாய மூட்டுது” என்றாள். அவள் ஒருமைக்குத் தாவியதும் ராம்குமார் அப்பாவுக்கும் கோபம் வந்துவிட்டது. “நா உனக்கு அப்பன்” என்றார் நக்கலாகச் சிரித்தபடி.

சக்கரவர்த்திக்குச் சுருக்கென்றிருந்தது. ராம்குமாரின் அப்பாவைப் பார்த்து “அனாவசியமா பேசாதீங்க...” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோது சரோஜா வெறி பிடித்தவள்போலக் கத்தினாள்.

“போடா லஞ்சா கொடுக்கா, யார பாத்து என்னா பேசற தெவடியா பய்யா” என்றாள்.

அப்போது ராம்குமார் கடுமையான கோபத்துடன் முன்னே வந்தான். ஏதாவது அசம்பாவிதம் நடந்துவிடுமோ என்று பயந்து சக்கரவர்த்தி அவனைத் தடுத்தான். “ஏய், பாத்து பேசு. எங்களுக்குப் பேச தெரியும்...” என்று பல்லைக் கடித்தான் ராம்குமார்.

“உங்கப்பங்கிட்ட சொல்லுடா, மரியாத தெரியாத நாயி” என்றாள்.

ராம்குமாருக்குக் கோபம் உச்சிக்கு ஏறியது. “மாசாமாசம் மெயிண்டனன்ஸ் ஒழுங்கா குடுக்க வக்கில்ல, உனுக்குல்லாம் என்னா மரியாத” என்றான்.

சரோஜாவைச் சமாதானப்படுத்திக் கீழே அனுப்ப வேண்டும் என்பதில் குறியாக இருந்த சக்கரவர்த்தி, ராம்குமாரிடம், “தம்பி, பிரச்சனை வாணாம், அப்பறம் பேசிக்கலாம், நீ உள்ள போ” என்று சொல்லிவிட்டு சரோஜாவைப் பார்த்துத் திரும்பினான். அப்போது கிடைத்த சிறிய இடைவெளியில் சரோஜா பாய்ந்து முன்னேறி ராம்குமாரின் முகத்தில் அறைந்தாள். ராம்குமாரின் கண்ணாடி அவன் மூக்கில் மோதி உடைந்து கீழே விழுந்தது. சற்றுத் தள்ளி நின்றபடி இதையெல்லாம் பதற்றத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த காஞ்சனா தன் பக்கம் விழுந்த கண்ணாடியை எடுத்துக் கையில் வைத்துக்கொண்டு சரோஜாவைப் பார்த்துக் கோபமாக முறைத்தாள். அடிவாங்கிய ராம்குமார் திருப்பி அடிக்கும் ஆவேசத்தில் பாய்ந்தான். வீட்டின் முன்புறம் மிகச் சிறிய இடமே இருந்ததால் அவன் நினைத்த வேகத்தில் இயங்க முடியவில்லை. சக்கரவர்த்தி கஷ்டப்பட்டு அவனைப் பிடித்து நிறுத்தினான். “ராம், கை நீட்டாத, பிரச்சனை பெரிசாயிடும்; இத பாக்க வேண்டிய விதத்துல பாத்துக்கலாம். பேசாம இரு” என்றான். மிகவும் கண்டிப்பான குரலில் அவன் இதைச் சொன்னதால் ராம்குமார் சற்றுத் தணிந்தான். சக்கரவர்த்தியின் பிடியில் இருந்த வலிமையைவிட அவன் குரலில் இருந்த வலிமைக்கே அவன் கட்டுப்பட்டான். சரோஜாவைத் தாக்க எகிறிக்கொண்டு வந்த ராம்குமாரின் அப்பாவையும் சக்கரவர்த்தி தடுத்தான். சரோஜா வாய்க்கு வந்தபடி திட்டிக்கொண்டே கீழே போய்விட்டாள். ராம்குமாரின் அப்பாவும் கீழே செல்ல முயன்றார். அவரைத் தடுத்த சக்கரவர்த்தி, “லேடெல் மேல கை வெச்சா அப்புறம் என்ன ஞாயம்

சொன்னாலும் எடுபடாது. கொஞ்சம் பேசாம இருங்க, இல்லாட்டி பிரச்சனை பெரிசாயிடும்” என்றான் கண்டிப்பாக.

அவன் சொன்னதைக் கேட்டு அவர் நின்றாலும், “எங் கண்ணு முன்னாலயே எம் பையன் அடிச்சிட்டுப் போறா அந்த முண்ட, பாத்துட்டு சும்மா இருக்க சொல்றீங்களா?” என்றார்.

“திருப்பி அடிச்சா பிரச்சனை நமக்குதான். கொஞ்சம் பொறுமையா இருங்க” என்றான் சக்கரவர்த்தி.

இவர்கள் இப்படிப் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது சரோஜா வேகமாகச் செயலாற்றியிருக்கிறாள். கீழே சென்று வீட்டுக்குள் உட்கார்ந்துவிடவில்லை. நேராகக் காவல் நிலையத்துக்கு வந்திருக்கிறாள். அவள் கையில் கட்டுப் போட்டிருந்தது. அரை மணிநேரத்திற்குள் இரண்டு காவலர்களுடன் சரோஜா மீண்டும் மாடிக்கு வந்தாள்.

காவல் நிலைய வளாகத்தில் மர நிழலில் நின்றுருந்த சரோஜாவைப் பார்த்த சக்கரவர்த்திக்குக் கோபம் வந்தது. தன் பார்வையிலோ பாவனைகளிலோ அந்தக் கோபத்தைக் காட்டிவிடக் கூடாது என்பதில் கவனமாக இருந்தான். அப்படிச் செய்வது தன்னுடைய நிலையைப் பலவீனப்படுத்திவிடும். தன்னை இதிலிருந்து விடுவிக்க முயற்சி செய்பவர்களின் முயற்சிக்கு இதனால் பாதிப்பு ஏற்படும். காலையிலிருந்து இப்படி உட்கார்ந்திருப்பதை எண்ணி மனதுக்குள் கோபமும் ஆற்றாமையும் இருந்தாலும் அமைதி காப்பதே உத்தமம் என்பதால் சக்கரவர்த்தி பொறுமையாக இருந்தான். அவனுக்கு வேறு வழியும் இல்லை.

சந்திரமோகன் இன்னும் வரவில்லையே என்று சக்கரவர்த்தி கவலைப்பட்டான். அவன் வந்துவிட்டால் விரைவில் இந்தப் பிரச்சினை முடிந்துவிடும் என்று சக்கரவர்த்தி நம்பிக்கையோடு இருந்தான். இதுபோன்ற விவகாரங்களில் அவனுக்குப் பெரிதாக எந்த அனுபவமும் இல்லை. உண்மையில் அவன் கூப்பிட்டது சந்திராவைத்தான். அவள் முன்னணி ஆங்கிலப் பத்திரிகையின் செய்தியாளர். பத்திரிகை உலகத்திற்கு வந்த நாளிலிருந்தே செய்தியாளராகக் களத்தில் வேலை செய்பவள் என்பதால் அவள் காவல் நிலையம், அரசியல் கட்சிகள், அரசு அலுவலகங்கள் ஆகியவற்றோடு நெருங்கிய தொடர்புகொண்டவள். களத்தில் இறங்கித் துணிச்சலாக வேலைசெய்பவள், அரசியல்வாதிகள், முக்கிய அதிகாரிகளையெல்லாம் தெரியும் என்பவற்றைத் தவிர, அதிகாரவர்க்கத்தின் மரியாதையைப் பெறக்கூடிய இரண்டு விஷயங்கள் அவளிடம் இருந்தன. ஒன்று பளிச்சென்ற தோற்றம், இரண்டு சரளமான ஆங்கிலம்.

சக்கரவர்த்தியும் பத்திரிகையாளன்தான் என்றாலும் ஆரம்பத்திலிருந்தே மேசையைக் களமாகக் கொண்ட வேலை என்பதால் வெளித் தொடர்புகள் மிகவும் குறைவு. ஏதாவது பிரச்சினை என்றால் காவலர், பிரகாஷ்குமார், மணிகண்டன், சந்திரா என்று

செய்தியாளர்கள் மூலம்தான் அவனால் அதைக் கையாளமுடியும். தொடர்புகளைவளர்த்துக்கொள்வதிலோ அவற்றைப் பேணுவதிலோ தொழில் சார்ந்தோ தனிப்பட்ட முறையிலோ சக்கரவர்த்திக்கும் பெரிய ஈடுபாடு இல்லை. இது மிகவும் தவறு என்று அவன் நண்பர் ஜகதீஷ் வர்மா அடிக்கடி சொல்வார். பத்திரிகையாளனாக மட்டுமின்றி எழுத்தாளனாகவும் இருப்பதால் வரும் ஆளுமைப் பண்பு இது என்று சக்கரவர்த்தி தனக்குத் தானே சொல்லிக்கொள்வான். அந்த எண்ணத்தில் ஒரு பெருமிதமும் அவனுக்கு இருந்தது. அது எவ்வளவு முட்டாள்தனமானது என்பது இப்போது அவனுக்கு உறைத்தது.

சக்கரவர்த்தியால் நெடுநேரம் பெஞ்சில் உட்கார முடியவில்லை. ஆய்வாளர் அறையை எட்டிப் பார்த்தபோது ஒரு காவலர், “ஓக்காருங்க சார், இன்ஸ்பெக்டர் ஃப்ரீயானதும் கூப்பிடுவாரு” என்றார்.

“இன்ஸ்பெக்டர்கிட்ட ஒரு விஷயம் பேசணும்” என்றான் சக்கரவர்த்தி.

“இப்ப பாக்க முடியாது” என்று பதில் வந்தது.

“ஒரே ஒரு நிமிஷம்” என்று சக்கரவர்த்தி சொன்னபோது அவன் குரல் சற்றே மேலெழும்பிவிட்டது. வெளியே எட்டிப் பார்த்த இன்ஸ்பெக்டர், “வாங்க சார்” என்றார்.

உள்ளே சென்ற சக்கரவர்த்தி நட்பார்ந்த புன்னகையுடன், “எனக்கு ஒரு சேர் வேணும். ரொம்ப நேரம் பெஞ்சுல என்னால ஓக்கார முடியாது, பேக் பெயின் இருக்கு” என்றான்.

“குடுக்க சொல்றேன் சார்” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர்.

“என்கொயரி முடிய இன்னும் எவ்ளோ நேரம் ஆகும்?”

“தெரியல சார், வெயிட் பண்ணுங்க” என்று சொல்லிவிட்டுத் தன் எதிரில் இருந்தவரைப் பார்த்துப் பேச ஆரம்பித்தார். சக்கரவர்த்தி வெளியே வந்தான். காவலர் பிளாஸ்டிக் நாற்காலியைக் கொண்டு வந்து போட்டார். “பாத்ரூம் எங்க இருக்கு?” என்று கேட்டான் சக்கரவர்த்தி. காவலர் சற்றே கழுத்தைச் சாய்த்து வலதுகையை வளைத்து வழிகாட்டினார்.

மோசமான கழிவறையை எதிர்பார்த்துச் சென்ற சக்கரவர்த்தி கழிவறையின் சூழல் அவ்வளவு மோசமாக இல்லாததைக் கண்டு சற்று ஆசுவாசமடைந்தான். என்றாலும் நாற்றம் தாங்க முடியாமல் இருந்ததால் மூச்சை அடக்கியபடி வேலையை முடித்துவிட்டு வந்தான். கை கழுவும் தொட்டி எதுவும் அங்கே இல்லை. இன்ஸ்பெக்டர் போன்ற அதிகாரிகள் கண்டிப்பாக இதைப் பயன்படுத்த மாட்டார்கள். அவரிடமே கேட்டிருக்கலாமோ என்று நினைத்தபடி திரும்ப வந்து நாற்காலியில் அமர்ந்தான். லேசாகப் பசிக்க ஆரம்பித்தது. ராம்குமாரைப் பார்த்து, “காலைல எதாவது சாப்பிடயா?” என்றான். அவன் தலையசைத்தபடியே, “இட்லி” என்றான். “நீங்க?” என்று கேட்டவனிடம், “ரெண்டு தடவ காஃபி

குடிச்சதோட சரி” என்றான். ராம்குமாரின் முகத்தில் கவலையின் அளவு கூடியது.

காவலர்களுடன் வந்த சரோஜா, ராம்குமாரைக் கைகாட்டினாள். காவலர்களைப் பார்த்ததும் அந்த அடுக்ககத்தில் சலசலப்பு ஏற்பட்டது. சக்கரவர்த்தி வீட்டுக்குள்ளிருந்து வெளியே வந்தான். காஞ்சனா சற்று உட்புறமாக நின்றபடி கண்களில் கலவரத்துடன் எட்டிப் பார்த்தாள். சரோஜா தன் கையில் இருந்த கட்டைக் காண்பித்துச் சத்தம்போட்டுப் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். தெலுங்கும் ஆங்கிலமும் கலந்த கொச்சைத் தமிழில் பேசினாள். காவலர்கள் ராம்குமாரைக் காவல் நிலையத்துக்கு வரும்படி சொன்னார்கள். அடி வாங்கியது அவன்தான் என்று சொல்ல சக்கரவர்த்தி முயன்றான். காவலர்களைப் பார்த்துப் பதற்றப்படாமல் பேச ஆரம்பித்தான். அப்போது சரோஜா அவனைப் பார்த்தாள். சற்றுப் பின்னால் நிற்குகொண்டிருந்த காஞ்சனாவையும் பார்த்தாள். காஞ்சனாவும் அவளைப் பார்த்தாள். அப்போது காஞ்சனாவின் கண்களில் கோபம் நெருப்பாக எரிந்தது. அதைக் கண்ட சரோஜாவின் முகம் மேலும் ஆவேசமானது. சக்கரவர்த்தியைக் கைகாட்டி, “இவரும்தான்” என்றாள். காவலர், “சார், நீங்களும் வாங்க” என்றார். “நான் ஏன் வரணும்? சண்ட நடந்தது இவங்களுக்குள்ள. நான் தடுத்தேன். இங்க நடந்ததையெல்லாம் அக்கம்பக்கத்துல நல்லா விசாரிங்க. நான் மீடியால இருக்கேன். இங்க நடந்தது என்னென்னு தெரிஞ்சா நீங்க எங்கன கூப்பிட மாட்டீங்க. இந்த அம்மா சொல்றது பொய். இவங்க...” என்று சொல்லும்போது காவலர் குறுக்கிட்டார். “சார், எதுவா இருந்தாலும் ஸ்டேஷனுக்கு வந்து பேசிக்கலாம். இன்ஸ்பெக்டர்கிட்ட எஸ்பைலன் பண்ணுங்க. ஒண்ணும் பிரச்சன இல்ல, வந்து பேசிட்டு போய்டுங்க” என்றார். சக்கரவர்த்தி மறுத்துப் பார்த்தான். வந்துதான் ஆக வேண்டும் என்று காவலர் மரியாதையுடன் ஆனால், உறுதியாகச் சொல்லிவிட்டார். மறுத்தால் அவருடைய மொழியும் தொனியும் மாறும் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட சக்கரவர்த்தி, “கொஞ்சம் இருங்க, ட்ரெஸ் மாத்திட்டு வந்துடறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே போனான். கதவைச் சாத்திவிட்டு, எது நடந்தாலும் தலையிட வேண்டாம் என்று காஞ்சனாவிடம் சொன்னான். பயந்து போயிருந்த குழந்தைகளிடம், “போய்ட்டு சீக்கிரம் வந்துடறேன்” என்றான். சந்திராவுக்கு போன்செய்தான். அவள் எடுக்கவில்லை. “சந்திராவுக்கு போன் பண்ணி விஷயத்த சொல்லு” என்று காஞ்சனாவிடம் சொல்லிவிட்டு உடை மாற்றிக்கொண்டு கிளம்பினான்.

தன்னுடைய வண்டியை எடுக்கப் போனவனைத் தடுத்து, தங்கள் வாகனத்தில் வருமாறு சொன்னார்கள். சக்கரவர்த்தி மறுத்துப் பார்த்தான். முடியவில்லை. ஜீப்பில் ஏறிக்கொண்டான். ராம்குமார் மௌனமாக உடன் வந்தான். ஜீப்பில் ஏறியபோது அக்கம்பக்கத்தவர்கள்

அதைப் பார்த்தது சக்கரவர்த்திக்கு உடலைக் கூசச்செய்தது.

போகும் வழியில் சந்திராவின் போன் வந்தது. அருகில் காவலர்கள் இருந்ததால் வெளிப்படையாகப் பேச முடியவில்லை. என்றாலும் விஷயத்தைச் சொல்லிவிட்டான். “சக்ஸ், கவலப்படாதீங்க, நான் சந்திரமோகன்கிட்ட பேசறேன். அவன் ஸ்டேஷனுக்கு வருவான்” என்றான்.

“நீ வர மாட்டியா?”

“நா இப்பதான் எழுந்தேன். கௌம்பணும்னா இன்னும் ஒன் அவர் ஆகும். நீங்க கவலப்படாதீங்க. இது ஜுஜுபி மேட்டர். சந்திரமோகன் பாத்துப்பான்.”

“அவன் இதுமாதிரியெல்லாம் ஹேண்டில் பண்ணிருக்கானா?”

“ஒரு ரிப்போர்ட்டுக்கு ஸ்டேஷன்ல எப்படி டீல் பண்ணுன்னு தெரியும் சக்ஸ். நீங்க கவலையே பட வேணாம்.”

“எதுக்கும் நீயும் வர முடியுமானு பாரு” என்று சொல்லிவிட்டு அழைப்பைத் துண்டித்தான் சக்கரவர்த்தி. சந்திரமோகன் நன்றாகத் தெரிந்தவன்தான் என்றாலும் சந்திரா வந்து பேசினால் அதன் தாக்கம் வலுவாக இருக்கும் என்று சக்கரவர்த்திக்குத் தோன்றியது. மறுபடியும் பேசலாமா என்று நினைத்தான். தயக்கமாக இருந்தது. தவிர, பிரச்சினை என்னவென்று தெரியாமல் ஏன் இவ்வளவு கவலைப்பட வேண்டும் என்று நினைத்தான். அவர்கள் கேட்கும் கேள்விக்கெல்லாம் பதில் சொல்லிவிட்டு வந்துவிட வேண்டியதுதானே என்று நினைத்தான். ஆனால், உள்ளூர்ப் பதற்றமாகவும் இருந்தது.

அந்தப் பதற்றம் நியாயமானது என்பது நேரமாக ஆகப் புரிந்தது. எல்லா விவரங்களையும் சொன்ன பிறகும் ஆய்வாளர் தன்னை உட்காரும்படியும் பிறகு கூப்பிடுகிறேன் என்றும் சொன்னபோதே சக்கரவர்த்திக்கு ஏதோ சரியில்லை என்று புரிந்துவிட்டது. ஆய்வாளரின் உடல்மொழியோ முகக்குறிப்போ தன்னை அவர் குற்றவாளியாகப் பார்க்கவில்லை என்பதைக் காட்டியது சக்கரவர்த்திக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்தது. இயல்பாக வெளிப்பட்ட அவருடைய சினேகமான புன்னகையைத் தவறாக எடுத்துக்கொள்ளவே முடியாது. ஆனாலும் தன்னை அனுப்பாமல் உட்காரச் சொல்கிறார் என்றால் அவர் எங்கேயோ எதற்கோ கடமைப்பட்டிருக்கிறார் என்று அர்த்தம் என்பது சக்கரவர்த்திக்கு உறைத்தது.

சந்திரமோகன் வந்தான். வரும்போது இரண்டு பொட்டலம் பிரெட் ஆம்லெட்டும் தண்ணீர் பாட்டிலும் வாங்கி வந்திருந்தான். அவனிடம் நடந்ததையெல்லாம் விவரமாகச் சொன்னான் சக்கரவர்த்தி. அவன் சிரித்தான். “நீங்க கவலப்படாதீங்க சார், இன்ஸ்பெக்டர்ட்ட நான் பேசறேன். கேரண்டியா அந்த பொம்பள ஸ்டேஷனுக்கு காச கொடுத்துருக்கும். இல்லன்னா அவங்க பேச்ச நம்பி போலீஸ்ல இப்படி

நடந்துக்க மாட்டாங்க. அந்த அம்மா பக்கத்துல பாருங்க, ஒரு வக்கீல் இருக்காரு. எல்லா ஏற்பாட்டையும் பண்ணிட்டுதான் அது வந்துருக்குது. நீங்க அப்பாவித்தனமா இதுல மாட்டிக்கிட்டங்க. அந்த அம்மா கைய தூக்கினதும் நீங்க ஹண்ட்ரூக்கு போன் போட்டுருந்தீங்கன்னா இப்ப நீங்க வெளிலயும் அந்த பொம்பள உள்ளயும் இருந்துருக்கும். அது நடிகைன்னு வேற சொல்றீங்க. பணம் காச பொழங்கற ஆள் மாதிரி தெரியுது. ஆனா நீங்க கவலப்படாதீங்க. நான் இன்ஸ்பெக்டர்ட்ட பேசறேன், நீங்க சாப்பிடுங்க” என்றான் சந்திரமோகன்.

“சீக்கிரமா பேசுப்பா. . .”

“நான் பேசறேன் சார், நீங்க சாப்பிடுங்க. பிரதர், கவலப்படாதீங்க, சாப்பிடுங்க, சீக்கிரமே எல்லாம் கிளியராயிடும்” என்று சக்கரவர்த்தியையும் ராம்குமாரையும் பார்த்துச் சொல்லிவிட்டு அந்த இடத்தை விட்டு அகன்றான்.

“இது போதுமா சார், உங்களுக்கு” என்றான் ராம்குமார். “இதுவே ஜாஸ்தி” என்றான் சக்கரவர்த்தி.

சந்திரமோகன் அரை மணிநேரம் கழித்து வந்தான். “சாப்டிங்களா” என்று விசாரித்தான். அவன் குரலில் முதலில் இருந்த தெம்பு இப்போது இல்லாததைச் சக்கரவர்த்தி உணர்ந்தான். கவலையுடன் அவன் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

இருவரும் சேர்ந்து தன்னை மோசமாகப் பேசித் தாக்க முயன்றதாகவும் அதில் தனக்குக் கையில் பலத்த அடிபட்டிருப்பதாகவும் சரோஜா புகார் கொடுத்திருக்கிறாள். 354ஆவது பிரிவின் கீழ் புகார் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள். பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறையைக் கையாளும் சட்டம் அது. பெண்களின் கண்ணியத்தைக் குலைக்கும் வகையிலான நடவடிக்கைகளும் அந்தப் பிரிவில் அடங்கும். இந்தப் பிரிவு கடுமையானது. மைலாப்பூர் சட்டமன்ற உறுப்பினர் சரோஜாவுக்கு ஆதரவாகக் காவல்துறை ஆய்வாளரிடம் பேசியிருக்கிறார். நாமும் அரசியல்வாதிகள் அல்லது ஊரில் செல்வாக்குள்ள மனிதர்களின் உதவியை நாட வேண்டும்.

ஆய்வாளரிடம் பேசியதில் கிடைத்த தகவல்களைச் சொல்லி முடித்த சந்திரமோகன், “நீங்க மொதல்ல கம்ப்ளெய்ன்ட் குடுத்துருக்கணும் சார்” என்றான்.

“இப்ப என்ன பண்ணது?”

“உங்க பேக்கிரவுண்ட் எல்லாம் சொல்லியிருக்கேன். என்கொயரி இன்னும் முடியல, அதுக்கப்பறம்தான் எந்த டிசிஷனும் எடுக்க முடியுமனு சொல்றாரு. நானும் சில இடங்களில மூவ் பண்ணி பாக்கறேன்” என்றான்.

சக்கரவர்த்தி அமைதியாகத் தலையசைத்தான். ராம்குமாரின் முகம் மேலும் இருண்டிருந்தது. சக்கரவர்த்தியைப் பார்ப்பதைத் தவிர்த்துத் தலைகுனிந்து

உட்கார்ந்திருந்தான். சந்திரமோகன் கைப்பேசியில் பேசியபடி வெளியே சென்றான். சக்கரவர்த்தி தன்னுடைய அண்ணனுக்கும் மேலும் சில நண்பர்களுக்கும் பேச ஆரம்பித்தான். நல்லவேளை, மொபைல் பேசக் கூடாது என்று ஆய்வாளர் சொல்லவில்லை என்று நினைத்துக்கொண்டான்.

சக்கரவர்த்தியின் அண்ணன் சிவராமனுக்குக் காலையிலேயே விஷயம் தெரிந்திருந்தது. “ரவிக்குமாரை அழைத்துக்கொண்டு விரைவில் வருகிறேன்” என்றான். நண்பர்களில் ஓரிருவர் உடனே வருவதாகச் சொன்னார்கள். வீட்டுக்கு போன் செய்து விவரத்தைச் சொன்ன சக்கரவர்த்தி, ராம்குமார் வீட்டிலும் விவரம் சொல்லிவிடும்படி காஞ்சனாவிடம் சொன்னான். “நீ ஸ்டேஷனுக்கு வர வேண்டாம். நான் சீக்கிரம் வந்துடுவேன், கவலைப்படாதே” என்றான். “சரி” என்று சொன்ன காஞ்சனாவின் குரலில் சுரத்தே இல்லை.

சிவராமனும் ரவிக்குமாரும் வருவது தெரிந்தது. எப்போதும் லுங்கி அல்லது வேஷ்டி கட்டும் ரவிக்குமார் இன்று பேண்ட் அணிந்திருந்தார். உள்ளே நுழைந்ததும் நேராகச் சக்கரவர்த்தியிடம் வராமல் காவல் நிலையத்தில் இருந்த காவலர்கள், எழுத்தர் ஆகியோரிடம் நின்று இரண்டொரு வார்த்தைகள் பேசினார். அவருக்கு இந்தக் காவல் நிலையத்தில் நிறைய நண்பர்கள், ஆய்வாளரையும் தெரியும். சக்கரவர்த்தியைப் பார்த்த சிவராமனின் முகத்தில் கவலை தெரிந்தது. ரவிக்குமாரோ அலட்டிக்கொள்ளாமல் கலகலப்பாகப் பேசினார். என்ன நடந்தது என்று விவரமாகக் கேட்டுக்கொண்டார். அங்கே இருந்தபடியே சரோஜாவைப் பார்வையால் அளந்தார். பிறகு, “நீ ஒன்னும் கவலப்படாதப்பா, இதல்லாம் ஜுஜுபி மேட்டரு. இன்ஸ்பெக்டர் பார்த்துட்டு வரேன்” என்று சொல்லிவிட்டு சிவராமனையும் அழைத்துக்கொண்டு சென்றார்.

ரவிக்குமார் குறிப்பிட்ட வேலை என்று எதையும் வைத்துக்கொள்ளவில்லை. ரியல் எஸ்டேட் தொடர்பான வேலைகள், வாசனைப் பொருட்களுக்கான ஏஜென்ஸி, டப்பிங் படங்களை வெளியிடுவதற்குத் தேவையான வேலைகளைச் செய்து கொடுப்பது எனப் பலதரப்பட்ட வேலைகளைச் செய்துகொண்டிருப்பார். ஒண்டிக்கூட்டை என்றாலும் அண்ணன், தம்பிகள் என்று பெரிய குடும்பம். நேரம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் சிவராமனின் கடைக்குச் சென்று உட்கார்ந்துகொள்வார். சினிமா உலகம், வர்த்தக உலகம் ஆகியவற்றின் திரைமறைவுச் செய்திகளை சுவாரஸ்யமாகக் கதைகதையாகச் சொல்லுவார். அண்மையில் திருமணம் செய்துகொண்ட இரண்டு முன்னணி நட்சத்திரங்களின் காதல் விவகாரம் பற்றி நிறைய சொல்லியிருக்கிறார். சினிமாவையும் அரசியலையும் கரைத்துக் குடித்ததுபோல் பேசுவார். எல்லாவற்றையும் அருகில் இருந்து பார்த்ததுபோலவே சொல்லுவார்.

ஆய்வாளர் கூப்பிடுவதாகக் காவலர் வந்து சொன்னார். சக்கரவர்த்தியும் ராம்குமாரும் எழுந்தார்கள். “உங்கள மட்டும்தான் வரச் சொன்னார்” என்று சக்கரவர்த்தியைப் பார்த்துச் சொன்ன காவலர் ராம்குமாரை உட்காரும்படி கைகாட்டினார். ராம்குமார் முகத்தில் கவலை அதிகரித்தது. அவனைப் பார்த்து, ‘கவலப்படாத, பார்த்துக்கலாம்’ என்பது போலத் தலையாட்டிவிட்டு சக்கரவர்த்தி கிளம்பினான். ரவிக்குமாரிடம் பேசிய பிறகு ஆய்வாளர் மனம் மாறியிருப்பார் என்ற நம்பிக்கையுடன் சக்கரவர்த்தி அவர் அறைக்குச் சென்றான். ராம்குமார் அவர்கள் செல்வதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவர்கள் அமர்ந்திருந்த அறையிலிருந்து வெளியே வந்து வலது புறம் திரும்பிக் கிட்டத்தட்ட இருபதடி தூரம் நடந்தால் ஆய்வாளரின் அறை. காவல் நிலையத்தில் காலையில் இருந்ததைவிடவும் இப்போது சந்தடி அதிகமாகிவிட்டதைக் கவனித்தபடி சக்கரவர்த்தி நடந்தான்.

ஆய்வாளர் இன்முகத்துடன் வரவேற்று உட்காரச் சொன்னார். சக்கரவர்த்தியின் நம்பிக்கை அதிகரித்தது. சிவராமனும் ரவிக்குமாரும் புன்னகை படர்ந்த நட்பார்ந்த முகத்துடன் ஆய்வாளரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சக்கரவர்த்தியும் சிரிக்க முயன்றான். இயல்பாகச் சிரிப்பு வரவில்லை. பதற்றத்தைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் இருக்க முயன்றான். ஆய்வாளர் பேச ஆரம்பித்தார்.

“சார்... உங்க ஏரியால உங்கள பத்தி விசாரிச்சோம். பாசிடிவான இன்ஃபர்மேஷன்தான் கெட்ச்சிருக்கு. உங்கள பத்தி மத்தவங்க கிட்டவும் விசாரிச்சிட்டேன். பிரச்சன ஒண்ணுமில்லை. ஆனா அந்த அம்மா குடுத்தது சீரியலான கம்ப்ளெய்ன்ட். நாங்க ஆக்ஷன் எடுக்காம இருக்க முடியாது. நீங்க ஒரு ஜர்னலிஸ்ட், உங்களுக்கே தெரியும். லேடீஸ் குடுக்கற புகாருக்கு, அதுவும் இதுமாதிரி புகாருக்கு வெயிட் அதிகம். ப்ராபர் என்கொயரி இல்லாம கேஸ குளோஸ் பண்ண முடியாது. அவங்க கமிஷனர் ஆபீஸ்வரைக்கும் போயிருக்காங்க. அந்தப் பெரியவர் அப்படிப் பேசியிருக்கக் கூடாது. அந்த அம்மா கை நீட்டிட்டாங்கன்னு சொல்றீங்க. உடனே நீங்க எங்கள காண்டாக்ட் பண்ணியிருக்கணும். ஆனா அவங்க வந்துட்டாங்க. அந்த கம்ப்ளெயின்ட் மேல ஆக்ஷன் எடுக்க வேண்டிய நிலமைல இருக்கோம். நானும் மேல பேசிட்டுதான் இருக்கேன். கொஞ்சம் வெயிட் பண்ணுங்க” என்றார்.

நம்பிக்கையோடு இருந்த சக்கரவர்த்தியின் மனம் கூம்பியது. மீண்டும் அந்தக் காட்சிகளை விவரிக்க ஆரம்பித்தபோது ஆய்வாளர் கையமர்த்தினார். “சார், நீங்க சொல்ற டெடெய்லஸ் உண்மைன்னு ப்ரூவ் பண்றதுக்கு நீங்கதான் ஸ்டெப் எடுக்கணும். நாங்க

ப்ரூவ் பண்ணனும்னா இன்னும் டீப்பா என்கொயர் பண்ணணும். லோ, கொஞ்சம் வெயிட் பண்ணுங்க” என்றார்.

“நீங்க என்கொயரிக்கு கூப்பிடும்போது அவர் வந்தா போதாதா சார்?” என்று ரவிக்குமார் கேட்டார். இன்ஸ்பெக்டரின் முகம் சற்றுத் தீவிரமாக மாறியது.

“ரவி, உங்களுக்குத் தெரியாதது இல்லை, இப்ப நான் விட்டுட்டேன்னா அந்த அம்மா நான் உங்ககிட்ட காச வாங்கிட்டு விட்டுட்டேன்னு மேல சொல்லிடும். ரெண்டுல ஒண்ணு பாத்தரணும்னு வெறியா இருக்குது அந்தம்மா. ஏற்கெனவே எம்எல்ஏ வேற பேசியிருக்காரு. கொஞ்சம் பொறுமையாத்தான் டீல் பண்ணணும்” என்றார்.

ரவிக்குமார் ஒன்றும் பேசாமல் சிரிப்பு மறையாத முகத்துடன் ஆய்வாளரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“கவலப்படாதீங்க ரவி, நீங்க போயிட்டு ஈவ்னிங் வாங்க, பேசிக்கலாம்” என்றார் ஆய்வாளர்.

சிவராமனும் ரவிக்குமாரும் எழுந்துகொண்டார்கள். ஆய்வாளரிடம் கைகுலுக்கி நன்றி சொல்லிவிட்டு விடைபெற்றார்கள். மூவரும் வெளியில் வந்தார்கள். சில அடி தூரம் நடந்த பின் ரவிக்குமார் நின்றார்.

“சக்கர, இன்ஸ்பெக்டர் உன்ன பத்தி புரிஞ்சி வெச்சிருக்காரு. நீ எந்த தப்பும் பண்ணிருக்க மாட்டேன்னு அவருக்குத் தெரியுது. ஆனா, இது சீரியஸ் கம்ப்ளெய்ன்ட். சில ஃபார்மாலிடீஸ் இருக்கத்தான் செய்யும். கவலப்படாத, நா இங்கேயிருந்து நேரா வக்கீலதான் பாக்க போறேன். நம்ப பக்கம் என்ன கவுன்டர் குடுக்கறதுன்னு யோசிக்கணும். பணம் இருந்தா ஒரு ஆயிரம் ரூபாய் குடு. ஈவ்னிங் வரேன். மகேஷ்வரையும் பாத்து பேசிடுறேன். எட்டியாவது இத முடிச்சிடலாம், நீ கவலப்படாத” என்றார் ரவிக்குமார்.

சக்கரவர்த்தி கிளம்பும் அவசரத்தில் பர்ஸ் எடுத்துவரவில்லை சிவராமனிடம் இருக்கிறதா என்று கேட்க நினைத்தான். இருந்திருந்தால் இன்னேரம் அவன் சொல்லியிருப்பான் என்பதால் கேட்கவில்லை. வாசலில் சந்திரமோகன் இருக்கிறானா என்று எட்டிப் பார்த்தான். இருந்தான். அவனைச் சைகையில் அழைத்து அவனிடமிருந்து பணம் வாங்கிக் கொடுத்தான்.

“கவலப்படாத சக்கரவர்த்தி, நம்மளும் ரெண்டுல ஒண்ணு பார்த்துடலாம். அந்த பொம்பளைக்கு நாலு பேர தெரியும்னா நமக்கு நாலு பேர தெரியாதா? நான் பாத்துக்கிறேன். மத்யானம் சாப்பாடு கொண்டுவேறேன்” என்றான் சிவராமன்.

இருவரும் புறப்பட்டுச் செல்வதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சக்கரவர்த்தி. சரோஜாவை மரத்தடியில் கானோம். சக்கரவர்த்தி மெதுவாக நடந்து தன்னுடைய இடத்திற்குச் சென்றான். ரவிக்குமாரும் சிவராமனும் எவ்வளவுதான் தெம்பாகப் பேசினாலும் அவன் கவலை குறையவில்லை. ஆனால்,

ரவிக்குமார் அதிரடியாக ஏதாவது செய்வார் என்று நம்பினான்.

பதற்றத்துடன் உட்கார்ந்திருந்த ராம்குமாரிடம் விவரங்களைச் சொன்னான். “பணம் எங்கிட்ட இருக்கு சார், நான் குடுத்துருப்பனே” என்றான்.

“பரவாயில்ல ராம்” என்றான் சக்கரவர்த்தி.

வெயில் நன்றாக ஏறிவிட்டது. காவல் நிலைய வளாகத்தினுள் இருக்கும் மரங்களை மீறி வெக்கை கட்டடத்தினுள் இருப்பவர்களை வாட்டியது. சக்கரவர்த்தி அமர்ந்திருந்த அறையில் இப்போது இன்னும் சிலர் வந்திருந்தார்கள். அவர்களெல்லாம் சுவரோரமாகத் தரையில் உட்கார வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். தன்னையும் அதுபோன்ற நிலையில் கற்பனைசெய்து பார்த்தபோது சக்கரவர்த்திக்கு மனம் நடுங்கியது. நான் இல்லையென்றால் ராம்குமாரையும் அப்படித்தான் உட்கார வைத்திருப்பார்கள் என்று நினைத்தான். ஒருவேளை அவன் மீது கை வைத்திருந்தாலும் வைத்திருப்பார்கள் என்றும் தோன்றியது. கையில் கடிகாரம் இல்லை. கைப்பேசியில் நேரம் பார்த்தான். 12.30. கைப்பேசியின் மின்னேற்றம் மிகவும் குறைந்திருந்தது. ஞாயிற்றுக்கிழமை என்பதால் காலையில் அதுபற்றி அசட்டையாக இருந்துவிட்டான். இன்னும் அரை மணிநேரம் தாக்குப் பிடித்தால் ஆச்சரியம். யாரிடமாவது பேசினால் நடுவிலேயே அணைந்துவிடுவதற்கும் வாய்ப்புள்ளது. மகேஷ்வரிடம் பேச முடியாது. ஆய்வாளரிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது சந்திரா இரண்டு முறை அழைத்திருந்தாள். அவளுடனும் இப்போது பேச முடியாது. போனை எடுக்கவில்லை என்றதும் கவலைப்பட்டிருப்பான். ஆனால், காஞ்சனாவுக்கோ சந்திரமோகனுக்கோ போன் செய்து விவரம் அறிந்து கொண்டிருப்பான். தான் காவல் நிலையத்திற்கு வர வேண்டுமா வேண்டாமா என்பதை அதை வைத்து முடிவு செய்திருப்பான். என்ன முடிவு என்பது இப்போது தெரியாது. இனிமேல் அவள் வந்தாலும் பலன் இருக்குமா என்று தெரியவில்லை. அதிகாரத்தில் இருப்பவர்கள் தலையிட்டால்தான் உடனடியாக ஏதாவது நடக்கும். அப்படிப்பட்டவர் யார் தனக்காக வருவார் என்று சக்கரவர்த்தி யோசித்துப் பார்த்தான். இரண்டு மூன்று பெயர்களுக்கு மேல் நினைவுக்கு வரவில்லை. ஜகதீஷுக்குத் தெரிந்திருந்தால் அவர் ஏதாவது முயற்சிசெய்வார். அவரிடம் சொல்லும்படி காஞ்சனாவிடம் சொல்லவில்லை என்பது நினைவுக்கு வந்தது. ஏன் தோன்றவில்லை என்று சக்கரவர்த்தி தன்னைத் தானே கடிந்துகொண்டான்.

காலையிலிருந்து எதுவுமே சரியில்லை என்று நினைத்துக்கொண்டான். சரோஜா மாடி ஏறி வந்தபோது ராம்குமார் பேசியிருந்தால் பிரச்சினை இந்த அளவுக்கு வளர்ந்திருக்காது. அவன் அப்பா எதைப் பற்றியும் கவலைப்படாமல் என்ன வேண்டுமானாலும்

பேசிவிடுபவர். பொம்பளைக்கே இவ்வளவு திமிருன்னா எனக்கு எவ்வளோ இருக்கும் என்று யோசிப்பவர். ராம்குமார் ஆண், பெண் சமத்துவச் செம்மல் இல்லையென்றாலும் இந்தக் காலத்துப் பையன். கொஞ்சம் பார்த்துப் பேசியிருப்பான். விதிமுறைகளை மட்டும் வைத்து வாதிட்டு, ‘உங்களால் ஆனதை பாத்துக்கங்க’ என்று சொல்லிவிட்டுக் கதவைச் சாத்தியிருப்பான்.

சரோஜாவை ராம்குமாரின் அப்பா எதிர்கொண்டது முதல் பிரச்சினையென்றால் காவலர்கள் வந்தபோது காஞ்சனா கோபத்துடன் சரோஜாவைப் பார்த்தது இன்னொரு பிரச்சினை என்றே சக்கரவர்த்தி நம்பினான். காஞ்சனாவின் கோபம் இயல்பானது, நியாயமானது என்றாலும் அந்த நேரத்தில் அதைக் காட்டியிருக்கக் கூடாது. ஆனால், காஞ்சனா அவ்வளவு முன்னாக்கிரதையான ஆள் அல்ல. அதுதன்னிச்சையான வெளிப்பாடு. அந்தப் பார்வை கண்டிப்பாக சரோஜாவைச் சீண்டியிருக்கும். காஞ்சனாவின் மேல் அவளுக்கு ஏற்கெனவே இருந்த கடுப்பும் பொறாமையும் மேலெழுந்து வந்திருக்கும். இல்லையேல் அவள் தன்னையும் சேர்த்து மாட்டிவிட்டிருக்க மாட்டாள் என்றே சக்கரவர்த்தி நினைத்தான்.

சிவராமன் சாப்பாடு கொண்டுவந்தான். மகேஷ்வரிடம் பேசியாயிற்று, அவர் விரைவில் வந்து ஆய்வாளரைச் சந்திப்பார் என்றான். ஆய்வாளர் சாப்பிடப் போயிருந்தார். எப்போது வருவார் என்று தெரியாது. மகேஷ்வர் காவல் நிலையத்திற்குப் போன் செய்து ஆய்வாளர் இருக்கிறாரா என்று கேட்டுக்கொண்டு வரக்கூடியவர். பாரதிய ஜனதா கட்சியின் உள்நேரத் தலைவர். அரசியலை ஒட்டிச் சக்கரவர்த்திக்கும் அவருக்கும் நிறைய வாதங்களும் சண்டைகளும் அடிக்கடி நடந்தாலும் இருவருமே தனிப்பட்ட நட்போடு அதைப் போட்டுக் குழப்பிக்கொள்வதில்லை. அவரும் ரவிக்குமாரைப் போலவே அதிரடியானவர். இந்த ஆய்வாளரின் நண்பரும் கூட. அவர் வந்து பேசினால் விஷயம் முடிந்துவிடும். என்ன செய்தால் இதிலிருந்து விடுபட முடியும் என்பது அவருக்குத் தெரியும். பலமுறை காவல் நிலைய விவகாரங்களை அவர் கையாள்வதைச் சக்கரவர்த்தி பார்த்திருக்கிறான். எனவே சற்று நிம்மதியுடன் சாப்பிட்டான். சிவராமனின் போனை வாங்கி ஜகதீஷிடமோ தனக்குத் தெரிந்த மற்றவர்களிடமோ பேச வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழவில்லை.

படிக்க எதுவும் இல்லாமல், பேச யாரும் இல்லாமல், செய்ய எந்த வேலையும் இல்லாமல் படுத்துத் தூங்கவும் வழியில்லாமல் இப்படி உட்கார்ந்திருப்பது சக்கரவர்த்திக்குப் பெரும் வேதனையை அளித்தது. திரும்பத் திரும்ப ஒரே விதமான எண்ணங்கள் அலைக்கழித்தன. காவல் நிலையத்தின் எதிர்ப்புறம் இருந்த சுவரில் சந்திரமுகி பட போஸ்டரும் சச்சின் பட போஸ்டரும் தெரிந்தன. இரண்டு படங்களையும் இன்னும் பார்க்கவில்லை. சந்திரமுகியைப் பற்றிக்

கேள்விப்படுவதையெல்லாம் பார்த்தால் அந்தப் படத்தைப் பார்க்கலாம் என்று தோன்றியது. கூட்டம் கொஞ்சம் அடங்கட்டும் என்று காத்திருந்தான். அடுத்த வாரம் போகலாம்; ஆனால், இந்தப் பிரச்சினை முடியாமல் படம் பார்க்கும் மனநிலை வருமா என்று தெரியவில்லை. இது எப்படி எப்போது முடியும் என்றும் தெரியவில்லை. மகேஷ் வருக்கு ஆளுங்கட்சியுடன் தொடர்பு இருக்கிறது. ஆளுங்கட்சி எம்.எல்.ஏ.வின் துணை சரோஜாவுக்கு இருந்தாலும் அதைத் தாண்டி மேல் மட்டத்து ஆதரவைப் பெறும் வழிகள் மகேஷ் வருக்குத் தெரியும். கமிஷனர் அலுவலகத்திலும் அவருக்குத் தொடர்புகள் உண்டு.

“என்னாலதான் சார் உங்களுக்கு இந்தச் சிக்கல்” என்றான் ராம்குமார். அவனைச் சமாதானப்படுத்திய சக்கரவர்த்தி, மகேஷ்வரும் ரவிக்குமாரும் ஏதாவது செய்து நம்மை வெளியே எடுத்துவிடுவார்கள் என்று சொன்னான்.

“இருந்தாலும் இது உங்களுக்கு தேவையில்லாத பிரச்சனை சார்.”

“ஒனக்கு மட்டும் தேவையா என்ன?”

“அதுவும் கரெக்ட்தான். இருக்கற வேலைங்கள் கவனிக்கவே நேரம் இல்ல. ரெண்டு நாளா ஜிம்முக்குப் போகக்கூட நேரமில்லாம் ஓடினுருக்கேன்...”

“இதையெல்லாம் யோசிச்சிதான் பலரும் பிரச்சனைய கண்டு ஒதுங்கிப்போறாங்க” என்று சக்கரவர்த்தி சொன்னதும் ராம்குமார் விரக்தியாகச் சிரித்தான். “அடிபட்டாதான சார் தெரியுது” என்றான். சக்கரவர்த்தி சிரித்தான்.

சக்கரவர்த்தி திரும்பத் திரும்ப அந்தச் சுவரொட்டிகள், மரங்கள், அவன் அறையின் நுழைவாயிலில் இருந்த அழுக்கு, அவ்வப்போது கண்ணில் படும் காவலரின் எரிச்சலான முகம், பெயிண்ட் உதிர்ந்து அழுது வடியும் பெஞ்சுகள், சுவரோரம் குத்துக்காலிட்டும் சம்மணமிட்டும் உட்கார்ந்திருக்கும் இளைஞர்களின் மருண்ட பார்வைகள், முழங்கால் பக்கம் கிழிந்திருந்த ராம்குமாரின் ஜீன்ஸ் ஆகியவற்றையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். காவல் நிலையத்தில் வைத்துப் பார்க்கும்போது சண்டையில் கிழிந்ததுபோன்ற தோற்றத்தை அது கொடுக்கிறது என்று நினைத்துக்கொண்டான். தாகம் எடுத்தபோதெல்லாம் எழுந்து போய்த் தொண்டையை நனைத்துக்கொண்டு வந்தான். வீட்டிலோ அலுவலகத்திலோ இருந்திருந்தால் இந்நேரம் இரண்டு லிட்டர் தண்ணீர் குடித்திருப்பான். இங்கே கழிவறையைப் பயன்படுத்துவதைக் கூடியவரை தவிர்ப்பதற்காகக் குறைவாகத் தண்ணீர் குடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அலுப்பும் ஆற்றாமையும் கோபமுமாகக் கழிந்த வெக்கையான அந்தப் பகல் பொழுது மாலை வேளைக்கு வழிவிட்டு விலகியபோது மகேஷ்வர் வந்தார். அவரைப் பார்த்தும் சக்கரவர்த்திக்குச் சற்று தெம்பு வந்தது.

“எப்படி இருக்கீங்க? பாத்து ரொம்ப நாளாச்சே” என்றான்.

அரசியல்வாதிக் கே உரிய உடல்மொழியுடன் தலைக்கு மேல் இரண்டு கைகளையும் உயர்த்திக் கும்பிட்டுத் தலை தாழ்த்திய மகேஷ்வர், “போலீஸ் ஸ்டேஷனல் ஒக்காரக் கூடாத நீங்க பல மணிநேரமா இங்கேயே ஒக்காந்துண்டு இருந்துட்டு ஒங்கள பார்க்க வர்ரவன நலம் விசாரிக்கறீங்களே, ரொம்பப் பெரிய மனசு சார் உங்களுக்கு. நல்லவங்கள்தான் ஆண்டவன் சோதிப்பாங்கறது கரக்டா இருக்கு. கவலையேபடாதீங்கோ. எல்லாத்தையும் பாத்துக்கலாம். இன்ஸ்பெக்டர் கிட்ட பேசிட்டேன். ஆறுமணிக்குவரேன்னு சொல்லியிருக்கார். வரட்டும், எல்லாம் நல்லபடியா முடியும். நைட்டு எல்லாரும் போய் பக்கத்துல சரவணா பவன்ல சாப்பிட்டு போகலாம். ஒண்ணும் கவலப்பட வேண்டாம். கமிஷனர் ஆஃபீஸையும் பேசியிருக்கேன். அந்த பொம்பள, வெளிய மஞ்ச பொடவ கட்டிண்டு நிக்கறானே அவதானே அது, அந்தப் பொம்பளையும் கமிஷனர் ஆஃபீஸ் பேசியிருப்பா போலருக்கு. யாரோ எம்எல்ஏவும் பேசியிருக்காப்ல இருக்கு. நானும் லோக்கல் எம்மெல்யேட்ட பேசியிருக்கேன். பாத்துரலாம் யாருக்கு பவர் அதிகம்னு. நீங்க ஒண்ணும் கவலப்பட வேண்டாம்” என்று தனக்கு வழக்கமான முறையில் கணீரென்ற குரலில் கடகடவென்று பேசினார்.

கமிஷனர் ஆஃபீஸ், அது இது என்று ஸ்டேஷனிலேயே இவ்வளவு சத்தமாகப் பேசுகிறாரே என்று சக்கரவர்த்தி பயந்தான். மெதுவாகப் பேசுங்கள் என்று சொன்னால் ‘நம்ம என்ன சார் தப்பா பேசிட்டோம்? மொள்ளமாரி, முடிச்சவிக்கி, ஊழல் பெருச்சாளி எல்லாம் தைரியமா இருக்கான், நமக்கெதுக்கு சார் பயம்?’ என்று இன்னும் சத்தமாகக் கேட்கக்கூடியவர் என்பதால் சக்கரவர்த்தி அமைதியாக இருந்தான். நாகாலியிலிருந்து எழுந்து நின்றிருந்தவன் அவரை உட்காரச் சொன்னான். அவர் இரண்டு கைகளையும் அவன் தோள்மீது வைத்து அழுத்தி, “நீங்க ஒக்காருங்க சார்” என்றார்.

பிரச்சினையின் விவரங்களை முழுமையாகக் கேட்டுக்கொண்ட மகேஷ்வர், ராம்குமாரையும் ஓரிரு வார்த்தைகள் விசாரித்தார். “பாக்க பி.ஆர். சோப்ரா மகாபாரதம் சீரியல்ல துரியோதனனா வர்ர புனித் இஸ்ஸார் மாதிரி இருக்க, அந்த பொம்பள ஒம் மேல கை வெச்சதும் கைய கால ஓடச்சிருக்க வேணாமா?” என்று மெதுவாகக் கேட்டார். ராம்குமார் சங்கடமாகச் சிரித்தான். “நீங்க வேற, அடி வாங்கினதுக்கே இப்படி வந்து நிக்கறோம். அடி குடுத்திருந்தா இந்நேரம் லாக்கப்ல வெச்சி கவனிச்சிருப்பாங்க” என்றான் சக்கரவர்த்தி இன்னும் மெதுவாக.

“அங்கதான் நீங்க தப்பு பண்ணீங்க. இது உங்க மிடில் கிளாஸ் திங்கிங். சண்டன்னு வந்துட்டா முழுசா எறங்கி ஒரு கை பாத்துரணும். அடிக்கவும் அடிச்சுட்டு நேரா ஸ்டேஷனுக்கு வந்து கம்ப்ளெய்ன்ட் குடுக்கணும்.

என்ன மாதிரி நாலு பேர சாட்சிக்கும் சப்போர்ட்டுக்கும் கூட்டிண்டு வந்து நிக்கணும்” என்றார் மகேஷ்.

“சொல்றது ஈஸி மகேஷ், இதெல்லாம் உங்களுக்கு பாஸிபிளா இருக்கும். நானெல்லாம் ஸ்கூல் படிச்ச காலத்தோட சண்ட கிண்டயெல்லாம் விட்டுட்டேன். அடிக்கறது, ஸ்டேஷன்ல வந்து நிக்கறது இதெல்லாம் பெரிய தொல்ல மகேஷ்” என்றான் சக்கரவர்த்தி.

“நீங்க அப்படித்தான் சொல்லுவீங்க. அதனாலதான் உங்கள மிடில் கிளாஸ் மாதவன்னு சொன்னேன்” என்றவர் சற்றே நெருக்கமாக வந்து, “அது போகட்டும் சார்... மனித உரிமை பெண் உரிமைன்னுல்லாம் பேசுவீங்களே, அந்த பொம்பள பெண்கள் பாதுகாப்புக்காக போட்ட சட்டத்த எப்படி மிஸ்யூஸ் பண்ணியிருக்காங்க பாத்தீங்களா?” என்றார் கண்களை உருட்டிச் சிரித்தபடி.

“தடா, பொடா சட்டம், குண்டர் தடுப்புச் சட்டம் இதையெல்லாம்கூட தப்பா பயன்படுத்தறாங்க. உங்க கவர்மென்ட் இருக்கும்போது அதையெல்லாம் நீக்கியிருக்கலாமே?” என்றான் சக்கரவர்த்தி.

“உடனே அங்க போயிருவீங்களே... நீங்கல்லாம் பட்டாலும் திருந்த மாட்டீங்க சார். உரிமை உரிமைன்னு எல்லாத்தையும் தூக்கி குடுத்துட்டு அவஸ்தப்படுங்க” என்று சொல்லிவிட்டு, “நா பக்கத்துல போயிட்டு வரேன். இன்ஸ்பெக்டர் வந்துக்குள வந்துடறேன். நீங்க காஃபி சாப்பிடங்களா?” என்றார்.

சக்கரவர்த்தி பதில் பேசாமல் சிரித்தான்.

“நா ஏற்பாடு பண்ணேன்” என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பினார்.

ஆறு மணிக்குமேல் ஆய்வாளர் வந்தார். சரோஜா தன்னுடன் நாண்கைந்து பேரைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்திருந்தாள். சந்திரமோகன் வந்திருந்தான். மகேஷ்வருடன் எப்போதும் இருப்பதுபோலச் சிறிய கூட்டம் ஒன்று வந்திருந்தது. ரவிக்குமார் அந்தப் பகுதியில் உள்ள முக்கியமான தொழிலதிபர் ஒருவரை அழைத்துக்கொண்டு வந்திருந்தார். ஆய்வாளர் முதலில் சரோஜாவை அழைத்துப் பேசினார். சரோஜாவுடன் வந்தவர்களில் ஒருவர் மட்டும் அவளுடன் சென்றார். “அவர் வக்கீலனு நெனைக்கிறேன் சார், அவங்க பேசிக்கிட்டிருந்தத கேட்ப்ப அப்படித்தான் தெரிஞ்சது” என்று சந்திரமோகன் கிசுகிசுத்தான். “நம்மளும் யாராவது வக்கீல பாத்துருக்கணுமோ?” என்று சக்கரவர்த்தி கேட்டான். “பாத்துருக்கலாம், ஆனா காலையே அதெல்லாம் செஞ்சிருக்கணும். போலீஸ் என்ன டெசிஷன் எடுத்துருக்காங்கன்னே தெரியலயே. எஃப்.ஐ.ஆர் போட்டாங்களான்னு தெரியல. எதோ பிரஷர்ல வொர்க் பண்ணா மாதிரி தெரியுது. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துல தெளிவாயிரும். அப்புறம் பார்த்துக்கலாம்” என்றான் சந்திரமோகன்.

சக்கரவர்த்தியின் காதருகே தலையைச் சாய்த்த சந்திரமோகன், “உங்க பிஜேபி ஃப்ரெண்ட கொஞ்சம் பாத்து பேசச் சொல்லுங்க சார், ரொம்ப அலட்டலா பேசினா பேக்ஃபயர் ஆயிடும்” என்றான்.

“அவர் இன்ஸ்பெக்டரோட ஃப்ரெண்டு. போலீஸ் ஸ்டேஷன் அவருக்கு பிக்னிக் ஸ்பாட் மாதிரி, கவலப்படாத” என்று சக்கரவர்த்தி வாய்க்கு மேல் கையை வைத்து மறைத்தபடி மெதுவாகச் சொன்னான்.

காலையிலேயே வக்கீலிடம் பேச வேண்டும் என்று தனக்கு ஏன் தோன்றவில்லை என்று சக்கரவர்த்தி வருத்தப்பட்டான். சிவராமன், சந்திரமோகன், ரவிக்குமார் யாருமே சொல்லவில்லையே என்று தோன்றியது. சந்திராகூடச் சந்திரமோகனிடம் பேசினாளே தவிர வக்கீலிடம் பேசவில்லையே என்று நினைத்தான். ஒரு கணம் எல்லார் மீதும் கோபம் வந்தது. மறுகணமே தனக்கு அறிவு எங்கே போயிற்று என்ற எண்ணம் வந்தது. காலையில் சந்திரமோகன் வந்ததும் வக்கீல் யாரையாவது தெரியுமா என்று கேட்டிருக்க வேண்டும்; அல்லது வழக்கறிஞர் ராமமூர்த்தியை அழைத்து ஆலோசனை கேட்டிருக்க வேண்டும். அவர் மதுரைக்குப் போய்விட்டாலும் இங்கே யாரைப் பார்க்க வேண்டும் என்று சொல்லியிருப்பார். காவல் நிலையம் என்றதும் ராமமூர்த்தியின் நினைவு வராமல்போனது கடைந்தெடுத்த முட்டாள்தனம் என்று பட்டது. அப்போது சந்திரமோகன் தன் கைப்பேசியைக் கொண்டுவந்து தந்தான். ஜகதீஷ் வர்மா.

போனைக் காதில் வைத்ததும், “என் மொபைல் சார்ஜ் போயிடிச்சு. அதனால்தான் கூப்பிட முடியல” என்றான் சக்கரவர்த்தி மன்னிப்புக் கேட்கும் தொனியில். “புரிஞ்சிது. எனக்கு காஞ்சனா இப்பதான் இன்ஃபார்ம் பண்ணினாங்க” என்றார் ஜகதீஷ் வர்மா. அவர் கோவையில் சிறிய நிறுவனம் ஒன்றை நடத்தி வருகிறார். சென்னையில் அவர்வர்த்தகம்செய்துகொண்டிருந்தபோது அசோக் நகரில் சக்கரவர்த்தி இருந்த அடுக்ககத்தில் குடியிருந்தவர். பத்து ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக நண்பர். சக்கரவர்த்தி விவரங்களைச் சொல்லத் தொடங்கியதும், “சந்திரமோகன்கிட்ட டிடெய்லா பேசிட்டேன். அவர் எல்லா விவரமும் சொன்னார். நீங்க ஏன் வக்கீல பாக்கலன்னு ஆச்சரியமா இருக்கு, சாதாரண பிரச்சனைக்காக போலீஸ் ஸ்டேஷன் போனாகூட வக்கீல கூட்டிட்டு போறது நல்லது. நீங்க போயிருக்கறது சிரியஸ் கேஸ்...” என்று சொல்லும்போது குறுக்கிட்ட சக்கரவர்த்தி, “இவ்வளவு சிரியஸனு தெரியாது” என்றான்.

“டோன்ட் ட்ரைடு ஜஸ்டிஃபை சக்கரவர்த்தி. ஃப்ளாட்ல அடிதடி நடந்துருக்கு, வீட்டுக்கு போலீஸ் வருது. இதுக்கு மேல என்ன சிரியஸ் வேணும்? கைல செயின் போட்டுருந்தா சிரியஸா எடுத்துப்பீங்களா? வாட் நான்சென்ஸ் இஸ் திஸ்?” என்றார் கோபமாக. சக்கரவர்த்தி பேசாமல் இருந்தான். அப்போது

சரோஜாவும் அவளுடன் சென்ற வக்கீலும் ஆய்வாளரின் அறையிலிருந்து வெளியே வந்தார்கள்.

“நான் நைட் பேசறேன் ஜகதீஷ், நீங்க முடிஞ்சா ராமமூர்த்திக்கு இன்ஃபார்ம் பண்ணுங்க” என்று சொல்லிவிட்டு அழைப்பைத் துண்டித்தான்.

எதிர்பார்த்தபடியே ஆய்வாளரிடமிருந்து அழைப்பு வந்தது. மகேஷ்வரும் ரவிக்குமாரும் அவருடன் வந்த தொழிலதிபரும் போனார்கள். சக்கரவர்த்தியும் உடன் செல்லக் கிளம்பியபோது காவலர், “உங்கள் கூப்படல்” என்றார். சக்கரவர்த்தி அமைதியாக உட்கார்ந்தான். ராம்குமார் தலைகவிழ்ந்தபடி இருந்தான்.

கொசுக்கள் தலையை வட்டமிடத் தொடங்கியிருந்தன. தாகம் எடுத்தது. உடல் புழுக்கத்தில் எரிந்தது. உடனே குளிக்க வேண்டும்போல இருந்தது. வீட்டுக்குப் போனதும் குளிக்க வேண்டும். ஆனால், போக முடியுமா? என்ன நடக்கிறது என்றே தெரியவில்லையே. வக்கீல் வந்திருந்தால் விஷயம் தெரிந்திருக்கும். இந்நேரம் வெளியில்கூடப் போயிருக்கலாம் என்று நினைத்தான். வக்கீலைக் கூட்டிக்கொண்டு வராதது மாபெரும் தவறு என்று நினைத்துத் தன்மீது கடுமையான கோபம் வந்தது அவனுக்கு.

கிட்டத்தட்ட அரை மணிநேரம் கழித்துக் காவலர் அழைத்தார். சக்கரவர்த்தியும் ராம்குமாரும் போனார்கள். அறையில் ஆய்வாளரின் எதிரில் ரவிக்குமார், தொழிலதிபர், மகேஷ்வர் ஆகிய மூவரும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். இன்னும் ஒரு நாற்காலிதான் இருந்தது. ஆய்வாளர் உட்காரச் சொன்னார். சக்கரவர்த்தி ராம்குமாரைப் பார்த்தான். “நீங்க ஓக்காருங்க சார்” என்று சொல்லிவிட்டுக் கையைக் கட்டிக்கொண்டு நின்றான். உடைந்த கண்ணாடியைப் போட்டுக்கொண்டு, அடிபட்ட இடத்தில் மருந்துகூட வைக்காமல் இருந்த அவனைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது.

“சார், உங்க ஃப்ரெண்ட்ஸ்கிட்ட டீடெய்லா சொல்லிட்டேன். அவங்க உங்களுக்கு விளக்கமா சொல்லுவாங்க. நான் சுருக்கமா சொல்லிடறேன். அவங்க குடுத்த கம்ப்ளெய்ண்ட் சீரியலான கம்ப்ளெயின்ட். ஐ கேன்னாட் இக்னோர் இட் ஆஸ் பர் த லா. நான் கேஸ் போட்டுத்தான் ஆகணும். நீங்க கோர்ட்டுக்கு போய் கேஸ் அட்டண்ட் பண்ணி முடிச்சிக்கங்க. வேற வழியில்ல. இப்ப சில பேப்பர்ஸ்ல நீங்களும் மகேஷ் சாரும் கையெழுத்து போட்டுட்டு போங்க. இதுக்கு மேல நா ஒண்ணும் பண்ண முடியாது.”

சக்கரவர்த்திக்கு அவர் சொல்வதன் முழுப் பரிமாணமும் புரியவில்லை. ஆனால், வீட்டுக்குப் போகலாம் என்று அவர் சொன்னது அவனுக்குப் பெரும் ஆசவாசமாக இருந்தது. உடல் ஒரு கணம் குளிர்ந்து அடங்கியது. “தேங்க்யூ ஸார்...” என்றான் சன்னமான குரலில். மேற்கொண்டு அவன் ஏதோ பேச வாயெடுத்ததும் மகேஷ்வர் குறுக்கிட்டார்.

“சக்கரவர்த்தி சார்... உங்கள் பத்தி சாருக்கு நல்லா தெரியும். அதனாலதான் இந்த கேஸ் இந்த மட்டுக்கு நிக்குது. கையெழுத்து போட்டுட்டு கௌம்புங்க, காலைல பார்த்துக்கலாம். இப்ப எதுவும் பேச வேணாம்” என்றார் மெதுவான குரலில்.

“உங்க மேல இருக்கற மரியாதையாலதான் சார் இப்ப உங்கள் விடறேன். கமிஷனர் ஆபீஸ்லேந்து போன் வந்தப்ப நான் உங்களுக்காக பேசி பர்மிஷன் வாங்கியிருக்கேன். கேஸ் நடக்கும். அத பார்த்து ஹேண்டிஸ் பண்ணிக்குங்க. அவ்வளவுதான் நான் சொல்ல முடியும்” என்று மென்மையாகச் சொல்லிவிட்டு வாசல் பக்கம் பார்த்து, “மதிவாணன்...” என்று சத்தமாக அழைத்தார். அதிகாரத்தின் குரல் எப்படி இருக்கும் என்பதை உணர்த்திய குரலாக அது இருந்தது.

உள்ளே வந்த மதிவாணனிடம், “பேப்பர்ஸ் ரெடியா?” என்று கேட்டார். “ஆமாங்க அய்யா” என்றார் மதிவாணன். “அவரோட போங்க சார்” என்றார் ஆய்வாளர்.

ஒரு கணம் தயங்கிய சக்கரவர்த்தி, “ஒரு ரிக்வெஸ்ட்...” என்றான்.

ஆய்வாளரும் மகேஷும் ரவிக்குமாரும் சக்கரவர்த்தியைக் கேள்வியோடு பார்த்தார்கள்.

“இந்த கேஸ் நடக்கறதால அவங்க ஃப்ளாட்ல என்ன வேண்ணா பண்ணலாம்னு நெனைக்கக் கூடாது சார். கடுமையான தண்ணி பிரச்னைக்காக சில ரெஸ்ட்ரிக்ஷன்ஸ் வெச்சிருக்கோம். அதை அவங்க ஃபாலோ பண்ணச் சொல்லி நீங்கதான் சொல்லணும்.”

இன்ஸ்பெக்டர் புன்னகைத்தார். ராம்குமார் சற்றே வியப்புடன் சக்கரவர்த்தியைப் பார்த்தான். இந்த நேரத்திலும் இவருக்கு இந்த விஷயம் நினைவுக்கு வருகிறதே என்று நினைத்தான். “நான் சொல்றேன் சார்” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர்.

அனைவரும் நன்றி சொல்லிவிட்டு எழுந்து வெளியே வந்தார்கள். மகேஷுவரின் நடையில் வெற்றித் துள்ளல் இருந்தது. கேட்ட தகவல்களையெல்லாம் கொடுத்துவிட்டு, நீட்டிய இடங்களில் எல்லாம் கையெழுத்துப் போட்டுவிட்டு அனைவரும் வெளியில் வந்தார்கள். சிறையிலிருந்து வெளியே வந்ததுபோல இருந்தது சக்கரவர்த்திக்கு. ராம்குமார் நெகிழ்ந்து போயிருந்தான். சக்கரவர்த்திதான் தன்னைக் காப்பாற்றியிருக்கிறார் என்பது அவனுக்குப் புரிந்திருந்தது. இல்லாவிட்டால் நன்றாகக் கவனித்து உள்ளே தள்ளியிருப்பார்கள் என்பதை உணர்ந்திருந்தான். சக்கரவர்த்திக்கும் மகேஷுவருக்கும் நன்றி சொல்லக்கூட அவனுக்கு வாய் வரவில்லை. அவனுடைய தவிப்பைப் புரிந்துகொண்ட சக்கரவர்த்தி அவன் தோள்மீது கைபோட்டபடி நடந்து வந்தான்.

சரவண பவனுக்குப் போகலாம் என்றார் மகேஷுவர். உடனே வீட்டுக்குப் போய்க் குளிக்க வேண்டும்போல இருந்தாலும் விவரங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதால் சக்கரவர்த்தி ஒப்புக்கொண்டான்.

வழக்கின் விவரங்களைச் சந்திரமோகனும் மகேஷுவரும் மாறி மாறி விளக்கினார்கள். சட்டப் பிரிவு, குற்றம் நிரூபணமானால் அதற்கான தண்டனை, வழக்கை நடத்த வேண்டிய விதம், வக்கீல் என்றெல்லாம் அவர்கள் சொன்னதைச் சக்கரவர்த்தி கேட்டுக்கொண்டான். ரவிக்குமாரின் நண்பரான தொழிலதிபர், “எவ்வளவோ ட்ரை பண்ணியும் எஃப்.ஐ.ஆர் போடறத தடுக்க முடியல சார். காலையே விஷயம் தெரிஞ்சிருந்தா எப்.ஐ.ஆர். போடாம தடுத்திருப்பேன். ஸ்டேஷனலயே வெச்சி காம்ப்ரமைஸ் பண்ணி அனுப்ப சொல்லியிருப்பேன். இந்த ஸ்டேஷனோட எங்களுக்குப் பல வருஷத்து உறவு இருக்கு. இங்க இருக்கற பிசினெஸ்மேன் சொன்னா அதை மீற மாட்டாங்க, ஆனா டீ லேட். காலையே நீங்க ரவிக்குமாருக்கு போன் போட்டு, அவரும் எங்கிட்ட சொல்லியிருந்தார்களா விஷயம் இவ்ளோ தூரம் போயிருக்காது” என்றார்.

சக்கரவர்த்தி மீண்டும் ஒருமுறை தன் முட்டாள்தனத்தை எண்ணி வருந்தினான். தன்மீது எஃப்.ஐ.ஆர். என்று கேட்டதுமே உள்ளுக்குள்

கலங்கியிருந்தான். அவன் முகம் மாறுவதைக் கவனித்த ரவிக்குமார், “நீ கவலப்படாத சக்கர... ஆனது ஆயிப்போச்சி, இப்ப வருத்தப்பட்டு என்ன பண்ணது? பார்த்துக்கலாம்... நாளைக்கு காலீல கடைக்கு வா. ஒரு வக்கீல் இன்ட்ரொட்யூஸ் பண்ணேன். அவருக்கு இதெல்லாம் ஜுஜுபி” என்றார். தொழிலதிபர் தன் காரில் சக்கரவர்த்தியையும் ராம்குமாரையும் ஏற்றிக்கொண்டு வீட்டில் கொண்டுவிட்டார். “கவலைப்படாதீங்க. என்ன ஹெல்ப்னாலும் கேளுங்க. உங்க அண்ணன் எனக்கு எவ்வளவோ உதவி பண்ணியிருக்கார்” என்றார். கிட்டத்தட்ட அதே போன்ற ஆறுதல் வார்த்தைகளைச் சொல்லி மகேஷுவர் புறப்பட்டுச் சென்றார்.

“சார், உங்க மன உளைச்சல் எனக்குப் புரியுது சார். கவலைப்படாதீங்க, இதுவேந்து சீக்கிரம் வெளியே வந்துடுவிங்க. பின்னால இதை அருமையான கதையாக எழுதுவிங்க” என்றான் சந்திரமோகன்.

“அடப் போய்யா நீ வேற. கதை எழுதறதுக்காக இந்த தண்டனையா?” என்றான் சக்கரவர்த்தி.

வீட்டில் பதற்றத்துடனும் கவலையுடனும் காத்திருந்த காஞ்சனாவிடம் சுருக்கமாக விஷயத்தைச் சொல்லிவிட்டு, குழந்தைகளிடம் ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் பேசிவிட்டுக் குளிக்கச் சென்றான் சக்கரவர்த்தி.

“அடுத்தது என்ன நடக்கும்?” என்று கவலையோடு கேட்டாள் காஞ்சனா.

“காலைல ராமமுர்த்திகிட்ட பேசி அடுத்த ஸ்டெப் எடுக்கணும். ஒண்ணும் பெரிய பிரச்சனை இல்ல, சிம்பிளா கேஸ் முடிச்சிரலாம்னுதான் மகேஷ் சொல்றார்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்ப் படுத்துக்கொண்டான்.

காஞ்சனாவிடம் அதற்குமேல் சொல்ல முடியாது. அவள் கவலை அதிகமாகிவிட்டால் அவளைச் சமாளிக்க முடியாது. ராமமுர்த்தியிடம் பேசினால் இதிலிருந்து சீக்கிரமே விடுபட வழி தெரியும் என்று சக்கரவர்த்தி உண்மையிலேயே நம்பினான். நாளைக்கு ராமமுர்த்தியிடம் பேச வேண்டும். மகேஷுவரிடம் பேசி ஆளுங்கட்சி சட்டமன்ற உறுப்பினரைப் பார்க்க வேண்டும். சந்திராவிடம் பேசி ஆளுங்கட்சியில் அதிகாரம் மிக்க யாரையாவது தெரியுமா என்று கேட்க வேண்டும் என்றெல்லாம் திட்டம்போட ஆரம்பித்தான். தூக்கம் வரவில்லை. காலையிலிருந்து தவறாகப் போனவையெல்லாம் நினைவுக்கு வந்து துன்புறுத்தின. சுயநிந்தையின் வலி தாங்க முடியாமல் நெடுநேரம் விழித்திருந்தான்.

முட்டாள்தனத்தை எண்ணிச் சுயநிந்தனை, வழக்கு எங்கே கொண்டுபோய் விடுமோ என்ற அச்சம், நாள் முழுவதும் கம்பியில்லாத சிறையில் இருந்த அவமானம் ஆகிய உணர்வுகள் சக்கரவர்த்தியைத் தூங்கவிடவில்லை. நடுநடுவே சரோஜாவை எரித்துவிடுவதுபோல் பார்த்த காஞ்சனாவின் அகன்ற விழிகளின் காட்சி தோன்றி

மறைந்தபடி இருந்தது. தூங்குவதற்குத் தான் அறிந்த அத்தனை உத்திகளையும் செய்துபார்த்துவிட்டான். தூக்கம் வரவில்லை. அசதியின் விளைவாகத் தூக்கம் அவனை விழுங்கியபோது அரை மணிநேரத்தில் விழிப்பு வந்து எண்ணங்களின் அலைக்கழிப்பு தொடர்ந்தது. ஒரு கட்டத்தில் தூங்கும் முயற்சியைக் கைவிட்டுவிட்டு அடுத்த நாள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று திட்டமிடத் தொடங்கினான்.

அடுத்த சில நாட்கள் சக்கரவர்த்தி முனைப்புடன் செயல்பட்டான். ரவிக்குமார் பரிந்துரைக்கக்கூடிய வழக்கறிஞரைக் காட்டிலும் ராமமூர்த்தி பரிந்துரைக்கக்கூடிய வழக்கறிஞரைப் பார்ப்பதே நல்லது என்றுபட்டது. மறுநாள் காலையில் அழைத்துக் கடுமையாக விமர்சித்த ஜகதீஷ் வர்மா, ராமமூர்த்தியின் ஆலோசனையின்படி செயல்படுமாறு கூறினார். கூடவே சந்திராவின் மூலம் அரசியலிலும் காவல்துறையிலும் யாராவது பெரிய புள்ளியைப் பார்த்து உதவி கேட்கும்படி சொன்னார். பண உதவி தேவைப்பட்டால் தயங்காமல் கேட்கச் சொன்னார்.

“எஃப்.ஐ.ஆர். போடவே விட்டிருக்கக் கூடாது” என்றார் ராமமூர்த்தி. 354ஆவது பிரிவு பற்றி அவரிடம் கேட்டான். “இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் (IPC) பிரிவு 354, ஒரு பெண்ணின் கண்ணியத்தைச் சீர்குலைக்கும் நோக்கத்துடன் அவரைத் தாக்குவது அல்லது குற்றவியல் பலத்தைப் பயன்படுத்துவது தொடர்பான குற்றத்தைக் குறிக்கிறது. இந்தக் குற்றத்திற்கு ஒரு வருடத்திற்குக் குறையாத ஆனால், ஐந்து ஆண்டுகள்வரை சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்படலாம். அதோடு அபராதமும் விதிக்கப்படலாம்” என ராமமூர்த்தி விளக்கினார். சக்கரவர்த்திக்கு வயிற்றைக் கலக்கியது.

காலையிலேயே வக்கீல் வந்திருந்தால் எஃப்.ஐ.ஆர். போடுவதைத் தடுத்திருக்கலாம் அல்லது தீவிரம் குறைந்த பிரிவில் வழக்குப் பதிய வைத்திருக்கலாம் என்றார். நடந்ததைப் பற்றி அதிகம் பேசாமல் நுங்கும்பாக்கத்தில் உள்ள மார்த்தாண்டன் என்ற வக்கீலின் தொடர்பு விவரங்களைக் கொடுத்தார். அவர் மிகவும் புகழ்பெற்ற குற்றவியல் வழக்கறிஞர். மிகவும் அனுபவம் மிக்கவர். கட்டணம் அதிகம் என்றாலும் சட்டத்தின் நெளிவு சுளிவுகளை நன்கு அறிந்தவர். நீதிமன்றவட்டாரங்களில் பெயர் பெற்றவர் என்பதால் அவரிடமே போகும்படி சொன்னார். சக்கரவர்த்தி அதை முழுமையாக ஏற்றுக்கொண்டான்.

சக்கரவர்த்தி போன் செய்தபோது நான்கு நாள் கழித்து அலுவலகத்திற்கு வரும்படி சொன்னார் மார்த்தாண்டன். அவருக்கு வயது ஐம்பதுக்கு மேல் இருக்கும். வழக்கின் விவரங்களைக் கொண்டுவரச் சொன்னார். நேரில் பார்த்ததும் ராமமூர்த்தியின் பெயரைச் சொன்னபோது லேசாகப் புன்னகைத்தார்.

மற்றபடி சிரிப்போ புன்னகையோ அவரிடமிருந்து வரவில்லை. முதல் தகவல் அறிக்கையின் நகலைக் கவனமாகப் படித்தார். என்ன நடந்தது என்று விவரமாகக் கேட்டுக்கொண்டார். அவ்வப்போது தலையாட்டியதைத் தவிர வேறு எந்த எதிர்வினையும் அவரிடமிருந்து வரவில்லை. பாதி நேரம் கண்களை மூடிக் கொண்டிருந்தார். சக்கரவர்த்திக்குத் தான் சரியான ஆளிடம்தான் வந்திருக்கிறோமா என்ற சந்தேகம் வந்தது. ராமமூர்த்தியின் வார்த்தைமீது நம்பிக்கை வைத்து விவரங்களைச் சொன்னான்.

“என்னிக்கு ஃபர்ஸ்ட் ஹியரிங்? உங்களுக்கு இன்டிமேஷன் வந்தாச்சா? வந்ததும் சொல்லுங்க, பாத்துக்கலாம்” என்றார். காப்பி வந்தது. சக்கரவர்த்தி குடித்தான். அருமையான காப்பி. “கேஸ் சீக்கிரமா முடிச்சிடலாம் இல்லயா?” என்று கேட்டான். மார்த்தாண்டன் அவனை அனுதாபத்துடன் பார்த்தார்.

“நீங்கள் ஒரு ஜானலிஸ்ட், ரைட்டர். உங்களுக்கே தெரியாதா எந்த கேஸும் சீக்கிரம் முடியாதுன்னு? ஃபர்ஸ்ட் ஹியரிங்லயே நீங்க குற்றத்தை ஒப்புக்கிட்டீங்கன்னா ஜட்ஜுக்கு வேலை சுலபம். நீங்க குற்றத்தை ஒத்துக்காம வழக்காடினா விசாரணை, சாட்சி, க்ராஸ் எக்ஸாமின்னுன்னு போகும். அவங்க எத்தனை பேர சாட்சிக்குக் கூப்பிடறாங்க, அவங்க என்ன சொல்லப் போறாங்க, அதை நாம் எப்படி உடைக்கப்போறோம் அப்டின்னு நெறய விஷயம் இருக்கு. ரெண்டு மூணு வருஷம்கூட ஆகலாம். தீர்ப்பு உங்களுக்கு சாதகமா வந்தாலும் அவங்க அப்பீலுக்குப் போனா மறுபடியும் முதல்லேந்து ஆரம்பிக்கணும். பரமபத விளையாட்டு மாதிரிதான்” என்றார்.

காப்பி தந்த உற்சாகம் சக்கரவர்த்திக்கு வடிந்துவிட்டது. அவனுடைய முக வாட்டத்தைக் கவனித்த மார்த்தாண்டன், “என்னால முடிஞ்சவரை சீக்கிரம் முடிக்கப் பாக்கறேன். நீங்க அவுட் ஆஃப் த கோர்ட் இதைத் தீக்க முயற்சி பண்ணுங்க. ஒண்ணு ரெண்டு ஹியரிங்குக்கு அப்புறம் சிச்சுவேஷன் கொஞ்சம் கிரியரா தெரியும், பாக்கலாம்” என்றார்.

சக்கரவர்த்தி நன்றி கூறி விடைபெற்றுக்கொண்டான். மனம் கனத்திருந்தது. வழக்கு, வாய்தா, சாட்சி, குற்றவாளிக் கூண்டு, விசாரணை, குறுக்கு விசாரணை, இரண்டு மூன்று ஆண்டுகள் என்றெல்லாம் நினைக்கும்போது மனம் கலங்கியது. வேறு வக்கீலைப் பார்க்கலாமா என்று யோசித்தான்.

சந்திராவும் சந்திரமோகனும் உறுதியாக அதை மறுத்தார்கள். இவரைப் போல இன்னொருவர் கிடைப்பதுக்ஷ்டம் என்றார்கள். வழக்கை ஏற்றுக்கொள்ள அவர் ஒப்புக்கொண்டதே உங்கள் அதிருஷ்டம் என்றார்கள். “கேஸ் நடக்கட்டும் சக்ஸ், நான் பொலிஷ்கல் சர்க்கின் மூலமா மூவ் பண்ணேன்” என்றாள் சந்திரா. சற்றே கோபமாக அவளைப் பார்த்த சக்கரவர்த்தி, “நீ முனைஞ்சு செய்வியா” என்றான்.

“கண்டிப்பா செய்யறேன் சக்ஸ், அன்னிக்கே நான் எதுவும் செய்யலயேன்னு ரொம்ப வருத்தப்பட்டேன். ஜக்தீஷ்கூட போன் பண்ணி கோவிச்சிக்கிட்டாரு. நான் கண்டிப்பா ஏதாவது பண்ணேன், கவலப்படாதீங்க” என்றாள் சந்திரா.

நீதிமன்றத்தில் வழக்கின் முதல் விசாரணைக்கான அழைப்பாணை வந்தது. இதுவரை நீதிமன்றத்தினுள் எதற்காகவும் நுழைந்திராத சக்கரவர்த்தி பெருத்த மன உளைச்சலுக்கு ஆளானான். அடையாறுக்குப் போகும்போது சைதாப்பேட்டை நீதிமன்றத்தைக் கடந்துதான் போக வேண்டும். அப்படிப் போகும்போது வெளியிலிருந்து பார்த்ததோடு சரி, முதல்முறையாக அதனுள் நுழைந்தபோது மனம் வெறுமையாக இருந்தது. வழக்கறிஞர்கள், வழக்கு தொடர்பாக வந்த மக்கள், காவலர்கள் என்று நீதிமன்ற வளாகம் பரபரப்பாக இருந்தது. ராம்குமாரும் சக்கரவர்த்தியும் வண்டியை அதற்கான இடத்தில் நிறுத்திவிட்டுத் தங்கள் வழக்கு நடக்கவிருக்கும் அறையின் எண்ணைத் தேடிப் பிடித்து அதன்முன் போய் நின்றார்கள். மணி இன்னும் பத்து ஆகவில்லை. அங்கே தங்களைப் போலவே நின்றிருந்த ஒருவரிடம் எப்போது நீதிமன்றம் தொடங்கும் என்று சக்கரவர்த்தி கேட்டான். அவர், அவனை ஒருமாதிரியாகப் பார்த்துவிட்டு, “ஐட்ஜு வந்தப்பறம்தான் கோர்ட்” என்றார். “ஐட்ஜு எப்போ வருவார்?” என்றதற்கு மேலும் விசித்திரமாகப் பார்த்தபடி, “அது யாருக்குத் தெரியும்” என்றார்.

மேற்கொண்டு அவரிடம் பேசிப் பயனில்லை என்பதை உணர்ந்த சக்கரவர்த்தி சுற்றுமுற்றும் பார்வையை ஓட்டினான். காவலர்கள் புடைசூழச் சிலர் நடந்து வந்தார்கள். வலதுபுறம் இருக்கும் படிக்கட்டின் வழியே மேலே ஏறிப் போனார்கள். ஆங்கிலேயர் கட்டடப் பாணியில் அமைந்த அந்தக் கட்டடத்தில் மரப்படிகள், மிக உயரமான உத்தரங்கள், அகலமான வாசல்கள் என அமைந்திருப்பதைக் கண்டு பிரமித்தான். எங்கும் நீக்கற நிறைந்திருக்கும் அழுக்கும் தூசியும் கண்களை உறுத்தின. யாரைப் பார்த்தாலும் பேசாமல் இருப்பதுபோலத் தோன்றினாலும் பேச்சு சத்தம் சளசளவென்று கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது. சற்று நேரத்தில் சரோஜாவும் அவளது உதவியாளர்களும் வந்து சேர்ந்தார்கள். மார்த்தாண்டன் வந்தார். அவரைப் பார்த்ததும் சக்கரவர்த்திக்கு உயிர் வந்ததுபோல் இருந்தது. “எப்போது கூப்பிடுவார்கள்?” என்றான். “வெயிட் பண்ணுங்க சார், ஐட்ஜு எப்ப வருவார்னு யாருக்கும் தெரியாது. நம்ம கேஸ் எத்தனையாவதுன்னும் தெரியாது. என்னோட ஜூனியர்ஸ் விசாரிக்க போயிருக்காங்க” என்றார் அமைதியாக. சற்று நேரம் கழித்து அங்கிருந்து அகன்று அந்த அறைக்குப் பின்புறம் உள்ள கட்டடத்தை நோக்கி நடந்தார்.

சரோஜாவைப் பார்க்கும்போது தனக்கு ஏற்படும் உணர்வுகளைச் சக்கரவர்த்தியால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. கோபமா, வெறுப்பா, கசப்பா,

பழிவாங்கும் உணர்வா என்று தெரியவில்லை. பொதுவாக அவனுக்குக் கோபம் அதிகம் வரும்; ஆனால், வெறுப்பு வராது. ஆனால், இவளைப் பார்க்கும்போது மட்டும் இனம்புரியாத உணர்வுகள் திரண்டு வருகின்றன. அதில் வெறுப்பு இல்லையென்று சொல்லிவிட முடியுமா? தன்னை இந்தக் கதிக்கு ஆளாக்கியவள் மீது வெறுப்பில்லாமல் இருப்பது சாத்தியம்தானா? சரோஜா மர நிழலில் நின்றபடியாருடனோ பேசிக் கொண்டிருந்தாள். இங்கிருந்து பார்க்கும்போது அவள் முகத்தைக் கவனிக்க முடியவில்லை. உடல்மொழியில் அசாத்தியமான தன்னம்பிக்கை தெரிந்தது. கைகளை ஆட்டியபடிப் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். ராம்குமாருக்கு அவளைப் பார்த்ததும் ஓங்கி ஒரு குத்துவிட்டு வாயை உடைத்துவிட வேண்டும்போல ஆத்திரம் வந்தது. முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பிக்கொண்டான்.

அடுக்ககத்திற்குக் குடிவந்த புதிதில் எவ்வளவு சினேகமாக, அன்பாகப் பேசுவாள் என்று சக்கரவர்த்தி நினைத்துப் பார்த்தான். ஒரு பிரச்சினை என்று வரும்போது அதெல்லாம் எங்கே போகின்றன? தண்ணீர் விஷயத்தில் அவளுடைய கோரிக்கையில் அவளைப் பொறுத்தவரை நியாயம் இருக்கலாம்; ஆனால், தனக்கு மட்டும் தனி விதி இருக்க வேண்டும் என்று அவள் நினைத்தது என்ன நியாயம்? பிரச்சினையின் தொடக்க நிலையில்கூட அவள் பேச்சுவார்த்தைக்குத் தயாராக இல்லை. மற்றவர்களுக்கு என்னவோ அதுதான் உங்களுக்கும் என்று சொன்ன மாத்திரத்தில் அவள் முகம் மாறிவிட்டது. பிறகு இயல்பாகப் பேசுவதே சாத்தியமில்லாமல்போனது. சண்டையைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்பதில் சக்கரவர்த்தி குறியாக இருந்தான். அவனை மீறிச் சண்டை வந்துவிட்டது. அது நீதிமன்றம்வரை இழுத்து வந்துவிட்டது. சென்னையில் மழைபெய்து தண்ணீர் தாராளமாகக் கிடைத்திருந்தால், ராம்குமாரின் அப்பா பேசாமல் இருந்திருந்தால், ராம்குமாருக்கு அடிபட்டதும் 100க்கு போன் செய்திருந்தால், காஞ்சனாவின் கோபப் பார்வை சரோஜாவின் மேல் விழாமல் இருந்திருந்தால், காவல் நிலையத்திற்குப் போகும்போதே ராமமூர்த்திற்கு போன் செய்திருந்தால் இப்படி வந்து நிற்க வேண்டியிருக்காது. இத்தனை பிழைகள் நிறைந்த இந்தச் சம்பவத்தில் யாரைக் குற்றம்சாட்ட முடியும்? தவறு செய்தது நான்தான், இன்னும் சிறிது கவனமாக, கொஞ்சம் புத்திசாலித்தனமாக, நடைமுறை அறிவோடு இருந்திருந்தால் இந்த நீதிமன்றத்தின் அழுக்குச் சுவருக்கு அருகில் நிற்க வேண்டியிருக்காது. சக்கரவர்த்தி பெருமூச்சுவிட்டான்.

மார்த்தாண்டனிடம் வேலை செய்யும் இளம் வக்கீல், நம்முடைய வழக்கு வருவதற்குப் பதினொன்றரை மணி ஆகிவிடும் என்றும் வேண்டுமானால் டீ, காபி சாப்பிட்டுவிட்டு வரலாம் என்றும் சொன்னார். இன்னும் ஒரு மணிநேரத்திற்கு மேல் இருந்தது. சக்கரவர்த்தியும் ராம்குமாரும் கிளம்பினார்கள். சரோஜா நின்றிருந்த இடத்தைக் கடக்கும்போது அவளைப்

பார்ப்பதை இருவருமே தவிர்த்தார்கள். அவள் தன் உதவியாளர்களிடம் தெலுங்கில் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். சாலைக்கு எதிர்ப்புறம் சிறிய தள்ளுவண்டியில் டீக்கடை ஒன்று இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. அங்கே போய் டீ குடித்தார்கள். ராம்குமார் ஆறிப்போன வடைகள் இரண்டைச் சாப்பிட்டான். “காலையில் சாப்பிடலயா?” என்று சக்கரவர்த்தி கேட்டான். இல்லை என்று ராம் தலையாட்டினான். சக்கரவர்த்தி பணம் கொடுக்க முன்வந்தபோது தடுத்துத் தானே கொடுத்தான்.

டீக்கடையிலேயே சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். “அந்த பொம்பளையிங்க பாத்ததும் பத்தினி வருது சார். வாய் ஒடைக்கணும் போல ஆத்தரம் வருது” என்றான் ராம். “சும்மா இருந்ததுக்கே இங்க வந்து நிக்கறோம். கைய கிய நீட்டினா நேரா சென்ட்ரல் ஜெயில்தான்” என்றான் சக்கரவர்த்தி.

திரும்பி வரும்போது சரோஜா அந்த இடத்தில் இல்லை. உள்ளே போயிருப்பாள் என்று நினைத்தான். சக்கரவர்த்திக்குத் தாகம் எடுத்தது. கையில் வைத்திருந்த பாட்டிலிலிருந்து சிறிது தண்ணீரைக் குடித்தான். ‘உனக்கு வேண்டுமா’ என்ற பாவனையில் ராமுவிடம் நீட்டினான். அவன் தலையசைத்தான்.

நீதிமன்றத்தில் உட்கார இடமே இல்லையென்பதைச் சக்கரவர்த்தி கவனித்தான். சிறுநீர் கழிக்க வேண்டும் போல இருந்தது. பாத்ரூம் எங்கே என்று ஒருவரை விசாரித்தான். அவர் தெரியாது என்றார். இன்னொருவரிடம் கேட்டான். “பின்பக்கம் எங்கியோ இருக்குதுன்னு சொன்னாங்க” என்றார். வழக்கு விசாரணைக்கு வர அரை மணிநேரம் இருந்தது. அதன் பிறகு எவ்வளவு நேரம் ஆகும் என்று தெரியாது. எனவே கழிவறையைத் தேடிச் சென்றான். பிரதான கட்டடத்திற்குப் பின்னால் சிறிய கட்டடங்கள் சில இருந்தன. ஒரு கட்டடத்தில் நிறைய வக்கீல்கள் இருந்தார்கள். அங்கே போய்க் கழிவறைக்கு வழி கேட்டான். “இங்கெல்லாம் கலீஜா இருக்கும். ரோட்டுக்குப் போங்க” என்றார். சக்கரவர்த்திக்கு அதில் விருப்பமில்லை. “எங்கே இருக்கிறது என்று சொல்லுங்கள்” என்றான். அவர் எரிச்சலுடன் வழி சொன்னார்.

பேருந்து நிலையங்களிலும் திரையரங்குகளிலும் இரவுப் பயணங்களில் பேருந்துகள் நிற்கும் இடங்களிலும் மோசமான கழிவறைகளை நிறையப் பார்த்திருக்கிறான். அவையெல்லாம் ஆரோக்கியமான, தூய்மையான கழிவறைகளாக அவனுக்குத் தோன்றக்கூடிய சூழ்நிலை வரும் என்று அவன் ஒருபோதும் கற்பனை செய்ததில்லை. குடலைப் பிடுங்கும் நாற்றம் என்னும் வர்ணனைக்கு இதைவிடப் பொருத்தமான வாடை எங்குமே இருக்க முடியாது என்று தோன்றியது. கீழே காலை வைக்க முடியவில்லை. கைக்குட்டையை எடுத்து மூக்கையும் வாயையும் மூடியபடி ஒரு வழியாகச் சிறுநீர் கழித்துவிட்டு அந்த இடத்தை விட்டுக் கிட்டத்தட்ட ஓடிவந்தான். அந்த இடத்தில் வரவைத்ததற்காகவே சரோஜாவை நாலு சாத்து சாத்தலாம் என்று தோன்றியது. கழிவறைக்குப் போய்விட்டு வந்ததும் கை கழுவும்

எண்ணம் வந்தது. இந்த இடத்தில் அதைவிட அபத்தமான எண்ணம் எதுவும் இருக்க முடியாது என்று நினைத்துச் சிரிப்பு வந்தது.

மார்த்தாண்டன் வந்துவிட்டார். “இங்கேயே இருங்க சார், ஜட்ஜ் வர்ற நேரம்” என்றார். வழக்கை எடுத்ததும் குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்கிறீங்களா என்று கேட்டார். நீங்கள் இல்லை என்று சொல்ல வேண்டும். வழக்கை ஒத்திவைத்து ஒரு தேதி சொல்லுவார். பிறகு கிளம்பலாம் என்று விளக்கினார்.

திடீரென்று அந்த அறையும் அதற்கு வெளியில் இருந்த இடமும் பரபரப்பாயின. காவலர்களின் உடல்கள் விறைத்துக்கொண்டன. வேட்டி கட்டியிருந்தவர்கள் தூக்கிக் கட்டிய வேட்டியை இறக்கிவிட்டார்கள். கிட்டத்தட்ட அனைவரும் கைகட்டிக்கொண்டார்கள். ராம்குமாரும் கைகட்டினான். சக்கரவர்த்திக்கு அந்தக் காட்சியே சங்கடத்தைத் தந்தது. கைகளைப் பின்னால் கட்டிக்கொண்டான். “சைலன்ஸ்” என்ற உறுமல் கேட்டது. அந்த அறையில் இருந்த அனைவரும் எழுந்து நின்றார்கள். நீதிபதி தன் இருக்கையில் வந்து நின்று அவர்கள் மரியாதையை ஏற்றுக்கொண்டு உட்கார்ந்தார். அறைக்குள் இருந்த வழக்கறிஞர்கள், அலுவலர்கள் ஆகியோரும் உட்கார்ந்தார்கள். மார்த்தாண்டன் முன் வரிசையில் இருந்தார். அவர் எப்போது அங்கே சென்றார் என்பதைச் சக்கரவர்த்தி கவனிக்கவில்லை. யாரோ மிகுந்த மரியாதையுடன் நீதிபதியின் அருகில் சென்று ஏதோ சொன்னார். கையில் இருந்த தாள்களைக் கொடுத்தார். பிறகு, “சக்கரவர்த்தி, ராம்குமார்” என்று உரக்க அழைத்தார். சக்கரவர்த்தி பழக்க தோஷத்தில் ‘ஹாய்’ என்று சொல்வதுபோல் கையை உயர்த்தினான். நீதிபதி அவனை ஒரு கணம் விசித்திரமாகப் பார்த்தார். நீதிபதிக்கு நேரெதிரில் சுவருக்குச் சற்று முன்பக்கமாக இருந்த மரத்தடுப்புக்குப் பின்னால் இருவரையும் நிற்கச் சொன்னார்கள். மார்த்தாண்டன் எழுந்து ஏதோ சொன்னார். நீதிபதி ஒரு கணம் அவரை ஆச்சரியமாகப் பார்த்ததைச் சக்கரவர்த்தி கவனித்தான். மார்த்தாண்டனிடமும் அரசு வழக்கறிஞரிடமும் நீதிபதி ஓரிரு வார்த்தைகள் பேசினார். பிறகு தன்னிடமிருந்த தாளில் எதையோ எழுதினார். “ஜூலை 22” என்றார்.

இரண்டு நிமிடங்கள் கழித்து மார்த்தாண்டன், சக்கரவர்த்தியிடம் வந்தார். “அவ்வளவுதான் சார், நீங்க போகலாம். ஜூலை 22 அன்னிக்கு வாங்க” என்றார்.

அன்று மாலை மார்த்தாண்டனின் இளநிலை வழக்கறிஞர் ஒருவர் சக்கரவர்த்திக்கு போன் செய்து இன்று விசாரணையில் கலந்துகொண்டதற்காக இரண்டாயிரம் தர வேண்டும் என்றார். சக்கரவர்த்திக்குச் சற்று அதிர்ச்சியாக இருந்தது. மொத்தமாக வாங்கிக்கொள்வார் என்று நினைத்திருந்தான். ஒவ்வொரு விசாரணைக்கும் 2000 என்றால் இரண்டு வருடம் வழக்கு நடந்தால் என்ன ஆவது என்று நினைத்தான். ராமமூர்த்தியை அழைத்துப் பேசினான். அவர் சிரித்தார். “உங்களுக்காக இந்த ரேட் சார்.

வழக்கமா அவர் ஒரு அப்பியரன்ஸுக்கு 5000 வாங்குவார்” என்றார். சக்கரவர்த்தி பேசாமல் இருந்தான். “இவர் ரொம்ப ரெப்யூட்டட். கோர்ட் சர்க்கிள் இவருக்கு நெறய ரெஸ்பெக்ட் உண்டு. இவர் உங்களுக்காக அப்பியர் ஆகறாருன்னா ஜட்ஜும் உங்கள் ஈஸியா எடுத்துக்க மாட்டார். இவரவிட சீப்பான வக்கீல் நிறைய கிடைப்பாங்க. ஆனால், இவரைவிட நல்ல வக்கீல் கிடைக்க மாட்டாங்க” என்றார்.

“நீங்க சொன்னா சரி” என்றான் சக்கரவர்த்தி திருப்தியோடு.

ஜூலை 22 அன்று அரசு வழக்கறிஞர் வரவில்லை. அடுத்து, ஆகஸ்ட் 30 அன்று சரோஜாவுக்கு வர முடியவில்லை. பிறகு, அக்டோபர் 5 அன்று வேறு ஏதோ பிரச்சினை. சக்கரவர்த்தியும் ராம்குமாரும் சொன்ன தேதியில் தவறாமல் போய் நின்றார்கள். ஒவ்வொரு முறை தள்ளிப்போனபோதும் மனம் சோர்ந்துபோனது. என்ன நடக்கிறது என்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் நண்பர்களிடம் விவரம் சொல்வதற்குச் சக்கரவர்த்தி மிகவும் களைத்துப்போனான். வேலையில் முழு மனதாகக் கவனம் செலுத்த முடியவில்லை. பழையபடி உரையாடல்களில் ஆர்வம் ஏற்படவில்லை. வீட்டில் சகஜமாக இருக்க முயன்றாலும் முன்புபோல் இல்லையென்பதை அவனால் தெளிவாக உணர முடிந்தது. செலவுகளில் பாதியை ராம்குமார் ஏற்றுக்கொண்டான்.

சக்கரவர்த்தி ஒருமுறை சிவராமனைச் சந்திக்கப் போனபோது ரவிக்குமாரும் இருந்தார். “எனக்கென்னமோ நீ தப்பான வக்கீல் குஸ் பண்ணிட்டியோன்னு தோணுது” என்றார் ரவிக்குமார். “அவர் ரொம்ப பெரிய வக்கீல் ரவி” என்றான் சக்கரவர்த்தி. “விஷயம் முடிஞ்சா சரி” என்றார் ரவிக்குமார், அதிருப்தி விலகாத குரலில்.

சந்திரா, ஆளுங்கட்சியின் முக்கியப் பிரமுகர் ஒருவரைச் சந்திக்க அழைத்துச் சென்றாள். எல்லா விவரங்களையும் கேட்டுக்கொண்டு, அகில உலக அரசியலையெல்லாம் விஸ்தாரமாக அலசிவிட்டு, கண்டிப்பாக உதவுவதாக அவர் வாக்களித்தார். உதவி என்றால் என்ன செய்வார் என்று சக்கரவர்த்திக்குப் புரியவில்லை. திரும்பி வரும்போது சந்திராவிடம் கேட்டான். “லோக்கல் ஏ.சி.கிட்டே பேசி அந்த லேடிய காம்ப்ரமைஸுக்கு ஒத்துக்க சொல்லி பிரஷர் குடுப்பாரு” என்றான் சந்திரா. சக்கரவர்த்திக்கு நம்பிக்கை துளிர்ந்தது.

இரண்டு மாதங்கள் ஆகியும் எதுவும் நடக்கவில்லை. சந்திரா அவருக்கு போன் செய்து கேட்டபோது சரியாகப் பதில் வரவில்லை. கட்சியில் ஏதேதோ பிரச்சினைகள்; அடுத்த ஆண்டு தேர்தல் வேறு. இந்த நிலையில் அவரிடம் பெரிதாக எதிர்பார்க்க முடியாது என்று சந்திரா ஏமாற்றத்துடன் சொன்னாள்.

சந்திரமோகன் யார் மூலமாகவோ சரோஜாவுக்கு உதவிய ஆளுங்கட்சி சட்டமன்ற உறுப்பினரைப் பிடித்துவிட்டான். அவரைச் சந்திக்க நேரமும் வாங்கிவிட்டான். எம்.எல்.ஏ.வைப் போய் இருவரும் சந்தித்தார்கள். ராம்குமாரும் உடன் வந்தான். சரோஜா என்று யாரையும் தனக்குத் தெரியாது என்றார். “உநகர்னா சொன்னீங்க? அங்க அப்படி யாரையும் தெரியாதே.... யாரோ என் பேர மிஸ்யூஸ் பண்ணியிருக்காங்க” என்றார். “இந்தப் பிரச்சினையிலிருந்து வெளிவர உதவுங்களேன்” என்று சந்திரமோகன் பணிவாகக் கேட்டான். “சக்கரவர்த்தி யார் வம்புக்கும் போகாதவர், அவர் உண்டு அவர் வேலை உண்டு, எழுத்து உண்டு என்று இருப்பவர்” என்றான். “ஐ கேன் அண்டர்ஸ்டேண்ட் பை ஜஸ்ட் ஸீயிங் ஹிம். பாவம், தேவையில்லாம மாட்டிக்கிட்டாரு. திமிரு புடிச்ச பொம்பளைங்க சட்டத்திப் பிடித்தான் மிஸ்யூஸ் பண்ணாங்க. உநகர்ல எனக்கு ஒரு ஏசிய தெரியும். அவர போய் பாருங்க, ஹீ வில் ஹெல்ப்” என்றார்.

அவரை உடனே பார்க்க முடியவில்லை. இரண்டு மூன்று முறை அலைந்த பிறகு அரை மணிநேரம் சந்திக்க முடிந்தது. மகேஷ்வரும் உடன் வந்திருந்தார். உதவி கமிஷனர் எல்லாவற்றையும் பொறுமையோடு கேட்டுக்கொண்டார். முகவரியை வாங்கிக்கொண்டார். “நான் பேசறேன்” என்றார்.

இப்போதெல்லாம் யாராவது இந்த விஷயத்தில் உதவுவதாக வாக்குக் கொடுத்தால் சக்கரவர்த்திக்கு நம்பிக்கை எதுவும் ஏற்படுவதில்லை. பார்க்கலாம் என்ற எண்ணம்தான் ஏற்படுகிறது. ஏன் யாருமே இதில் முனைந்து ஈடுபட மாட்டேன் என்கிறார்கள் என்று அவனுக்குப் புரியவில்லை. எதற்காக அவர்கள் ஈடுபட வேண்டும் என்ற கேள்வியும் எழுந்தது. ஒவ்வொருவரும் தனக்கு நெருக்கமானவர்களுக்கு உதவ என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வார்கள்; அல்லது தனக்கு ஏதாவது லாபம் இருந்தால் செய்வார்கள். இதுவரை பார்த்தவர்கள் யாருமே தனக்கு நெருக்கமானவர்கள் இல்லை. அவர்கள் பணம் எதிர்பார்க்கிறார்களா என்றும் தெரியவில்லை. பணம் தந்தால் இவர்கள் உதவி செய்வார்களா என்று சக்கரவர்த்தி, மகேஷ்வரிடம் கேட்டான். “அவங்க எதிர்பார்க்கற பணமெல்லாம் உங்களால குடுக்க முடியாது” என்றார் மகேஷ்வர். “இந்த அரசியல்வாதிய எல்லாம் நம்பவே கூடாது சார்” என்றும் சொன்னார். சக்கரவர்த்தி சிரித்தான். “நானும் ஒரு அரசியல்வாதினு நெனச்சி சிரிக்கறங்க. எங்கிட்ட வற்றவங்க எல்லாருக்கும் என்னால் ஏதாவது செஞ்சிட முடியுமா? ஆனா நல்லதா நாலு வார்த்தை பேசிதான் அனுப்புவேன். அப்படிதானே மத்தவங்களும்” என்றார்.

இடையில் ஒரு நாள் சக்கரவர்த்தியைச் சந்திக்க வந்த ரவிக்குமார், “நா ஒரு யோசனை சொல்லுவேன், நீ தப்பா நெனைக்கக் கூடாது” என்றார்.

“சொல்லுங்க” என்றான் சக்கரவர்த்தி.

“பகுஜன் சமாஜ் கட்சிக்குத் தமிழ்நாட்டுலகூட கிளை இருக்கு, தெரியுமா உனக்கு” என்றார். இப்போது எதற்காக இதைச் சொல்கிறார் என்று சக்கரவர்த்தி குழம்பினான்.

“லோக்கல் பிஎஸ்பில் எனக்கு ஃப்ரெண்ட்ஸ் இருக்காங்க. தங்கமான பசங்க. அவங்கள் உங்க வீட்டுக்குக் கூட்டிட்டு வரேன். வீட்டு வாசல்ல நாமல்லாம் நின்னு பேசுவோம். அந்த அம்மா கிராஸ் ஆகற சமயத்துல வாசல்ல நிப்போம். அவங்க இந்தப் பசங்களை ஜாதிப் பேர சொல்லி திட்டினாங்கன்னு கேஸ் குடுக்க சொல்லுவோம். வன்கொடுமை சட்டப்படி அது பெரிய கிரைம். அந்த கேஸ்லேந்து தப்பிக்கணும்னா அதுக்கு நம்ம தயவு வேணும். அப்ப இந்த கேஸ் வாபஸ் வாங்க சொல்லுவோம்” என்றார் ரவிக்குமார்.

சக்கரவர்த்தி அதிர்ந்துபோனான். “ஐயோ! அதெல்லாம் வேணாம். பெரிய தப்பு. அப்படியெல்லாம் சட்டத்த மிஸ்யூஸ் பண்ணக் கூடாது” என்றான் அழுத்தமாக.

“நீ வேஸ்டுமா. அந்த பொம்பள இதே மாதிரிப்பட்ட சட்டத்த மிஸ்யூஸ் பண்ணிதான் உன்ன மாட்டிவுட்டுக்குது. வெஷத்த வெஷத்தாலதான் முறிக்கணும்” என்றார் ரவிக்குமார். சக்கரவர்த்தி தீர்மானமாக மறுத்துவிட்டான்.

“நீ வேஸ்டுமா” என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பினார் ரவிக்குமார்.

சுரோஜா வீடு காலி செய்துகொண்டு பாரதி நகருக்கு எதிரில் உள்ள ராமகிருஷ்ணன் தெருவுக்குப் போய்விட்டான். அவளிடம் பணம் வாங்கிக்கொண்டு மறைமுகமாக ஆதரித்துவந்த வாயிற்காவலர் சக்கரவர்த்தியின் கண்ணில் படாமல் ஒதுங்க ஆரம்பித்தார். வழக்கு தொடர்பாகச் சக்கரவர்த்தி மிகவும் மெனக்கெடுவது குறித்து ராம்குமார் மிகவும் குற்ற உணர்ச்சி அடைந்தான். அவன் அப்பாவுக்கு இன்னமும் விஷயத்தின் தீவிரம் புரியவில்லை. “அந்த பொம்பள கைய கால ஓட்ச்சிருக்கணும் சார், நீங்கதான் தடுத்துட்டீய” என்று அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

ஜனவரி 20ஆம் தேதி விசாரணையும் தள்ளிப் போனது. மார்த்தாண்டன், சக்கரவர்த்தியை மாலையில் அலுவலகம் வரச்சொன்னார். வழக்கம்போல நல்ல காப்பி கிடைத்தது. “இங்க பாருங்க சக்கரவர்த்தி, இந்த கேஸ் இன்னும் ஆரம்பிக்கவே இல்லை. அதுக்குள்ள நாலு வாய்தா. ஒவ்வொரு அப்பியரன்ஸுக்கும் நீங்க எனக்குப் பணம் கொடுத்துகிட்டே இருப்பீங்க. அவங்க சைட்ல கொஞ்சம் விசாரிச்சேன். மூணு நாலு சாட்சிகளை ரெடி பண்ணி வெச்சிருக்காங்க. அது எல்லாமே பொய் சாட்சி. அதையெல்லாம் பீஸ் பீஸா ஓட்ச்சி போட்டுடலாம். ஆனா அது இழுத்துக்கிட்டே

போகும். இன்னும் ஒரு வருஷம்கூட ஆகலாம். டைம் வேஸ்ட், மணி வேஸ்ட். நீங்க அந்த அம்மாவ பாத்து காம்ப்ரமைஸ் பண்ணிக்க முடியுமானனு பாருங்க அல்லது யாரையாவது மீடியேட் பண்ண சொல்லுங்க. கேஸ் நடந்தா எனக்கு லாபம். ஆனா ஐ டோன்ட் வான்ட் தட். உங்கள் பார்க்க பாவமா இருக்கு, அடுத்த ஹியரிங் வரும்போது நான் வாய்தா கேட்டு டைம் வாங்கறேன். நீங்க எப்படியாவது அந்த லேடிய கன்வின்ஸ் பண்ணுங்க” என்றார் மார்த்தாண்டன்.

சக்கரவர்த்தி அமைதியாகக் கேட்டுக்கொண்டான். அவரிடம் விடைபெற்று வெளியே வந்தான். வண்டியை நிறுத்தியிருந்த இடத்திற்கு வந்து வண்டியை எடுக்காமல் அங்கேயே நின்றான். சுரோஜாவைச் சந்தித்துப் பேச முடியும் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்குச் சுத்தமாக இல்லை. யார் மூலம் பேசுவது? யார் சொன்னால் அவன் கேட்பான்?

ஜகதீஷ் அழைத்து மார்த்தாண்டன் சொன்னதைத் தெரிவித்தான். “அந்த லேடி பவருக்கு மட்டும்தான் கட்டுப்படும். நீங்க இதுவரைக்கும் பார்த்த பவர்ஃபுல்லான பர்ஸன்ஸ் யாரும் எதுவும் செஞ்சா மாதிரி தெரியல. வேற யார புடிக்கலாமனு யோசிக்கறேன். சந்திராகிட்ட பேசினீங்களா?” என்றார்.

“சந்திராவும் சந்திரமோகனும் முடிஞ்ச அளவு ட்ரை பண்ணிட்டாங்க. இதுக்கு மேல அவங்ககிட்ட எதுவும் எதிர்பாக்க முடியுமனு தோணல.”

ஜெகதீஷ் சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்தார்.

“அடுத்த வாரம் நான் மெட்ராஸ் வரேன். ஃப்ரெண்ட்ஸ் கெட் டுகெதர் ஒண்ணு ஏற்பாடு பண்ணேன். அப்ப இது பத்தி பேசுவோம்” என்றார்.

ராயப்பேட்டை அமாத்திஸ்டில் நடந்த அந்தச் சந்திப்புக்குச் சக்கரவர்த்தி சீக்கிரமே போய்விட்டான். ஜகதீஷ் இன்னும் வரவில்லை. அவருக்கு போன் செய்தான். “தெளசன் லைட்ஸ் கிட்ட வந்துட்டு இருக்கேன். டென் மினிட்ஸ்ல வந்துடுவேன்” என்றார். அப்போது சிவராமகிருஷ்ணன் வருவது தெரிந்தது. பெங்களூரில் இருக்கும் அவரைப் பார்த்துப் பல ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. அவர் வருவார் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. பழைய நண்பரைத் திடீரென்று சந்தித்த மகிழ்ச்சி அவனுள் பொங்கியது. உற்சாகமாகக் கையசைத்தபடி அவரை நோக்கிச் சென்றான். அவரும் இவனைக் கண்ட மகிழ்ச்சியில் வேகமாக வந்தார்.

“எப்படி இருக்கீங்க சக்கரவர்த்தி? உங்க வேலையெல்லாம் எப்பி போகுது?” என்றபடி நீட்டிய கையைத் தன் இரண்டு கைகளாலும் பிடித்துக்கொண்டான். “நல்லா இருக்கேன் சிவராம், நீங்க எப்படி இருக்கீங்க? எப்ப சென்னைக்கு வந்தீங்க? இந்த மீட்டிங் பத்தி எப்படித் தெரிஞ்சது?” என்றான்.

“ஏதோ விஷயமா ஜகதீஷுக்கு போன் செஞ்சபோது மெட்ராஸ் வருவேன்னு சொன்னேன். எப்பன்னு கேட்டாரு, சொன்னேன். ட்வெண்டி ஃபிஃப்த் அன்னிக்கு ஒரு கெட் டுகெதர் இருக்கு, வாங்கன்னு சொன்னார். வந்துட்டேன். எங்க ஜகதீஷ்? இன்னும் வரலியா?”

“ஆல் மோஸ்ட் ரீச்டுன்னு நெனைக்கறேன். அப்புறம்... சொல்லுங்க” என்றான்.

அவர் பதில் சொல்வதற்குள் ஜகதீஷ் வருவதை இருவரும் பார்த்துவிட்டார்கள். மூவரும் ஒருவருக்கொருவர் முகமுன் கூறிக்கொண்டார்கள். “பேசிட்டு இருங்க வந்துடறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு ஜகதீஷ் நகர்ந்தார். ஆட்கள் ஒவ்வொருவராக வரத் தொடங்கியிருந்தார்கள்.

சிவராமகிருஷ்ணனும் சக்கரவர்த்தியும் பழச்சாறு அருந்தியபடி பேசத் தொடங்கினார்கள். காஞ்சனாவைப் பற்றியும் குழந்தைகளைப் பற்றியும் சிவராம் விசாரித்தார். காஞ்சனா ஏன் வரவில்லை என்று கேட்டார். காரணம் சொன்னான். அவருடைய குடும்பத்தைப் பற்றி விசாரித்தான். பிறகு பேச்சு மற்ற விஷயங்களைப் பற்றித் திரும்பியது.

“சமீபத்துல ஏதாவது எழுதினீங்களா?” என்று சிவராம் கேட்டார். சக்கரவர்த்தி பலமாகத் தலையாட்டினான். அவன் முகத்தில் இருந்த உற்சாகம் சற்றே வடிந்துவிட்டதை சிவராம் கவனித்துவிட்டார். என்ன ஆயிற்று என்று விசாரித்தார். எழுதுவதற்கான மனநிலையே இல்லை என்று சொன்னான். மொழிபெயர்ப்புகள்தான் அதிகம் செய்வதாகவும் அதுவும் வேலை தொடர்பானவற்றை மட்டுமே செய்வதாகவும் படைப்புகளின் பக்கம் திரும்பிக் கிட்டத்தட்ட ஓராண்டு ஆகிவிட்டதாகவும் சொன்னான்.

“என்ன ஆச்சு சக்கரவர்த்தி? ஏன் இப்படி ஆயிட்டங்க?” என்றார் சிவராம்.

நெடுநாள் கழித்துச் சந்திக்கும் நண்பரிடம் தன் பிரச்சினைகளைச் சொல்லிப் புலம்ப வேண்டுமா என்று நினைத்து அமைதியாக இருந்தான். ஆனால், சிவராம் விடவில்லை. அவன் விரக்தியோடு பேசுவதை உணர்ந்த அவர் என்ன ஆயிற்று என்று வற்புறுத்திக் கேட்டார்.

அப்போது உள்ளே வந்த இரண்டு பேர் சக்கரவர்த்தியைப் பார்த்து அருகில் வந்து கைகுலுக்கி விசாரித்துவிட்டுப் போனார்கள். அவர்கள் அகன்றதும் சிவராம், “சக்கரவர்த்தி, உங்களை நான் இவ்வளவோ டிஜக்ட்டா பாத்ததில்ல. என்ன ஆச்சு சொல்லுங்க” என்றார்.

தங்கள் அடுக்கத்திற்கு சரோஜா குடிவந்ததிலிருந்து போன வாரம் மார்த்தாண்டன் சொன்ன ஆலோசனைவரை சக்கரவர்த்தி எல்லாவற்றையும் சொன்னான். சிவராமகிருஷ்ணன் சிறிது நேரம் எதுவும்

பேசவில்லை. உணவுக்கு முன் கொறிப்பதற்குச் சில உதிரித் தீனிகள் வந்தன. சிவராம் இரண்டு துண்டு பனீர், கொஞ்சம் வெள்ளரிக்காய்த் துண்டுகள், ஒரு சிக்கன் லாலி பாப் எடுத்துக்கொண்டார். சக்கரவர்த்தி பனீர் துண்டுகள் நான்கைந்தை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டான். இருவரும் சிறிது நேரம் எதுவும் பேசவில்லை அதற்குள் அந்த அரங்கம் நிறைந்திருந்தது. பல மேஜைகளில் பியரும் ஓயினும் இருந்தன. சந்திராவும் இன்னும் சில நண்பர்களும் வந்துவிட்டார்கள். சக்கரவர்த்தியைப் பார்த்துப் பலர் கையசைக்க அவன் பதிலுக்கு அசைத்தான்.

“பவர்ல இருக்கற யாராவது சொன்னாதான் அந்த அம்மா கேக்கும் இல்லையா?”

“ஆமாம், நானும் கட்சித் தலைவருங்க, எம்.எல்.ஏ., அஸிஸ்டென்ட் கமிஷனரனு பலரையும் பார்த்துட்டேன். எனக்கு ஹெல்ப் பண்ணணும்னு அவங்களுக்கு என்ன அவசியம்?”

“ஒரு விஷயம் கவனிச்சீங்களா சக்ஸ், இவங்க யாருமே உங்க ஃப்ரெண்ட்ஸ் இல்ல. உங்க ஃப்ரெண்ட்ஸ், என்ன மாதிரி, ஜகதீஷ் மாதிரி யாராவது பவர்ஃபுல் போஸ்ட்ல இருக்காங்களா?”

“அப்படி யாரும் இருக்கறா மாதிரி தெரியலயே... எனக்குத் தெரிஞ்சவங்க மேக்ஸிமம் ரைட்டர்ஸும் ஜர்னலிஸ்ட்ஸும்தான். அவங்களுக்கு என்ன பவர் இருக்கு? அவங்க மூலமா யார் கிட்டயாவது போனா அவங்களுக்கு எனக்கு ஹெல்ப் பண்ணுதுக்கு பெரிசா எந்த ரீசனும் இல்லை.”

“ரைட்டர்ஸ், ஜர்னலிஸ்ட்ஸ்... ஜர்னலிஸ்ட் விட்டுருவோம். ரைட்டர்ஸ் பல இடங்களல வேல பாக்கறவங்களா இருக்கலாம் இல்லையா?”

“ஆமாம்...”

“அப்படி யாராவது.....?”

சக்கரவர்த்தி யோசித்தான் எழுத்தாளர்களில் அரசியல், அரசு வேலை என்று யாராவது இருக்கிறார்களா என்று யோசித்தபோது ஒரு சிலர் நினைவுக்கு வந்தார்கள். ஆனால், அவர்களில் யாரும் பெரிய பதவியில் இல்லை.

சட்டென்று சிவராமின் முகம் பிரகாசமாயிற்று, “ரங்கநாதன்? ரைட்டர் ரங்கநாதனை உங்களுக்குத் தெரியுமில்லையா?”

“தெரியும். ஆனா ரொம்ப பழக்கம் இல்ல. அவர் கதய நான் பப்ளிஷ் பண்ணியிருக்கேன். அவர் ட்ரான்ஸ்லேட் பண்ணின கதைகளை படிச்சு பாத்து, ஒரிஜினலோட கம்பேர் பண்ணி கரெக்ஷன்ஸ் சொல்லியிருக்கேன். எல்லாம் தொழில் ரீதியா பண்ணினது....”

“அவர் போலீஸ்லதான இருக்காரு?”

“ஆமாம்... ஏதோ யாருக்குமே தெரியாத ஒரு டிபார்ட்மெண்டுக்கு ஏடிஜிபி.”

“உங்கள மாதிரி விவரங்கெட்டவங்கள் பார்க்கவே முடியாது சக்ஸ்” என்று சொன்ன சிவராம், “அவர் நம்பர் இருக்கா?” என்றார்.

“இருக்கு” என்று சக்கரவர்த்தி சொன்னதும் அவன் போனை வேகமாக வாங்கிக்கொண்ட சிவராம், தொடர்புப் பட்டியலில் அவர் பெயரைத் தேடி எடுத்து டயல் செய்தார்.

“உடனேயா டயல் பண்ணீங்க? அவர் இப்ப ஃப்ரீயா இருப்பாரா தெரியலயே” என்ற சக்கரவர்த்தியை முறைத்த சிவராம், ரங்கநாதன் எடுப்பதற்காகக் காத்திருந்தார். மறுமுனையில், “சொல்லுங்க சக்கரவர்த்தி, எப்படி இருக்கீங்க?” என்று ரங்கநாதனின் குரல் கேட்டதும் சக்கரவர்த்தியிடம் கொடுத்து, “பேசுங்க” என்றார் பரபரப்போடு.

சக்கரவர்த்தி தடுமாறினான். “ஹலோ...” என்றான் “சொல்லுங்க சக்கரவர்த்தி, எல்லாம் எப்படி போயிட்டிருக்கு?” என்றார் ரங்கநாதன்.

“ஃபைன் சார்... நீங்க எப்படி இருக்கீங்க?”

“ஐ”ம் டீயிங் வெல். சொல்லுங்க, எதுக்கு கூட்டிங்க?”

சக்கரவர்த்தியால் சட்டென்று ஆரம்பிக்க முடியவில்லை. “அது ஒண்ணுமில்ல சார்... ஒரு சின்ன பிரச்சனை, உங்கிட்ட...”

சிவராமின் முகம் சிவந்தது. சக்கரவர்த்தியிடமிருந்து போனைப் பிடுங்கிக்கொண்டு பேச ஆரம்பித்தார்.

“சார், நான் சக்கரவர்த்தியோட ஃப்ரெண்ட். உங்க ரீட்டர். நா பெங்களூர்ல ஐடி இன்டஸ்ட்ரீல வொர்க் பண்ணேன். சக்கரவர்த்தி பெரிய பிரச்சனையா மாட்டிக்கிட்டிருக்கார். நீங்கதான் காப்பாத்தணும். உங்கிட்ட சொல்ல தயங்கறார். ரியலி எ பிக் கிரைசிஸ்...”

“ஃபோன அவர்கிட்ட குடுங்க.”

சிவராம் கொடுத்தார்.

“சக்கரவர்த்தி, நீங்க இப்ப எந்த விவரமும் சொல்ல வேணாம், நேர்ல பேசிக்கலாம். ஜஸ்ட் அவுட்லைன் மட்டும் சொல்லுங்க. பணப் பிரச்சனையா, வேலைல பிரச்சனையா அல்லது ஃபேமலி ஃப்ராப்லமா... ஜஸ்ட் இண்டிகேட் பண்ணுங்க.”

அதற்குள் சுதாரித்துக்கொண்டிருந்த சக்கரவர்த்தி தற்செயலாக மிகச் சரியான பதிலைச் சொன்னான்.

“போலீஸ் ப்ராப்லம்” என்றான்.

“சரி, பாத்துக்கலாம். நாளைக்கு சாயந்தரம் ஆஃப்ரிஸுக்கு வந்துடுங்க. ஆஃப்ரிஸ் தெரியுமில்ல? காந்தி சிலைக்கு எதிர்க்க” என்றார்.

“ஓகே சார், ரொம்ப தேங்க்ஸ் சார்” என்றான் சக்கரவர்த்தி நெகிழ்ச்சியுடன்.

“பாக்கலாம், பை,” என்றபடி பேச்சை முடித்தார் ரங்கநாதன். சக்கரவர்த்திக்குப் பெரும் ஆசவாசமாக இருந்தது, சிவராம்கிருஷ்ணனை நன்றியோடு பார்த்தான்.

“கைல வெண்ணைய வெச்சிக்கிட்டு நெய்க்கு அலஞ்சிருக்கீங்க, நாளைக்கு உங்களோட நானும் வரேன்” என்றார் சிவராம்.

சக்கரவர்த்தி தலையசைத்தான். “வாங்க, சாப்பிட ஏதாவது எடுத்துக்கலாம்” என்றபடி எழுந்தார் சிவராம்.

சக்கரவர்த்தி, ஐகதீஷிடமும் சந்திராவிடமும் விஷயத்தைச் சொன்னான். “நல்ல மூவ்” என்றார் ஐகதீஷ். “குட் ஐடியா” என்றான் சந்திரா. “உனக்கு ஏன் இந்த ஐடியா தோணல?” என்று ஐகதீஷ் கேட்டதற்குத் தோள்களைக் குலுக்கியபடி சிரித்தான். சக்கரவர்த்தியின் மனம் லேசாகியிருந்தது.

வீட்டில் காஞ்சனாவிடம் விஷயத்தைச் சொன்னபோது. “ரங்கநாதன்கிட்ட பேசணும்னு உங்களுக்கு ஏன் இதுவரைக்கும் தோணல?” என்று கேட்டான்.

“எப்படியோ தெரியல, ஸ்ட்ரைக் ஆகவே இல்ல. அடுத்தடுத்த ஸ்டெப் எடுத்துக்கிட்டே இருந்ததால இவர் ஞாபகமே வரல” என்று சமாளித்தான்.

“போதும், நீங்க எடுத்த ஸ்டெப்பதான் பாக்கறேனே. கிட்டத்தட்ட ஒரு வருஷம் ஆச்சு, எதுவுமே மூவ் ஆகலயே?” என்றான் காஞ்சனா. சக்கரவர்த்தி மேற்கொண்டு பேசவில்லை. “மனுஷான தெரிஞ்சிருந்தா மட்டும் போதாது. கரெக்டா வேண்டிய சமயத்துல அப்ரோச் பண்ணவும் தெரியணும்” என்றான்.

‘உனக்குக் கூடத்தான் ரங்கநாதன் என் ஃப்ரெண்ட், அவர் போலீஸ்னு தெரியும். உனக்கு ஏன் தோணல?’ என்று கேட்க நினைத்தாலும் பேசாமல் இருந்துவிட்டான்.

ரங்கநாதன் முதலில் காப்பி குடிக்கச் சொன்னார். பிறகு விவரங்களைக் கேட்டுக்கொண்டார். தன்னுடைய செயலாளர் முத்துக்கிருஷ்ணனை அழைத்து, தி.நகர் காவல்நிலைய ஆய்வாளரைத் தொலைபேசியில் அழைக்கச் சொன்னார். ஆய்வாளர் தொடர்புக்கு வந்ததும் முத்துக்கிருஷ்ணன் பவ்யமாக மொபைலை ரங்கநாதனிடம் கொடுத்தார். “குடீவ்னிங் சார், சொல்லுங்க சார்...” என்றார் ஆய்வாளர்.

“ராஜசேகர், நமக்கு ரொம்ப வேண்டிய ஒருத்தர் உங்க ஏரியால இருக்கார். அவருக்கு ஒரு லீக்ஸ் ப்ராப்ளம். ஆப்பனன்ட் பாட்டியும் டீ. நகர்தான். அவுட் ஆஃப் கோர்ட் காம்ப்ரமைஸ்க்கு ஏற்பாடு செய்யணும். இவர் பெரிய ரைட்டர், மீடியால இருக்காரு. ரொம்ப ஜெனுவின் பர்சன். இத சீக்கிரமா முடிச்சி குடுங்க” என்றார்.

ராஜசேகர் என்ன சொல்லியிருப்பார் என்பதை ரங்கநாதனின் முகத்தைப் பார்த்துச் சக்கரவர்த்தியால் யூகிக்க முடியவில்லை.

“என்னோட பி.ஏ.வ அனுப்பறேன். உங்களுக்கு வேண்டிய உதவிய அவர் செய்வாரு. சீக்கிரமா முடிச்சி குடுங்க. அந்த பொம்பள முரண்டு பிடிக்கும். சொல்ல

வேண்டிய விதத்துல சொல்லுங்க” என்று சொல்லிவிட்டு அழைப்பைத் துண்டித்தார் ரங்கநாதன்.

“நீ நாளைக்கு காலைலயே டீ. நகர் போய் ராஜசேகர பாரு. எவ்ளோ முடியுமோ அவ்ளோ சீக்கிரம் விஷயத்த முடி. இது முடியறவரைக்கும் குளோஸா அட்டண்ட் பண்ணு. புரியுதா?” என்றார் முத்துக்கிருஷ்ணனைப் பார்த்து.

முத்துக்கிருஷ்ணன் பவ்யமாகத் தலையாட்டினார். “இன்னொரு காஃபி சொல்லு. அப்படியே ஸ்னாக்ஸ் ஏதாவது வாங்கிட்டு வரச் சொல்லு” என்றார் ரங்கநாதன்.

“இதே கதைதான் சக்கரவர்த்தி. வீக்கர் செக்ஷன்ஸ் சேந்தவங்களுக்கு சப்போர்ட்டிவா சட்டம் போடறோம். சில தறுதலைங்க அத மிஸ்யூஸ் பண்ணுதுங்க. நீங்க அதுல போய் மாட்டிக்கிட்டங்க. போன வருஷம் ஏப்ரல்னு சொல்றீங்க, ஏன் அப்பவே எங்கிட்ட சொல்லல?”

சக்கரவர்த்தி சங்கடமாகச் சிரித்தான். சிவராமகிருஷ்ணனும் சிரித்தார். “சில பேருக்குத் தனக்குன்னு வரும்போது மூளை வேல செய்யாது போலருக்கு சார். இப்பகூட நான்தான் உங்கிட்ட கூட்டிட்டு வந்தேன். உங்களை எனக்குத் தெரியாது. ஆனா நீங்க ரைட்டர், சக்ஸோட ஃப்ரெண்டுன்னு தெரியும்” என்றார் சிவராமன். ரங்கநாதன் சிரித்தார்.

காப்பியும் நொறுக்குத் தீனிகளும் வந்தன. சக்கரவர்த்தி மிகவும் விருப்பத்துடன் சாப்பிட்டான். ரங்கநாதனும் அவனும் எழுத்து, பத்திரிகை, அரசியல் என்று பேச ஆரம்பித்தார்கள். சிவராமகிருஷ்ணன் அவர்கள் பேசுவதைப் புன்னகையோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். சக்கரவர்த்தி பழைய துடிப்புடன் பேசுவதைக் கேட்க அவருக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

வீட்டுக்கு வரும்போது சக்கரவர்த்தியின் மனம் லேசாகியிருந்தது. பல மாதங்கள் கழித்து ஆசவாசமாக உணர்ந்தான். காஞ்சனாவிடமும் குழந்தைகளிடமும் நடந்ததையெல்லாம் உற்சாகமாகப் பகிர்ந்துகொண்டான். ராம்குமாரிடமும் சொன்னான். ஜகதீஷ், சந்திரா, சந்திரமோகன் ஆகியோரிடமும் பேசினான். ஏனோ மகேஷ்வரிடமும் ரவிக்குமாரிடமும் பிறகு சொல்லிக்கொள்ளலாம் என்று தோன்றியது.

அன்றிரவு நிம்மதியாகத் தூங்கினான்.

சொன்னபடியே ரங்கநாதன் விஷயத்தை முடித்துத் தந்தார். முத்துக்கிருஷ்ணன் ஆய்வாளர் ராஜசேகரை அடிக்கடி பார்த்துத் தார்க்குச்சி போட்டுக்கொண்டே இருந்தார். சரோஜாவைத் தொடர்புகொண்டு பேசுவதில் சில சிரமங்கள் இருந்தன. ஆனாலும் ஒரு மாதத்திற்குள் விஷயம் முடிந்துவிட்டது. சரோஜாவிடம் ராஜசேகரும் முத்துக்கிருஷ்ணனும் பேசியிருக்கிறார்கள். ரங்கநாதன் முதல்வருக்கு நெருக்கமான உயர் அதிகாரிகளில் ஒருவர் என்று ராஜசேகருக்குத் தெரியும். அதை அவர்

சரோஜாவிடம் சொல்ல வேண்டிய நேரத்தில் சொன்னார். சரோஜா ஒருவழியாக வழிக்கு வந்தான். முத்துக்கிருஷ்ணன் சக்கரவர்த்தியை அழைத்து விவரங்களைச் சொன்னார். “அடுத்த விசாரணையின்போது ‘நாங்கள் பேசி சமரசமாக இதை முடித்துக்கொள்கிறோம்’ என்று சொல்லி சரோஜா தன் புகாரைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்வார். வழக்கு ரத்துசெய்யப்படும்” என்று சொன்னார். சக்கரவர்த்தி காற்றில் மிதந்தான். உடனே காஞ்சனாவுக்கு விஷயத்தைச் சொன்னான்.

“இத ஒரு வருஷத்துக்கு முன்னாலயே பண்ணியிருக்கலாம்” என்றாள் காஞ்சனா உள்ளடங்கிய கோபத்துடன்.

“தோணல, அதுக்கு என்ன பன்றது?”

“தோணலன்றதெல்லாம் ஒரு பதிலா? எப்படியாவது சொல்புஷன் கண்டுபிடிக்கணுங்கற வெறி இருந்திருந்தா தோணியிருக்கும்.”

சக்கரவர்த்தி பேச்சை வளர்த்த விரும்பவில்லை.

ரங்கநாதனை அழைத்து நன்றி சொன்னான். மார்த்தாண்டனிடம் விவரம் சொன்னான். ஜகதீஷ், சந்திரா, சந்திரமோகன், சிவராமன் என்று கைப்பேசியில் மின்னேற்றம் தீரும்வரை பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

2006, மார்ச் 3ஆம் தேதியன்று, சரோஜா, நீதிமன்றத்தில் முத்துக்கிருஷ்ணன் சொன்னபடி சொல்லிவிட்டான். நீதிபதி அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தார். பிறகு சக்கரவர்த்தியைப் பார்த்தார். தன் கையிலிருந்த தாளில் ஏதோ எழுதினார். மார்த்தாண்டனை ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு எழுந்துகொண்டார். அமர்வு முடிந்தது.

வழக்கு ரத்து செய்யப்பட்டதற்கான உத்தரவின் நகல் கையில் கிடைக்க நேரமாகும் என்றும் தன் உதவியாளர் உடன் இருந்து அதை வாங்கித் தருவார் என்றும் சொல்லிவிட்டு மார்த்தாண்டன் கிளம்பினார். ராம்குமாரும் சக்கரவர்த்தியும் நீதிமன்ற வளாகத்தில் கட்டட நிழலில் நின்றுருந்தார்கள். மர நிழலில் சரோஜாவும் அவளுக்கு உதவியாக வந்தவரும் நின்றுகொண்டிருப்பது தெரிந்தது. சக்கரவர்த்திக்கு ஏனோ அவளுக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டுமென்று தோன்றியது. மேற்கொண்டு எதுவும் யோசிக்காமல் அவளை நோக்கி நடந்தான். ராம்குமார் சற்றுத் தயங்கிவிட்டு அவனைப் பின்தொடர்ந்தான். சக்கரவர்த்தி நெருங்கியதும் சரோஜா வியப்பும் குழப்பமுமாய் அவனைப் பார்த்தாள். சக்கரவர்த்தி சற்றும் தயங்காமல் “ரொம்ப நன்றிங்க” என்றான் கையெடுத்துக் கும்பிட்டபடி.

பதிலுக்குக் கும்பிட்ட அவள், “மின்னியே நீங்க வந்து பேசிக்கலாமே சக்கரவர்த்தி சார்” என்றாள்.

சக்கரவர்த்தி எதுவும் பதில் சொல்லத் தோன்றாமல் மெலிதாகச் சிரித்தான். அவன் மனம் நெகிழ்ந்திருந்தது.

mail to: aravindanmail@gmail.com

SRI VEERA'S GROUP

SRI VEERA'S CREATIONS

ஸ்ரீ வீராஸ் கிரியேஷன்ஸ்

பல ஜவுளி கடை முதலாளிகளை ஆதரிக்கும் ஸ்தாபனம்

ஸ்ரீ வீராஸ் கிரியேஷன்ஸ்
SRI VEERA'S CREATIONS
 (Silks Textiles & Readymade Showroom)
 மொத்த விலை ஷோரூம்
Wholesale showroom

www.sriveeras.com
 www.facebook.com/sriveerascreations

காஞ்சிபுரம் நகர சபை சீமாட்டி வீதி
2 Wheeler & Car Parking வசதியுடன்

எண். 51-52/1, M.C. ரோடு, சென்னை - 600 021.
 போன் : 2590 1771, 2590 1772, 2590 1773, 2590 1774

World class service for Design & Construction of Precast Buildings

We thank all our customers for their trust & confidence endowed upon us. Its our mission to continually strive to provide cost effective & high quality PRECAST products

*European Technology
Modern Construction*

4

**PRECAST
FACTORIES**

15

**CRANES
+ 2 tower cranes**

50

**LAKHS SQ.FT
CONSTRUCTED**

Class 1A contractor of CPWD, SPL class contractor in R&B Andhra,
executed precast construction for CRPF, NBCC, NPCIL, DMRC, ISRO

150

**PROJECTS
COMPLETED**

350

ENGINEERS

2000

EMPLOYEES

School in Coimbatore
25,300 Sq.ft
completed within 60 days

Commercial Mall
2,25,000 Sq.ft
completed in 120days

Hostel Building
26,000 Sq.ft
completed in 70 days

Housing for CRPF
72 Days 1 Block
251 Houses 11 Months

EASIER

FASTER

BETTER

SERVICES OFFERED

- Design & Detailing
- Planning
- Production
- Transportation
- Erection

TYPES OF BUILDING

- Commercial
- Industrial
- Institutional
- Residential
- Multi level-
Car Parking

TEEMAGE

6/35, College Road, 1st Cross Street, Tiruppur - 641 602, Tamilnadu, India. Ph : 0421 2240488.

a Group of **The Chennai Sells**

4 Precast Factories Pan India
Coimbatore | Delhi | Hyderabad | Chennai

82204 55555, 82200 51777
email : sales@teemageprecast.in
marketingteemage@gmail.com
web : www.teemageprecast.in

ஒரு நாடகவிழாவும் ஓர் இலக்கியவிழாவும்

தமிழ்நாட்டரசும் இத்தகைய இலக்கியத் திருவிழாவை நடத்திட முடியும். ஆனால், கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் நடத்திய மண்டல அளவிலான இலக்கிய விழாக்கள் அந்த நம்பிக்கையைச் சிதைத்துவிட்டன.

• அ. ராமசாமி

தமிழ்நாட்டின் தென்பகுதி நகரமான தூத்துக்குடியில், ஜூலை 27ல் 5 நவீன நாடகங்களை அரங்கேற்றிய நாடகவிழாவும், பெங்களூரு நகரில் நடந்த 'புக் பிரஹ்மா இலக்கியவிழா 2025'-ம் வரலாற்றில் குறிக்கத்தக்க நிகழ்வுகள். இவ்விரு விழாக்களையும் குறித்த பதிவாக இந்தக் கட்டுரை...

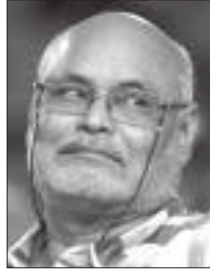
வெக்கை நாடகவிழா

40 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால், நவீன நாடகம் என்றால் என்ன? என்ற கேள்வி ஒன்றுக்கு இப்படிச் சொன்னேன்: 'நவீன நாடகம் என்பது, ஒரு புதிய உள்ளடக்கம். புதிய வடிவத்தில் வெளிப்படுவதும் புதிய வகையான மேடையேற்றநுபத்தை தேடுவதும் முதன்மையானது. அதே நேரம், பழைய வடிவத்திலும் மேடையேற்ற பாணியிலும் புதிய உள்ளடக்கம் வெளிப்பட்டால் நவீன நாடகம் அல்ல என்றும் கூற முடியாது; ஆனால், அப்படி வெளிப்படுவது இயலாத காரியம்.'

அப்போது சொன்ன அதே வரையறைகளோடு ஐந்து நாடகங்களையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது ஒவ்வொன்றும் நவீன நாடக மேடையேற்றம் என்ற தன்னுணர்வைக் கொண்டனவாக இருந்தன என்பதை உறுதிப்படுத்தின.

முதலாவதாக மேடையேறிய 'நீடுதுயில்' நாடகத்தை இயக்கியவர் கார்த்திக் இராஜேந்திரன். குழந்தைகள் மீது - குறிப்பாகப் பெண் குழந்தைகளின் மீது, தனிநபர்களாகவும் சமூகமாகவும் செலுத்தும் வன்முறைகளைச் சொன்ன இந்நாடகம், அதன் வலியையும் வேதனைகளையும் சொல்லப் பேச்சுமொழியை விடவும் காட்சிமொழியை அதிகம் நம்பியிருந்தது. இடுக்கலான மேடைப் பொருள்களுக்கிடையே நுழைந்து வெளியேறிய ஒற்றை

நடிகரின் தனிமொழிகள், மேடையில் நிரப்பப்பட்டிருந்த பொம்மைகள், பலவண்ண ஆடைகள், விளையாட்டுச் சாமான்கள் போன்றவற்றைக் கையிலேந்திப் பேசியபோது, அரங்கமெங்கும் சிதறிக்கிடக்கும் பெண் குழந்தைகளோடு பேசும் உணர்வை உருவாக்கித் தந்தது. தொடர்ச்சியற்ற காட்சிகளால் ஆன படிமங்களும் ஒளியமைப்பும் சேர்ந்து அனாதைகளாக்கப்பட்டும் பிச்சைக்காரர்களாகவும் ஆண்களின் உடல்பசியைத் தீர்க்கும் அபலைகளாகவும் அலையும் பெண் குழந்தைகளின் ஓலத்தைக் காட்சிப்படுத்தின.

'உந்திச்சுழி'யை, ஈரோடு நாடகக் கொட்டாய் மேடையேற்றியது. ஆணின் கருமூட்டையை உள்வாங்கிச் சுமப்பது; குழந்தையாகப் பெற்றுத்தருவது என்பதோடு தொடர்புடைய ஒன்று 'உந்திச்சுழி'. அந்தத் தொடர்வினைகளே பெண்களை, ஆண்களின் அடிமையாக மாற்றிவைத்துவிட்டது என்று விவாதிக்கும் நாடக உரையாடல்கள், பெண் விடுதலைக்கு உதவும் கண்டுபிடிப்புகளை நோக்கி நகரும். அந்நகர்வு, முட்டையிட்டுக் குஞ்சு பொரிக்கும் இனமாக மனித இனத்தை மாற்றினால் மட்டுமே பெண்களின் விடுதலை சாத்தியம் என்ற முடிவை நோக்கிச் செல்லும் சொல்லாடலைக் கொண்டது.

அடுத்ததாக அரங்கேறிய 'ஃபோர் ப்ளே' (4play) நாடகத்தின் உள்ளடக்கமும் நிகழ்த்திய முறையும் எதிர்பார்க்காத ஒன்று. மேடையின் மையத்தில் இருந்த செவ்வக மேடையொன்றின் மீது வெளிச்சம் மெதுவாகப் பரவியபோது நான்கு கால்கள் மட்டும் தெரிய உடல்கள் மூடியிருந்த காட்சி. ஆண் + பெண் உடல்களின் நெருக்கத்தைக் காட்டும் கால்களின் இருப்பு, பக்கத்தில் இருக்கும் நாகரிகங்களில் உள்ளாடைகள். இந்தத்

தொடக்கமும் உடலுறவுக்கு முந்திய செயல்களைக் குறிக்கும் ‘ஃபோர்ப்ளே’ என்ற தலைப்பும் சேர்ந்து பாலியல் சார்ந்த உள்ளடக்கம் ஒன்றைப் பேசும் நாடகம் என்ற தோற்றத்தையும் எதிர்பார்ப்பையும் உருவாக்கின. ஆனால், தொடர்ந்த காட்சிப்படுத்தலும் உரையாடல்களும் எதிர்பார்ப்பிலிருந்து விலக்கி, தகவல் தொழில்நுட்பத்துறைக்குள் நடக்கும் ஆதிக்கத்தையும் ஏமாற்றமான மனநிலையையும் விவாதிக்கும் சொல்லாடல்களுக்குள் நகர்த்திக்கொண்டு போய்விட்டன. ‘இந்தியச் சமூக அமைப்பின் அடிப்படையான சநாதனமும் நால்வருணப் பாகுபாடும் செயல்படும் சூழலும் நிலவுகிறது; மறுகட்டமைப்புப் பெறுகிறது’ என்ற விமரிசனத்தைத் தீவிரமாக முன்வைத்த நாடகத்தில் இரண்டே இரண்டு பாத்திரங்கள் தான். இரண்டு பாத்திரங்களையும் ஏற்று நடித்த ரோகினியும் சுரேனும் நடிப்பின் அனைத்து நிலையிலும் - உடல்மொழி, குரல் வெளிப்பாடு, மேடையைப் பயன்படுத்திய பாங்கு என ஒவ்வொன்றிலும் தேர்ச்சிமிக்க திறன்களை வெளிப்படுத்தினார்கள்.

திருநங்கை ரேவதியின் தனிநபர் நடிப்பில் ‘வெள்ளைமொழி’ தன் வரலாற்றை முன்வைக்கும் அரங்க நிகழ்வு. வெக்கை நாடகவிழாவில் பார்ப்பதற்கு முன்பே சில தடவை பார்த்துள்ளேன். குறிப்பிட்ட வயதிற்குப்பின் ஒரு உடம்பிற்குள் நடக்கும் பால்மாறாட்டத்தின் வெளிப்பாட்டை உணரும் நிலையில், தன்னைச் சுற்றியுள்ள குடும்பத்தினரிடமும் உறவினர்களிடமும் சொல்லமுடியாமல் தவிக்கும்போது, அது ஒரு உளவியல் சிக்கல். அங்கிருந்து தொடங்கி, அதனை ஏற்று உடல் ரீதியாக மாற்றத்தை உருவாக்கிக் கொண்டு, திருநங்கையாகவோ திருநம்பியாகவோ வாழ்தல் இன்னொரு மாற்றம். ஒருவிதத்தில் அது தாங்களே உருவாக்கிக் கொண்ட ஒரு சமூக இருப்பு. அதற்கொரு சடங்குநிலையை உருவாக்கி, பங்கேற்று, குழுவுக்குள் அடையாளத்தை உருவாக்கிக் கொள்ளுதல் இன்னொரு மாற்றம்; அது பண்பாட்டுக் கோரிக்கை. இப்படியான பல்நிலை மாற்றங்களை அடையும் பாலின மாற்ற உடல்கள், பொதுச்சமூகத்தின் ஏற்புக்காக அரசின் சட்ட நடவடிக்கைகளையும் உரிமைகளையும் கோருதல் என்பது வரையிலுமான அகவெளி நடவடிக்கைகளையும் புறநிலைநிலைச் செயல்பாடுகளையும் ‘வெள்ளை மொழி’ நாடகம் ஒரு கதைபோலச் சொல்லி நிலை நிறுத்துகிறது.

வெக்கை நாடகவிழாவில் நிறைவாக நடத்தப்பட்ட நாடகம் ‘நாற்காலி’. முக்காலி மட்டுமே இருந்த கிராமப்புற கூட்டுக்குடும்ப வெளிக்குள் வந்து சேர்ந்த நாற்காலி, அந்தக் குடும்பத்தின் பயன்பாட்டுக்குரியதாக இல்லாமல் ஊரின் பயன்பாட்டுக்குரியதாக - இறந்துபோன மனிதர்களை அமரவைக்கும் அமர

நாற்காலியாக மாறும் சோகத்தைக் கதையாக்கியவர் கி.ரா. அந்தக் கதையின் தலைப்பையும் அதன் பயன்பாட்டையும் படிமங்களாகவும் குறியீடாகவும் மாற்றி, சமகால வாழ்க்கையில் நாற்காலியை வைத்துக்கொண்டு உருவாக்கக்கூடிய விமரிசனங்களைக் காட்சிப்படுத்தியிருந்தார் இயக்குநர் வி.ராம்ராஜ். ஏற்கெனவே சில கதைகளையும் கவிதைகளையும் தழுவிச் சில நாடகங்களை உருவாக்கி மேடையேற்றி அனுபவம் பெற்றவர். அந்த அனுபவங்களோடு கி.ரா. வின் நாற்காலி கதையைக் கச்சிதமான நாடகப் பனுவலாக மாற்றாமல், நெகிழ்ச்சியான பனுவலாக மாற்றியிருந்தார். அதனால் நாற்காலி என்ற மையம் அவ்வப்போது எங்கெங்கோ விலகி, விலகிப் போய்விட்டுத் திரும்பவும் வந்து நிற்பதாக வடிவம் பெற்றிருந்தது. கல்லூரியில் கிடைத்த அரங்க உதவியோடு, பார்வையாளர்களிடம் எந்தவிதக் கட்டணமும் பெற்றுக்கொள்ளாமல் ஒரு நாள் நாடகவிழாவாக ஐந்து நாடகங்களை அரங்கேற்றிக் காட்டிய வெக்கை நாடகவிழாக் குழுவினர் பாராட்டுக்குரியவர்கள்.

பெங்களூரின் புக் பிரஹ்மா இலக்கியத்திருவிழா

‘புக் பிரஹ்மா பவுண்டேசன்’ (Book Brahma Foundation) பெங்களூரில் இயங்கும் கன்னடமொழிக்கான ஒரு பதிப்பகம். அது தென்னிந்திய மொழிகளின் கலை, இலக்கியப் போக்குகளை அடையாளப்படுத்திக் காட்டும் விதமாக இலக்கியத் திருவிழா ஒன்றைக் கடந்த ஆண்டு நடத்திக் காட்டியது. தமிழ் இலக்கியவாதிகளிடம் கவனம் பெற்றிருந்த புக் பிரஹ்மா இலக்கிய விழாவின் இரண்டாம் ஆண்டில் நடக்கும் உரையாடல் நிகழ்வொன்றில், ‘புதிய நூற்றாண்டில் புதிய தமிழ் நாவல்கள்’ என்ற பொருண்மையில் பங்கேற்க வேண்டும் என்ற அழைப்பு எனக்குக் கிடைத்ததும் சிறிய மகிழ்ச்சியும் தொற்றிக்கொண்டது.

நான்கு மொழிகளுக்குமாக முந்நூறுக்கும் அதிகமானோர், தமிழ் மொழிக்காக 40க்கும் அதிகமானோர், பங்கேற்றனர். கடந்த ஆண்டில் நவீன எழுத்தாளர்களே அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். இந்த முறையோ நவீன இலக்கியத்தோடு தொடர்பில் இல்லாத கல்விப்புலப் பேராசிரியர்களும் அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். புக் பிரஹ்மா இலக்கியவிழாவின் நிகழிடம் பெங்களூரு நகரின் செயிண்ட் ஜான் மருத்துவக் கல்லூரி வளாகம். ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் இசைநிகழ்ச்சி, பின்னர் தொடர்ந்து இரண்டு பொது அமர்வுகள். பொது அமர்வுகளின் உரைகள் பெரும்பாலும் ஆங்கிலத்தில் மண்டபம் எனப் பெயரிடப்பட்டுள்ள பேரரங்கில் நடந்தன. அதில் 750 பேர் வரை அமர்ந்து கேட்கலாம்; பார்க்கலாம்.

தென்னிந்திய மொழிகளான கன்னடம், தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு ஆகிய நான்கு மொழிகளுக்குமான சிறப்பு அரங்குகள் 75 - 100 பேர் வரை அமரக்கூடிய சிற்றரங்குகளில் நடந்தன. அவற்றுக்கு மத்தனா, அக்சரா, அங்கலா, அனவரனா, புஸ்தகா, சின்னர லோகா, முகாமுக்தி எனக் கன்னடச் சொற்களில் பெயரிடப்பட்டு விதம்விதமான நிகழ்வுகள் நடக்கின்றன. பேச்சுகள் மட்டுமல்லாது சிறுவர்களுக்கான கதைசொல்லல், ஓவியக்காட்சிகள், புத்தக வெளியீடுகள், பனுவல் வாசிப்புகள், புத்தக விற்பனைக் கூடத்தில் கண்காட்சிகள் என முழுமையாக இலக்கியத்தோடு தொடர்புடைய ஒவ்வொன்றும் நிரப்பி வைக்கப்பட்டிருந்தன.

முதல் நாளில்...

பேரரங்கில் நடந்த அமர்வுகளில், 'புக்கர் விருதுக்குப் பின்னால்' என்ற தலைப்பிலும் 'மொழிகளின் எல்லைகளைத் தாண்டி' என்ற தலைப்பிலும் நடந்த அமர்வுகளில் கவனிக்க வேண்டிய புள்ளிகள் பேசப்பட்டன. புக்கர் விருதுபெற்ற பானு முஸ்தாக்கும் அவரது கதைகளை ஹார்ட் லாம்ப் என மொழிபெயர்ப்பு செய்த தீபா மஸ்தியும் மேடையிலிருக்க, அவர்களோடு கனிஸ்கா குப்தா, மௌதுஷி முகர்ஜி சுவேதா எர்ரம் ஆகியோர் கலந்துரையாடினார்கள். மூலப் படைப்பு, மொழிபெயர்ப்பு குறித்த முரண்பட்ட கருத்துகள் முன்வைக்கப்பட்டன என்றபோதிலும் கவனமாக இரைச்சலின்றி நடந்து முடிந்தது. அத்தோடு இந்திய இலக்கியத்தின் சில கூறுகளை விளக்கிப் பேசிய அந்த

அமர்வு ஒரு மணிநேரத்தில் நிறைவுற்றது. தொடர்ந்து நடந்த அமர்வில் ஜெயந்த கைக்கினி, கார்லோஸ் தமிழவன், கே.ஆர். மீரா, சி. மிருணாளினி. ஜெயமோகன் ஆகியோருடன் சுசித்ரா ராமச்சந்திரன் விவாதங்களை எழுப்புவதாக இருந்தார். வீட்டு மொழி ஒன்றாகவும் எழுத்து மொழி ஒன்றாகவும் இருக்கும் சூழல், பொதுமொழியிலிருந்து விலகி வட்டாரமொழியில் எழுதும் போக்கு போன்றன அந்த அமர்வில் விவாதப்பட்டன. இந்த அமர்வில் இடைக்காலத்தில் பக்தி இலக்கியங்கள் வழியாகத் தென்னிந்திய மொழிகளுக்கிடையே நிகழ்ந்த ஊடும் பாவுமான தாக்கங்களை விவாதப்படுத்தியது குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று. அந்த விவாதத்தை முன்னெடுத்தவர் மிருணாளினி என்னும் தெலுங்கு மொழிக்காரர். இதே அமர்வில் பங்கேற்ற மலையாள எழுத்தாளர் கே.ஆர். மீராவுக்குத் தான் இந்த ஆண்டின் 'புக் பிரஹ்மா விருது' அளிக்கப்பட்டது.

இவ்விரண்டு அமர்வுகளுக்குப் பிறகு நாவல் இலக்கியம் பற்றிய இரண்டு அமர்வுகளில் முழுமையாக இருந்தேன். முதல் அமர்வு நான் பங்கேற்ற அமர்வு. 'புதிய நூற்றாண்டில் புதிய நாவல்கள்' என்ற தமிழ் நாவல்கள் அமர்வில் அண்மைக்கால நாவல்களின் போதாமையை நாவலாசிரியர்கள் மூவரும் முன்வைத்தனர். நாவல்களுக்குள் தத்துவம், உரிப்பொருள் சார்ந்த வாழ்வியல் உண்மை, வெளிப்பாட்டு முறையிலும் பாத்திர உருவாக்கத்தில் முழுமையின்மை போன்றவற்றைச் சுட்டிக்காட்டினர். அந்த முன்வைப்புகள் எப்போதும் தமிழ்ச் சிற்றிதழ்

மரபினரின் சொல்லாடல்கள் தான். ஆனால், எனது உரையில் 2000க்குப் பின் தமிழ்நாவல் எழுத்துகளில் அலைவறு வாழ்க்கையும் இடப்பெயர்வுகளும் எழுதப்படுகின்றன. அவற்றின் விவரிப்பில் பண்பாட்டு நில வியல் விவரணைகள் அதிகம் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன என்பதைச் சுட்டிக்காட்டியதோடு வட்டார நாவல்கள் மறைந்து இனவரைவியல் நாவல்கள் எழுதப்படுகின்றன. அவை தமிழின் ஐந்தில் அடையாளம் உருவாக்கலை நோக்கி நகர்ந்துள்ளது என்பனவற்றைக் குறிப்பிட்டேன். அத்தோடு, 'எழுத்தாளர்கள் தங்களது எழுத்து வழியாக உருவாக்கப்பட்ட அடையாளத்தை அழிப்பதை மனதில் கொண்டு தொடர்பற்ற நாவல்களை எழுதத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். அதன் பின்னணியில் பின் நவீனத்துவத்தின் சூழல் இருக்கிறது' என்பதையும் சொன்னேன். அந்த அமர்வுக்குத் தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்த எழுத்தாளர்களும் பெங்களூரு நகரிலிருந்து பங்கேற்ற பார்வையாளர்களுமாக வந்து நிரம்பியிருந்தார்கள். 'தமிழ்நாட்டில் இப்படியொரு கலந்துரையாடல் நடந்தால் இவ்வளவு பேர் பங்கேற்பாளர்களா?' என்றொரு கேள்வியை அமர்வின் முடிவில் சொல்லிக்கொண்டே வெளியேறினார்.

அங்கிருந்து வெளியே வந்தபோது முன்னோடி எழுத்தாளர்களோடு உரையாடும் முகாமுத்தி - நேர்காணல் ஒரு மரத்தடி நிகழ்வாக நடந்து கொண்டிருந்தது. எழுத்தாளர் ஜெயமோகனோடு நடந்த அந்த உரையாடலை இருந்து கேட்க முடியவில்லை. ஆனால், அதே இடத்தில் நடந்த முகாமுத்தி நேர்காணலில் சல்மா, இமையம், பெருமாள் முருகன் ஆகியோருடன் நடந்தபோது சரியாக ஒலிபெருக்கி வேலை செய்தது. முதல் நாளில் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக நாட்டுப்புறவியல் துறைப்பேராசிரியர்

இரா.காமராசு, சென்னை வைணவக் கல்லூரிப் பேராசிரியர் எம். ஏழுமலை, நாட்டுப்புறக்கலைஞர் அம்பிகாவதி ஆகிய மூவரும் பங்கேற்ற 'நாட்டார்கலைகள் - தொன்மையும் வரலாறும்' என்ற அமர்வும் தமிழகச் சிற்பக் கலை குறித்த அமர்வுமாகும். அந்த அமர்வில் கிறித்தவக் கல்லூரியின் ஓய்வுபெற்ற பேரா. பாலுசாமிபுடன் அவரது மாணவர் முனைவர் ரவிக்குமாரும் முனைவர் முருகனும் உரையாடினார்கள். பாலுசாமியின் ஆய்வேடு சிற்பக்கலை குறித்த ஒன்று என்பதைப் பலரும் அறிந்திருக்கக் கூடும். இரண்டையும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் பார்த்துவிட்டு நகரவே முடிந்தது.

இதன் பிறகு மலையாளத்தில் உருவாகிவரும் புதிய நாவல் குரல்களை விவாதப்படுத்திய அமர்விலும் முழுமையாக இருந்தேன். மலையாளத்தை வாசிக்கவும் பேச்சைக் கேட்கவும் முடியும் என்பதால் மலையாள அமர்வுகளைத் தேடிய மனம். முகம்மது அப்பாஸ் ஒருங்கிணைத்த அமர்வில் பிளேஷ் புத்தப்பணம், நிம்ன விஜயன் என இரண்டு இளம் எழுத்தாளர்கள் பங்கேற்றனர். ஒருங்கிணைப்பு செய்த அப்பாஸ் இளையவர்களின் எழுத்தின் நுட்பங்கள், வாசகப் பரப்பு, புதியனவற்றைக் கண்டுபிடித்து எழுதும் தன்மை போன்றவற்றைப் பேசவைத்தார். இருவரும் தங்கள் நாவல்களின் ஊடாகப் பயணம் செய்து பார்வையாளர்களின் கைதட்டலைப் பெற்றார்கள். முதல்நாள் கலந்துகொண்ட அமர்வுகள் அவ்வளவுதான்.

இரண்டாம் நாளில்...

முதல் அமர்வாக, இலக்கியப் பனுவல்களும் கருத்தியல்களும் என்ற பொருண்மையிலான அமர்வு தொடங்கியது. இலக்கியப் பனுவல்களுக்குள் மறைந்திருக்கும் கருத்தியல்களால் இலக்கிய உருவாக்கம் தடையாகி விடுகின்றது என்ற கருத்தின் மேல் நடந்த விவாதமாகக் கட்டமைக்கப்பட்டிருந்தது. தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த அனுஜா சந்திரமௌலி (சிவகாசி)ஒருங்கிணைத்த அந்த அமர்வுக்கு 'சொற்களும் சொற்களும்' எனத் தலைப்பிடப்பட்டிருந்தது. கன்னடத்தின் நாடகக்காரரும் கவியுமான ஹெச். எஸ். சிவப்பிரகாஷ், மலையாளத்திலிருந்து பால் சக்கரியா, தெலுங்கிலிருந்து வோல்கா ஆகியோருடன் தமிழ் நாட்டிலிருந்து அஜீதன் பங்கேற்றார். மற்ற மூவரும் தங்கள் எழுத்துகளுக்குள் ஊடாடும் அரசியல், சமூகக் கருத்தியல் நிலைபாடுகளை முன்வைத்து விவாதித்தார்கள். அதைச் செய்யும் அனுபவம் இல்லாத நிலையில் அஜீதன் தன்னையொரு தத்துவத்துறை மாணவர் என்பதைக் காட்டும் விதமாக விவாதத்தில் பங்கேற்றார். சாதிகளின் நாடான இந்தியாவில் யாருடைய மரபை எழுதுவது முதன்மை பெறுகிறது என்ற நோக்கில் விவாதித்த அடுத்த அமர்வில் என்னால் முழுமையாக இருக்க முடியவில்லை. அதே நேரத்தில் தமிழ் அமர்வுகள் இருந்ததே காரணம்.

‘இளைய தலைமுறையின் சிறுகதைகள் சாதனைகளும் சாத்தியங்களும்’ எனத் தலைப்பிடப்பட்ட அமர்வை ஒருங்கிணைத்தவர் மூத்த சிறுகதை ஆசிரியர் எம். கோபாலகிருஷ்ணன். அவரோடு இமையமும் பங்கேற்றார். இளைய தலைமுறைச் சிறுகதை ஆசிரியர்களாக மயிலன் சின்னப்பன், அகரமுதல்வன், லாவண்யா ஆகியோர் பங்கேற்று அவரவர் பார்வையில் பெயர்களையும் போக்குகளையும் சுட்டிக்காட்டினார்கள். நாவல் அமர்வில் நான் முன்வைத்த, ‘அடையாளத்தை அழித்தல் அல்லது கைவிடல் போக்கு சிறுகதைகளில் இருக்கின்றன’ என்பதை மயிலன் தனது உரையாடலில் வைத்தார். அதேபோல் தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் கதைவெளிக்குள் இந்தியப் பரப்பைத் தாண்டிய வெளிகள் இடம்பெறுவதும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது.

அதே அரங்கில், தியடோர் பாஸ்கரன் ஒருங்கிணைத்த தமிழ் இலக்கியமும் திரைப்படங்களும் என்ற அமர்வில் இளைய தலைமுறைச் சிறுகதைக்காரர்களான செந்தில் ஜெகந்நாதனும் லட்சுமிவாரும் இடம் பெற்றிருந்தார்கள். தமிழ் சினிமாவின் வரலாற்றைக் கவனித்துப் பேசும் தியடோர் பாஸ்கரன் ஏழைபடும் பாடு தொடங்கி திரைக்கு வராத சினிமாவரை சுட்டிக்காட்டிப் பேசினார். ‘நாவல், சிறுகதை என்ற புனைகதை வடிவங்களிலிருந்து உருவாகும் சினிமாவை எப்படிப் பார்க்கவேண்டும்; என்னவெல்லாம் இந்த மாற்றத்தில் நிகழக்கூடும்’ என அவரது உரை சுட்டிக்காட்டியது.

மதிய உணவுக்குப் பின், ‘தமிழின் தொன்மையும் தொடர்ச்சியும்’ என்ற அமர்வு. முழுவதும் கல்விப்புலப் பார்வையில் அமைந்த இந்த அமர்வில் பேரா. பக்தவச்சல பாரதி பஸ்துறை ஆய்வு முறையில்களுடன் தமிழின் தொன்மையை நிறுவும் பன்னாட்டு ஆய்வாளர்களின் கருத்தை முன்வைத்துத் தனது மானிடவியல் தரவுகளையும் விவரித்தார். அந்த அமர்வில் பங்கேற்ற பேரா. பெரியசாமி ராஜா, தமிழின் அறத்தையும் சம்ஸ்கிருதத்தின் தர்மத்தையும் இணைநிலைப்படுத்தி அக்கருத்தியலின் தொன்மையும் தொடர்ச்சியையும் நிகழ்காலத்திற்குக் கொண்டுவந்தார், இன்னொரு பங்கேற்பாளராக முனைவர் ரத்தினக்குமார் குறிஞ்சித்திணை மரபை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு சங்கப் பாடல்களில் இடம்பெறும் கருப்பொருள் பின்னணியும் உரிப்பொருள் காட்சிகளும் 10க்கும் மேற்பட்ட நாவல்களில் விரவி நிற்பதைச் சொன்னார். அந்நாவல்கள் அனைத்தும் மேற்குத்தொடர்ச்சி மலைப் பின்னணியில் எழுதப்பட்டவை. இப்பார்வை மேலும் ஆய்வுக்குரிய பகுதிகளைச் சுட்டக்கூடியன

மூன்றாம் நாளில்...

முதல் அமர்வு தமிழ்ச் சங்க இலக்கியத்தின் எதிரொலிகள்: தென்னிந்திய மொழிகளின் சமகால இலக்கியங்களுக்கு ஆதாரமாக அல்லது வேராக

இருப்பது குறித்து (Echoes of Sangam: Reimagining Roots in Contemporary South Indian Literature) பெருமாள் முருகனுடன் இசைவாணர் டி.எம். கிருஷ்ணா நடத்திய உரையாடல் என்பதாக நிகழ்வுத் தலைப்பு இருந்தது. ஆனால், சங்கப்பாடல்களைக் கர்நாடக இசையின் கட்டமைப்பான பல்லவி, அனுபல்லவி, சரணம் என்ற கட்டமைப்பில் பாடுவதற்கான கீர்த்தனையாக எழுதும் பெருமாள் முருகனின் திட்டம் ஒன்றின் செய்முறை (demo) நிகழ்வாக வெளிப்பட்டது. அந்த அமர்வுக்குப் பின், ‘கதையுடெ ஜீவீதம்’ என்ற தலைப்பில் அமைந்த மலையாள அமர்வில் எழுத்தாளர்களுடன் கே. ரேகா உரையாடல் நடத்தினார். எழுத்தாளர்கள் தாங்கள் உருவாக்கிய பாத்திரங்களை வாசித்துவிட்டு, இத்தகையப் பாத்திரங்கள் இப்போதும் இருக்கின்றார்கள் என்று நினைக்கிற வரையில் அந்த இலக்கியத்திற்கு வாழ்வு இருக்கிறது என்பதைக் கதைகளை எடுத்துக்காட்டிப் பேசினார்கள்.

அங்கிருந்து திரும்பவும் பேரரங்கு மண்டபத்திற்கு வந்தபோது தமிழ்மலையாள நடிகரும் எழுத்தாளருமான ஷாஜி உள்பட பிரகாஷ் பரே, வி.பி. தாரகேஸ்வர், எம்.கே. ராகவேந்திரா ஆகியோர் கன்னடம், தெலுங்கு மொழிகளிலிருந்து பங்கேற்ற ‘தென்னிந்திய மொழிகளில் உருவாகி வரும் இந்திய அடையாளச் சினிமாப் போக்குகளின் வணிகம், உருவாக்கப் பிரச்சினைகள், அரசியல் நெருக்கடிகள்’ குறித்து விவாதித்தார்கள்.

பிற்பகல் அமர்வொன்றில், ‘மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகளும் புதிய உலகமும் புதிய மனிதர்களும்’ என்றதமிழ் அரங்கில் கவிதை, புனைகதை, புனைவல்லாத எழுத்துகள், விளிம்புநிலை எழுத்துகள் என்ற வகைப்பாட்டில் உரைகளாக நான்கு பேர் நிகழ்த்தினர். அமர்வை ஒருங்கிணைப்பு செய்த மோகனரங்கன்

கவிதை மொழிபெயர்ப்புகளின் விரிவான பட்டியலைத் தந்தார். அதேபோல் புனைகதை மொழிபெயர்ப்புகளின் பட்டியலை இல. சுபத்திராவின் உரை தந்தது. விளிம்புநிலை எழுத்துகளின் மொழிபெயர்ப்புகள் என்ற தலைப்புக்குள் நின்ற சிவக்குமார் அதற்குள்ளும் பாலியல் தொழில் சார்ந்த பெண்களின் சுயசரிதைகளைக் குறித்தே உரையாற்றினார். கமலாலயனின் பேச்சு சிறுவர் இலக்கியம், கல்வி, அறிவியல் பார்வை, களச்செயல்பாடுகள் குறித்த கட்டுரை எழுத்துகள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருள்ளதை முன்வைத்தது. மொத்தத்தில் தகவல் திரட்டுகளாக நான்கு உரைகளுமே இருந்தன.

இந்த அமர்வைத் தொடர்ந்து இரண்டு தமிழ் அமர்வுகள் ஒரே நேரத்தில் இருந்தன. தமிழ் இணைய இதழ்கள் வளர்ச்சியும் வாய்ப்பும் அமர்வு 2 மணிக்குத் தொடங்கியது. 2.30க்கு முகாமுகம் அமர்வில் பெருமாள் முருகனோடு நேரடி உரையாடல் ஒன்றும் அவரது நூல் வெளியீடு ஒன்றும் இருந்தது. அதைத்தொடர்ந்து ஜீரோ டிகிரி பதிப்பகம், லட்சுமி சரவணக்குமாரின் 'பன்றி வேட்டை' நாவலை அங்கு வெளியிட்டது.

நிறைவாகக் கலந்துகொண்ட அமர்வு, 'சங்க இலக்கியத்தைக் கற்றல்: நுட்பமும் ஆழமும்'. அந்த அமர்வைச் சித்ரா பாலசுப்பிரமணியம் ஒருங்கிணைத்தார். அறிவியல் துறை மாணவியாகவும் பறவை பார்ப்பவராகவும் சங்க அகப்பாடல்களின் இடம்பெற்ற நெருஞ்சி, நொச்சி, காகம், மயில், குருகு போன்றவற்றின் வழியாக உணர்த்தப்படும் உள்ளுறைப் பொருள், இறைச்சிப்பொருள் போன்றவற்றை கலைச்சொற்கள் வழியாகப் பேசாமல் தனது சொந்த ரசனை சார்ந்து வியந்துபேசி ரசிக்க வைத்தார்

கோவையைச் சேர்ந்த நித்யா. பேராசிரியரும் கவிஞருமான பச்சியப்பன் தனது வகுப்பறை அனுபவத்தோடு தொல்காப்பியக் கவிதையியல் வழியாகச் சங்கப் பாடல்களைப் பாடம் சொல்வதோடு நில வெளிகளை உள்ளடக்கிய புதுக்கவிதைகளை வாசிப்பதையும் முன்வைத்தார். இந்த அமர்வோடு சங்க இலக்கியங்களைப் பேசிய மூன்று அமர்வுகள் இடம்பிடித்ததைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிட வேண்டும்.

இன்னும் சில (நிகழ்த்துக்கலை) குறிப்புகள்...

இதுபோன்ற விழாக்களில் பங்கேற்கும்போது மனசு அதன் போக்கில் அங்குமிங்கும் அலைந்துகொண்டே திரியும். விழாவுக்கான நிகழ்ச்சி நிரல் வந்தவுடன் அமர்வுகள் எல்லாவற்றிலும் பங்கேற்றுப் பார்க்காவிட்டாலும் நிகழ்த்துக்கலைகளாக அரங்கேறுவனவற்றைத் தவறவிடக்கூடாது என நினைத்தேன். ஒவ்வொரு நாளும் மாலையில் பெரும் நிகழ்வுகள் ஏற்பாடாகியிருந்தன. அதேபோல் பிற்பகல் 2.00 மணியளவில் ஒருமணி நேர நிகழ்வுகள் இருந்தன. காலையில் இசை ஆலாபனைகள் ஒரு மணி நேரம். மதிய நிகழ்வுகளை முழுவதும் பார்க்க முடியவில்லை. முதல் நாள் மாலை இரண்டு மணி நேரம் நடந்த ஜெயஸ்ரீ குழுவினரின் நாடகப் பாடல்கள் கச்சேரியை முழுவதுமாகப் பார்த்தது குதூகலமான அனுபவம். இந்த நிகழ்வில் பாடுவதற்காக அவர்கள் தேர்வு செய்திருந்த பாடல்கள் எல்லாமே கீர்த்தனை நாடகப் பாடல்கள். தசாவதாரக் கதைகள், சிவபுராணங்கள், நாட்டார்கதைகள் எல்லாம் இசைநாடகங்களாக நடிக்கப்பட்ட மரபிலிருந்து பாடல்களைத் தேர்வு செய்து பாடினார்கள். பாடும்போது அந்த நாடகங்களின் காட்சிகளைக் கொண்டுவரும் விதமாக இசையின் பரப்பும் ஏற்ற இறக்கங்களும் மேடையெங்கும் அலைந்துகொண்டிருந்தன.

9ஆம் தேதி காலையில் பண்டிட் பிரவின் கோட்ஹிண்டியின் புல்லாங்குழல் இசை. மாலை நிகழ்வு தமிழ்நாட்டின் டி.எம். கிருஷ்ணாவின்

வாய்ப்பாட்டு; கர்நாடக சங்கீதக் கச்சேரி. பல தடவை பார்த்ததும் கேட்டதுமான மனநிலை. இந்தியச் செவ்வியல் இசைக் கச்சேரிகளில் இசைக் கருவிகளுக்குள்ளும் இசைக் கருவிகளை வாசிப்பவர்களுக்கும் வாய்ப்பாட்டுக்காரர்களும் மேடையில் இருப்போருக்கும் பார்வையாளர்களுக்கும் இயல்பாக உருவாகும் போட்டியும் பயணமும் எப்போதும் நல்ல விவாதங்களாக மாறிவிடும். அதனை டி.எம். கிருஷ்ணாவும் உருவாக்கித் தந்தார். மூன்றாம் நாள் காலையில் நடந்த இந்துஸ்தானி இசை நிகழ்ச்சி ஏற்ற இறக்கங்களற்ற நதியின் பிரவாகம். இரண்டு மணிக்கு ஜான் பஷீர் இயக்கத்தில் ராமேஸ்வரன் காக்குலு குறுநாடகம். மாலையில் மலையாளத்தின் கதகளி. துரியோதன வதம். மாலை நிகழ்ச்சிகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் அரங்கு நிரம்பிய பார்வையாளர்கள்.

இலக்கியவிழாவுக்கு வந்தவர்கள் மட்டுமல்லாது பெங்களூரின் பொதுப்பார்வையாளர்களும் குடும்பத்தினரோடு வந்து பார்த்து விட்டுப்போனார்கள். தமிழ்நாட்டரசும் இத்தகைய இலக்கியத் திருவிழாவை நடத்திட முடியும். ஆனால், கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் நடத்திய மண்டல அளவிலான இலக்கிய விழாக்கள் அந்த நம்பிக்கையைச் சிதைத்துவிட்டன. தமிழ்நாட்டின் இலக்கிய அமைப்புகளோ பதிப்பகமோ முன்னின்று இலக்கியச் செயல்பாடுகளுக்கு உதவும் புரவலர்களின் உதவியோடு இத்தகைய இலக்கியத் திருவிழா ஒன்றை நடத்திட முடியும். விரிந்து பரந்து கிடக்கும் கல்வி வளாகங்கள் அதனைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம்.

mail to: ramasamytamil@gmail.com

அம்ருதா சந்தாதாரர் ஆகுங்கள்! இதழ் உங்கள் இல்லம் தேடி வரும்!!

சந்தாதாரர் ஆக மூன்று வழிகள்

இமெயில்:	அழைக்க	அஞ்சல்
info.amrudha@gmail.com	044 24353555 9444070000	அம்ருதா, 1 கோவிந்த ராயல் நெஸ்ட் அடுக்ககம், 12 இரண்டாவது தெரு, மூன்றாவது பிரதான சாலை, சி.ஐ.டி நகர்-கிழக்கு, நந்தனம், சென்னை-600035

☒	காலம்	சந்தா தொகை (ரூ)
☐	ஆயுள்	6,000
☐	ஐந்து வருடம்	1,560
☐	இரண்டு வருடம்	660
☐	ஒரு வருடம்	330

சந்தா விண்ணப்பப் படிவம்

உங்கள் காசோலை / வரைவோலையுடன் இந்தப் படிவத்தை அனுப்பவும்

பெயர்:.....

முகவரி:.....

.....பின்கோடு:.....

தொலைபேசி:.....இ-மெயில்:.....

காசோலை / வரைவோலை அனுப்புவவர்கள் White Lotus Books (P) Ltd என்ற பெயரில் அனுப்பவும்.

தர்மினி கவிதைகள்

1. அழகிய மேசை விரிப்புகள்

கைகளும் கால்களும் மட்டுமல்ல
கூச்சல்களும்,
சுற்றிச் சுழன்றால்
கைகளுக்கு எட்டும் தூரத்தில்
ஆயுதங்கள் கூட கிடைத்துவிடுகின்றன
கிளாஸ், போத்தல், முள்ளுக்கரண்டி, கத்தி
சூடான எண்ணெய் வெந்நீர், நான்காலிகளுடன்
சொற்களும்,
பரபரப்பான மதிய கிரகத்தில சமையற்பணியாளரோ
கொதிக்கிறார்
பாரசாரகரின் கை தவறி
கண்ணாடிக்கோப்பைகள் உடைகின்றன .
எப்போதும் தனித்து வரும் முதியவர்
வழக்கமான உணவென்கிறார்.
பக்கத்து மேசையோடு புன்னகைக்கிறார்.
மேசை விரிப்பில் அழகான பூச்சாடி.
அலங்கரிக்கப்பட்ட உணவுத்தட்டை வைத்து
வாழ்த்திய பணியாளர்
மறுபுறம் திரும்பி
சக பணியாளரை வசைகளால் பாடுகிறார்.
கழுவும் தொடங்குகள் பாத்திரங்கள் நிறைந்து விட்டன.
குப்பை வாளியில் சேர்த்துவிட்டது.
காசுபெட்டியோ
ஒன்றும் காணாதது போல
திறந்து மூடுகிறது
யாவற்றையும் பார்த்தபடி
சாடிச் சேடி பசுந்தாக வளர்த்து நிற்கிறது.

2.

அப்போதெல்லாம்,
விளக்கு வைக்க முன்பாக
வீடு திரும்பக் கட்டளை இல்லை.
ஊரடங்குச் சட்டத்திற்கு முன் விரைந்து வர வேண்டும்.
பேருந்துகளிலிருந்து இறக்கப்படுபவர்கள்
மீண்டும் ஏறுவார்களா ?
எல்லோரும் ஏறாமலே பேருந்து புறப்பட்டுவிடும்
காவலரண்களைத் தாண்டிச் செல்லுகின்ற

யாருக்குக் காவல் ?

எவருக்கு அரண் ?

ஆனாலும் சேறு வடியில்லை.

அதே பாதை.

எலும்புக்கூடுகளின் தொகைகள் எண்ணப்படுகின்றன
அடையாளம் காணப்படாதவர்களை

தேடிக் கொண்டேயிருக்கிறார்கள்.

பரிசோதிக்கவென வாகனங்களை விட்டு இறக்கப்பட்ட

பயந்த முகங்களை

என்னால் மறக்க முடியவில்லை.

3.

மூடிய கதவுக்குப் பின்னால் என்ன நடக்கிறது ?

அவர்கள் விடிய விடிய

நான்கு மணி வரை அரசியல் பேசுகிறார்கள்.

பிறகு ஆறிய சோற்றைச் சாப்பிடுகிறார்கள்.

என்ன தான் நடக்கிறது?

அவர்கள் மது அருந்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அவளும் அவளும் போட்டி போட்டு

பாட்டுப் பாடுகிறார்கள்.

அங்கே என்ன நடக்கிறது?

ஒரே புத்தகத்தை

சேர்ந்திருந்து இரண்டு பேரும் வாசிக்கின்றனர்.

அப்படி என்ன தான் கதைக்கின்றனர் ?

அவன் தன் முதுகுவலியைச் சொல்லி அனுங்குகிறான்

அவன் வயிற்று வலி என்று புலம்புகிறான்

இருவரும் மாற்றிமாற்றி மருந்து சொல்கின்றனர்.

இருக்கும் ஒரு மெத்தைையை விட்டுக்கொடுத்துவிட்டு

ஆளுக்கொரு மூலையில் உறங்கிவிட்டனர்.

அந்த வீட்டுக்குள் என்ன நடந்தாலென்ன?

அவர்கள் அவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

அடுத்த நாள்

கண்டெடுத்த ரப்பர்பாண்டை

ஃபோட்டோ எடுத்து வாட்ச்பில் அனுப்பிவிடுகிறான்.

அவன் கொடியில் உலர்த்திய தன் ஆடைகளை

மனோக்கு முன்

எடுத்து வைக்க வேண்டுகிறான்.

mail to: nitharmi@gmail.com

Shri Hospitals

Multi Speciality Hospital with 24 hours Trauma & Critical Care
103-C, Tamil Sangam Road (Behind Anna Park), Sankar Nagar, Salem - 636 007.

☎: 0427 4300027, 4300028 📠: 77 08 3333 08

TOLL FREE NO : 1800 8 902 902

✉: info@shrihospitals.in 🌐: www.shrihospitals.in

OUR SPECIALITIES

- ❖ Cardiac Care & Preventive Cardiology
- ❖ Pulmonology
- ❖ Neurosciences
- ❖ Bone & Joint Clinic
- ❖ Plastic & Cosmetic Surgery
- ❖ Obstetrics And Gynecology
- ❖ Paediatrics & Neonatology
- ❖ Renal Clinic
- ❖ Gastroenterology
- ❖ Internal Medicine
- ❖ Accident & Emergency
- ❖ Anaesthesiology & Critical Care
- ❖ Psychology

HEALTH PACKAGES

- ❖ Master Health Package
- ❖ Cardiac Package
- ❖ Diabetic Package
- ❖ Renal Package
- ❖ Liver Package
- ❖ Lung Package
- ❖ Women health Package
- ❖ Smoker's Package
- ❖ 'Breathlessness' Package

OUR FACILITIES

- ❖ Open 24x7
- ❖ Diagnostics Laboratory
- ❖ Pharmacy
- ❖ Radiology & Imaging
- ❖ Patient Rooms
- ❖ Accident & Emergency Centre
- ❖ Intensive Care Unit
- ❖ Ambulance Services
- ❖ Cafeteria

☛ Tamil Nadu Chief Minister's Comprehensive Health Insurance Scheme ☛ Star Health and Allied Insurance Company ☛ All Private Health Insurance Schemes are available

உங்கள் கனவுகளுக்கும் தேவைகளுக்கும்... என்றென்றும் கைகொடுக்கும் ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்!

கடந்த அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக உங்கள் அனைவரோடும் உங்களின் நெருக்கடி நேரத்தில் நீளும் உதவிக்கரமாக, நீண்ட கால கனவுகளை நிறைவேற்றும் நண்பனாக, தொழில்நீதியான நிதிப் பற்றாக்குறைகளைத் தீர்த்து வைக்கும் தோழனாக உடன் பயணிக்கிறது ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்.

குறைந்த தொகைகளைக் கூட சீட்டு முறையில் சேமிக்க முடியும் என்பதை 1974 முதலே சாத்தியப்படுத்தி இருக்கும் ஸ்ரீராமிற்கும் உங்களுக்குமான இந்த இணக்கமான பந்தம் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கும்.

மேலும்
விவரங்களுக்கு!

அருகில் உள்ள ஸ்ரீராம் சிட்ஸ் கிளைக்கு வாருங்கள்.
உங்கள் தேவைக்கேற்ற சேமிப்புத் திட்டங்களோடு நாங்கள் காத்திருக்கிறோம்!

அன்றும்,
இன்றும்,
என்றென்றும்..!

www.shriramchits.com

ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்

மக்களின் வளமான வாழ்வுக்கு வழிகாட்டி

கிரீம்ஸ் துகார், 14-9 கிரீம்ஸ் சாலை, சென்னை 6

போன்: 4223 6000

ideabricks.in

